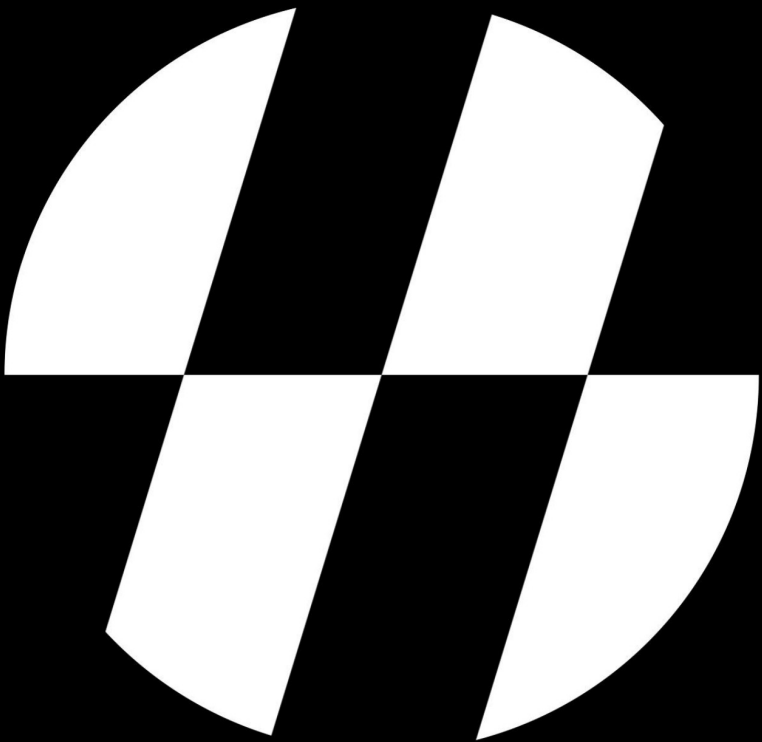

Machine Translated by Google

ÿÿÿ

Ideoloxía

Vol. 1 - 4

transcrito por ÿ
Mediados do
inverno de 2023 CE

Machine Translated by Google

Prefacio do editor

Os seguintes textos son transcricións de escaneos de **Ideoloxía das SS*, vol. 1* a *4* , de Karl Hammer, datados entre 1988 e 1994. Os escaneos levan a marca de auga WWW.THULE-ITALIA.ORG; presumiblemente os propios creadores dos escaneos. Non se atoparon copias físicas nin tampouco escaneos de maior calidade.

Os textos preséntanse na orde cronolóxica da súa publicación, en lugar da orde en que Karl Hammer os publicou. Na táboa de contidos, cada texto inclúe unha referencia ao volume de Karl Hammer no que foi publicado.
transcrito, así como unha referencia ao texto alemán do que Karl Hammer o obtivo (cando estea dispoñible).

Engadíronse títulos a algunhas seccións que estaban
Fáltao, para facilitar a referencia. As diéreses represéntanse cun e despois da vogal dada. Corrixíronse erros ortográficos evidentes onde se atoparon e houbo que realizar algunhas adiviñanzas para descifrar algunhas das palabras pixeladas dos escaneos. Un gran agradecemento aos amigos anónimos cuxos ollos axudaron a perforar os píxeles cando os meus fallaron. Algunhas frases torpes foron lixeiramente modificadas sen cambiar o seu significado. A palabra "Weihnacht" (lit. *noite santa)* foi retraducida do "Christmas" de Karl Hammer á palabra "Yule".

Omitíronse por completo as ilustracións e os deseños, tanto debido á mala calidade da dixitalización como para facilitar a impresión do documento.

Machine Translated by Google

Táboa de contidos

1941

Introdución.....1
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 1, 1941
The Task of the “Germanische Leithefte”..... 3 Hammer
vol. 3; De: Germanische Leithefte, tomo 1, número 1, 1941 Our
Reichsführer 4
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 1, 1941
Europa volverá a ser saudable..... 6 Hammer
vol. 3; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 1, 1941 The Flow of
Heredity.....14 Hammer
vol. 3; De: Germanische Leithefte, tomo 1, número 1, 1941 Aud e
Dalila.....15
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 1, 1941
Rieke Gehrmann.....18
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 1, 1941
Un heroe da batalla de Jutlandia.....21
Hammer vol. 3; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 1, 1941
Baixo o liderado de Adolf Hitler.....24
Hammer vol. 4; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 2, 1941
Turn of Season, Turn of Fate.....33
Hammer vol. 4; De: Germanische Leithefte, tomo 1, número 2, 1941
Solsticio de verán 1941!.....37
Hammer vol. 4; De: Germanische Leithefte, volume 1, número 2, 1941 A
Germanic Mistress.....45
Hammer vol. 4; De: Germanische Leithefte, tomo 1, número 2, 1941 O
fillo e o matrimonio.....
49 Hammer vol. 4; De: Germanische Leithefte, tomo 1, número 2, 1941
Pensamento alemán.....50
De: Germanische Leithefet, tomo 1, número 2, 1941
Petición dun pai.....51
Hammer vol. 4; De Germanische Leithefte, tomo 1, número 3, 1941
Da Orde do Día dun Corpo.....52 Hammer
vol. 4; De Germanische Leithefte, volume 1, número 3, 1941 Neutralidade
e Esforzo Xermánico.....54 Hammer vol. 3;
De Germanische Leithefte, volume 1, número 3, 1941 Ao
Primeiro..... 60
Hammer vol. 3; De Germanische Leithefte, volume 1, número 3, 1941
Anhelo Xermánico..... 62
Hammer vol. 4; De Germanische Leithefte, volume 1, número 3, 1941 O
Camiño Máis Fácil.....67
Hammer vol. 4; De Germanische Leithefte, volume 1, número 3, 1941

Machine Translated by Google

Moitas cousas.....71
Martelo vol. 4; De: SS Leitheft, 15 de xaneiro de 1941 O
selo triplo.....72 Martelo
vol. 2; De: SS Leitheft, 15 de xaneiro de 1941 O seu
fillo.....77
Martelo vol. 2; De: SS Leitheft, 15 de marzo de 1941

1942

Houston Steward Chamberlain.....82 Hammer
vol. 4; De: Germanische Leithefte, tomo 2, número 1, 1942 Land of
Freedom..... 84 Hammer vol.
4; De: Germanische Leithefte, tomo 2, número 1, 1942 Lealdade
finlandesa.....91
Hammer vol. 4; De: Germanische Leithefte, tomo 2, número 2, 1942 Finlandia
1918/1919.....97 Hammer
vol. 4; De Germanische Leithefte, tomo 2, número 3/4, 1942 Os cabaleiros da
casa alemá.....99 Hammer vol. 4; De
Germanische Leithefte, tomo 2, número 3/4, 1942 Alta
Silesia.....102 Hammer
vol. 4; De Germanische Leithefte, volume 2, número 3/4, 1942 Testamento da
vida xermánica.....106 Hammer vol.
2; De: Germanische Leithefte, número 5, 1942
Yamato.....107
Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, marzo de 1942
Mellor ao demo no inferno….....116
Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, abril de 1942

1944

Fronte Europea.....124
Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, febreiro de 1944 Quen
pode casar novo?.....131 Hammer vol.
2; De: SS Leitheft, febreiro de 1944 A túa vida pertence
á túa xente!.....140 Hammer vol. 2; De: SS Leitheft,
marzo de 1944 Hai que superar o "punto
morto".....144 Hammer vol. 2; De: SS Leitheft, maio de
1944 O corazón
eterno.....150 Hammer vol.
4; De: SS Leitheft, maio de 1944 As mans
rotas.....153 Hammer vol. 3;
De: SS Leitheft, maio de 1944 Alma e
corpo.....162 Hammer
vol. 2; De: SS Leitheft, xuño de 1944 Nai Terra -
Patria.....164 Hammer vol. 2; De: SS
Leitheft, agosto de 1944 Do mesmo
tipo.....166 Hammer
vol. 3; De: SS Leitheft, agosto de 1944

Machine Translated by Google

A Medalla de Ouro á Valentía.....175 Martelo vol. 3; De: SS Leitheft, setembro de 1944 Para manterse puro e madurar.....181 Martelo vol. 3; De: SS Leitheft, setembro de 1944 Que tipo tan bo.....186 Martelo vol. 3; De: SS Leitheft, outubro de 1944

Citas

DESCOÑECIDAS.....191 Hammer vol. 3 Camaradería incomprendida.....193 Hammer vol. 2; Dos rexistros xudiciais das SS O último testamento dun home das SS.....195 Martelo vol. 1

O comportamento do soldado .....199 Martelo vol. 1

De Neno.....204 Martelo vol. 1

Deus só vive en corazóns orgullosos..... 207 Martelo vol. 1 Árbore da Vida e Árbore do Mundo..... 213 Martelo vol. 1

Coraxe para a alegría da vida.....219 Martelo vol. 1

O estraño encontro do rei Olaf .....224 Martelo vol. 1

Castelo da montaña.....235 Martelo vol. 1

Kahlenberg 1683..... 236 Martelo vol. 1 O sangue dos irmáns .....236 Martelo vol. 1 O príncipe Eugenio..... 242 Martelo vol. 1

O xuízo do rei.....250 Martelo vol. 1

As cousas eternas.....259 Martelo vol. 1

Pomerania.....268 Martelo vol. 1

Machine Translated by Google

Ano de publicación

1941

Machine Translated by Google

Introdución

"Do mesmo xeito que o coñecemento da órbita da Terra arredor do sol levou a unha transformación fundamental de a visión xeral do mundo, así o fará o Nacional Movemento socialista, baseado nas ensinanzas do sangue e raza, resultan nunha transformación do coñecemento e polo tanto, da visión da historia do pasado da humanidade e futuro."

- Adolfo Hitler

Este coñecemento da fatídica importancia do As leis naturais do sangue e da raza constitúen a idea básica do SS. É unha orde de homes nórdicos selectos xunto cos seus clans.

Coa axuda das leis que ela mesma escolle, as SS queren para facer unha contribución viva ao triunfo da idea do sangue en Europa. Quere preservar e establecer como un exemplo das virtudes máis elevadas como a lealdade, a coraxe, camaradería e mente nobre. É un equipo que, na lealdade xermánica dos seguidores, é incondicionalmente dedicado ao Führer.

As SS son as gardiás da seguridade interior do Reich e a tropa de combate máis dura contra o exterior

Machine Translated by Google

inimigo. A loita actual está dirixida contra as forzas que ameazan a vida do xudaísmo internacional, o seu aliado Mundo bolxevismo e tamén o inglés dependente dos xudeus, avaricioso e reinado do diñeiro e da masonería.

O obxectivo do actual e tumultuoso conflito é o formación dunha Nova Orde natural e, polo tanto, duradeira de Europa. Esta Nova Orde foi asumida polo Reich, que se basea no maior desenvolvemento xermánico, en estreita colaboración con aliados valentes.

Non obstante, Europa debería atopar a base duradeira por un futuro espléndido na activa comunidade do destino de o pobo xermánico. As SS loitan por esta nobre causa. E así, nas SS do Führer reúnense para a batalla - xunto a homes das SS alemás do Reich - alemáns étnicos de todas partes do mundo, especialmente de Romanía e o resto do sueste de Europa.

Por primeira vez, voluntarios de Flandres, Holanda, Suíza, Dinamarca, Noruega, Finlandia e Suecia tamén loitaron xunto cos homes das SS alemás do Reich.

Machine Translated by Google

A tarefa das “xermánicas leithefte”

...debería ser propoñer constantemente o grande e liña común das SS a estes camaradas de terras xermánicas veciñas e, ademais, dar a coñecer os grandes obxectivos e principios das SS patria destes homes. Esta publicación debería presentar unha expresión clara do espírito das SS común a todos os pobos xermánicos. Será, polo tanto, unha chamada constante para todos que están o suficientemente seguros de si mesmos como para converterse en seguidores da orde máis dura e forte da historia xermánica.

Machine Translated by Google

O noso Reichsführer

Dun discurso do Reichsführer-SS Heinrich Himmler

1935

As SS foron formadas por orde do Führer.

pobo alemán recentemente resucitado.

Cada descrición de organización, tarefa e expansión

das SS non se pode entender a menos que se procure

compréndeos interiormente co seu sangue e o seu corazón. *Iso*

Non se pode explicar por que nós, tan poucos en número, temos isto

forza dentro de nós.

Non se pode analizar con lóxica por que hoxe cada un de nós

quen leva o uniforme negro, estea onde estea,

está levado pola forza desta nosa comunidade - xa sexa

que se senta na montura do cabalo de carreiras ou se bate en duelo no

estadio, xa sexa que exerza como árbitro ou que

goberna nun alto cargo gobernamental ou cumpre co seu deber como

soldado, ou sexa que estuda as obras do alemán

espírito da nosa especie - cada un, quizais invisible, debe afrontar o seu

chan como un home.

Cada un sabe *que non está só, senón que*

Esta forza sen precedentes duns centos de miles de homes que

xuraron xuntos concédelle unha forza inconmensurable, do mesmo

xeito que sabe que, como

Machine Translated by Google

representante deste corpo negro da súa comunidade, debe honralo cos seus mellores logros.

Así estamos reunidos e marchamos segundo leis inflexibles como unha orde nacionalsocialista, marcial, de homes selectos e como unha comunidade xurada dos seus clans ao longo do camiño cara a un futuro afastado; desexamos e cremos que non queren ser só os netos que loitaron mellor, en vez diso os antepasados de persoas moi afastadas xeracións necesarias para a vida eterna dos alemáns-Pobo xermánico.

Machine Translated by Google

Europa volverá ser saudable

Nós, os humanos, vivimos nun mundo no que todo devir,
a vida, a maduración e o falecemento proceden segundo
leis inflexibles e divinas da natureza. Submetidas a elas están
as estrelas, o ceo e a terra, o mar e as pedras, así como
a vida das plantas e dos animais.

Ninguén que posúa as súas cinco facultades dubida diso
a vida humana tamén se desenvolve segundo as mesmas leis. Así
mesmo, as diferenzas entre os humanos están determinadas pola
leis da *herdanza.*

Nunha comunidade saudable e con sentimentos naturais, por exemplo
na vida campesiña, impídese que o enfermo procree, e o san volve
vincularse co san. Só
a vida da gran cidade, afastada da natureza, ou *económica*
consideracións, por desgraza causan moitas consecuencias saudables
persoa que contrae matrimonio cunha persoa enferma.

Entón, porén, a natureza víngase por si mesma
incumprimento das súas leis: a descendencia pode converterse
enfermos ou levan dentro de si unha tendencia a
enfermidade.

O campesiño que aínda vive ligado á natureza sempre
sábese que, en todas as especies animais e vexetais, as liñas
e as razas deben ser distinguidas, o que non se pode

Machine Translated by Google

mestizados indiscriminadamente. Iso destruiría a raza.
Entre os humanos tamén hai varias razas.
Orixinalmente os nosos antepasados respectaban estas barreiras, creaban
polo creador. Máis tarde, certos aspectos espirituais e políticos
as tendencias foron suprimindo gradualmente o sentimento de naturalidade
diferenzas entre os humanos. “Todo é igual
que ten rostro humano", iso é o que dixeron no
época da Revolución Francesa. Liberalismo, marxismo-
Socialismo e comunismo: eses son os fitos en
a decadencia dunha Europa enganada polo xudaísmo. Para os
bolxeviques, as diferenzas raciais son só prexuízos que deben ser
superar. Non obstante, todo iso é unha desviación humana
das leis divinas da natureza: unha deslealdade cara aos propios
propio sangue, que debe ter o máis grave
consecuencias para a saúde e a cultura populares. Físicas
danos, trastorno psicolóxico e inferioridade de carácter
son a miúdo as consecuencias cientificamente probadas de
mestura racial indesexable.

Estas tendencias espirituais, ou mellor dito antiespirituais,
proveñen de mentes racialmente alleas e pervertidas. Estas
as ensinanzas non proceden en absoluto das leis da natureza.
En oposición a eles, o nacionalsocialismo non busca
construír outro credo humanístico, senón que busca
en primeiro lugar, recoñecer claramente a orde natural creada por
Deus. Só este coñecemento fai posible liderar de novo

Machine Translated by Google

o humano enganado de volta ao natural e, polo tanto, saudable
xeito de vida. Polo tanto, o nacionalsocialismo respecta o
diferenzas naturais entre as razas. E iso
recoñece as barreiras naturais.

Entón, un nacionalsocialista tamén ve unha futura Europa
completamente diferente do que faría un liberal. Cada
Os nacionalsocialistas rexeitarían instintivamente unha *paneuropea*
do tipo americano. Os EUA son unha mestura de xente
e carreiras. En Europa, as distintas persoas teñen no curso
do seu desenvolvemento asumido por diversos personaxes folclóricos,
porque outras razas europeas tamén se mesturaron
- en diversas proporcións nas distintas partes de Alemaña
e os seus veciños. Non obstante, todos eles teñen *en común*
unha porción máis ou menos grande de sangue nórdico.

Este compoñente sanguíneo nórdico é, polo tanto, o que une
os pobos europeos. Unha unión máis estreita dos pobos xermánicos
polo tanto, non só é posible, senón que tamén está dado pola natureza.
máis ou menos sangue nórdico presente nos outros países europeos
folks é principalmente de orixe xermánica.

Se Europa non quere perder así a súa singularidade,
entón, sobre todo, o dominio da raza nórdica debe ser
asegurado. Non obstante, a raza nórdica foi a que máis sufriu
polo desenvolvemento da civilización nos últimos
séculos. Así, a raza nórdica case deixou de
perpetuarse nas grandes cidades. Esta valiosa raza

Machine Translated by Google

representou e representa non só nos alemáns, senón tamén en todos os demais pobos europeos, o segmento líder.
Este feito é especialmente significativo, porque a porción do seu sangue atópase en constante declive.

A antiga civilización, a chamada civilización europea, ten tamén tivo un efecto prexudicial para a saúde da xente.
Os enfermos, débiles e sen talento son promovidos con todos os recursos, mentres que os sans, polo tanto, a miúdo tiveron que sofren as peores inxustizas sociais. Na natureza, o enfermos e débiles son purgados automaticamente e só os fortes e sans chegan a procrear. Entre as chamadas persoas cultas, que crearon unha especie antinatural
ambiente na súa civilización, esta "selección natural" falta.

Aquí veñen as medidas do nacionalsocialismo en xogo. Na última hora, impiden que o branco raza perece nun futuro previsible. Designemos a porción racialmente boa e física e espiritualmente saudable dun pobo co concepto integral de "sangue xermánico saudable"; polo tanto, todas as medidas de Nacional
O socialismo que promove esta porción chámase "medidas para a promoción da saudable lingua xermánica" sangue". Estas medidas na Alemaña nacionalsocialista toman dúas direccións: primeiro, impiden o nocivo e
en segundo lugar, promoven o beneficioso.

Machine Translated by Google

A lei matrimonial nacionalsocialista prevé a presentación de documentos matrimoniais antes do matrimonio. Deste xeito, para o mellor da xente, pode o matrimonio de
os sans cos enfermos conxénitos ou os sans con
previrse as persoas con enfermidades contaxiosas. A oferta de préstamos matrimoniais sen xuros moi favorables, por outra banda, facilita o matrimonio dos sans.

Estas medidas do Consello Nacional que acabamos de mencionar Non obstante, os estados socialistas sempre estiveron precedidos, a miúdo por moitos anos, por medidas semellantes das SS.

O home das SS é seleccionado e educado dun xeito tal que non se mesturará con persoas racialmente estrañas ou con enfermidades conxénitas sangue mesmo sen estas leis.

Pero noutros ámbitos, tamén as SS dan un bo exemplo percorrendo novos camiños con antelación. As SS promoven o retorno do home ás condicións de vida naturais a través de
innumerables medidas menores, por exemplo: a promoción de construción de vivendas unifamiliares, educación física e exercicio, regreso de familias valiosas á terra mediante
promovendo o novo campesiñado etc… As SS demostran, a través de as leis da súa orde e o seu exemplo, o camiño ao longo
que pode ser un fortalecemento da porción de sangue nórdico conseguido. Xa existiron ordes semellantes, esparexidas ao longo da historia, por exemplo os viquingos de Joms
Mar Báltico, os Cabaleiros Teutónicos alemáns no leste e

Machine Translated by Google

Prusia Occidental etc... Estas ordes tamén só aceptaban homes valiosos e combatentes, e os seus logros eran correspondentemente espectaculares. Pero tiñan unha carencia:
limitaron as súas leis aos homes. Así que o seu valioso sangue *non* se coidaba conscientemente. Pero iso é o que se reduce en última instancia, é dicir, que un pobo, polo ben do seu futuro, non só preserva o seu subministro de *valiosos*
sangue, pero tamén a aumenta.

O Reichsführer das SS, polo tanto, xa durante o difícil período de loita en 1931, outorgoulle ás SS a súa "Orde de Compromiso e Matrimonio" memorial. Nela, o home das SS ten o deber de escoller a súa esposa segundo o
mesmas directrices coas que foi aceptado nas SS.
A muller é entón levada ao clan das SS. Alí está ela
obrigada aos mesmos principios que o seu propio marido.
Polo tanto, goza da mesma honra e da mesma nobreza
estima.

Polo tanto, as SS están na vangarda da loita pola preservación e o fortalecemento do sangue xermánico e mostran o camiño cara a un futuro de pobo san.
forza e florecemento cultural. O primeiro, creativo
o traballo das SS para estas ideas de sangue foi
recoñecido polo Führer por confiarlle ao
Reichsführer SS a solidificación do pobo alemán.

Machine Translated by Google

Deste cumprimento das leis nacionalsocialistas de sangue e raza medran unha orde que para sempre asegurará non só a protección do Reich, senón que tamén allanará o camiño a seguir en todas as cuestións importantes da humanidade vida. Convértese no gardián da comunidade europea do destino. Pero especialmente os pobos xermánicos están unidos por esta orde das SS a través do seu sangue común. Con orgullo deberían os fillos dos nosos fillos dicir de nós algún día:

"Sentades os alicerces do Reich da nosa raza!"

Machine Translated by Google

Cando hoxe viaxo por Alemaña e por todas partes vexo os nenos, a nosa pequena mocidade loura, entón recoñezo o propósito do noso movemento: chegar desde o presente cara ao futuro alemán.

- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

O fluxo da herdanza

Johann Sebastian Back, o gran compositor de Leipzig, tocaba o órgano con gran mestría na Garnisonkirche en Potsdam para Federico o Grande e os seus convidados. Bach derramou a súa alma coma un mar insondable.

"Que é a música eterna e divina, mestre! Como o fixeches?" adquirir a graza?

"O meu tataravó era mestre panadeiro e músico, o meu bisavó era tapiceiro e músico, o meu avó era o gaiteiro da cidade en Weimar, meu pai era músico da corte e cidade de Eisenach, e meu tío o organista da mesma cidade. Durante case 300 anos, músicos co seu nome Bach viviron en Turinxia e Saxonia. Entón, este trazo sempre se transmitía."

Machine Translated by Google

Aud e Dalila

Foi na época na que os noruegueses se asentaron en Islandia e experimentaron a súa era heroica. Iso foi aproximadamente un hai mil anos. Vivía un home na parte noroeste da illa chamado Gisli, que era un home admirable. Pero era desprezado por poderosos

xente que o envexaba, e por iso andaba por aí
sen paz. A súa muller, Aud, permaneceu con el na súa gran necesidade e coidouno con lealdade infinita. Non obstante, os inimigos de Gisli querían atrapalo, así que o intentaron.
mediante enganos.

O seu líder foi a Aud e díxolle: «Quero facer un

tratar contigo. Aud, dime onde está Gisli e dareiche 300 marcos de prata. Ademais, organizarei un
un matrimonio para ti que sexa mellor que o teu actual."

Ela respondeu así: "O máis improbable, iso
O que me parece é que vostede me prepara un matrimonio tan bo como o que teño agora. Pero é certo: o ouro é o tesouro dunha viúva o mellor consolo, como din. Déixame ver se o teu diñeiro está tan ben abundante e tan bo como dis."

Entón, el verteulle o diñeiro no colo. Ela xogou con
coa súa man, pero el contouno e mostrouno.
Gudrid, a súa filla de acollida, comezou a chorar.

Machine Translated by Google

Gudrid saíu fóra, correu cara a Gisli e díxolle:

"A miña nai adoptiva perdeu a razón e quere..."

"Traizoarte!" Gisli dixo: "Consólate, sempre que

A morte só me ameaza por parte de Aud, non teño que temer polo meu vida."

Entón a nena foi para a casa e non dixo onde estaba estivera.

Eyjolf contara os cartos. Aud dixo: «O teu

o diñeiro non é en absoluto menos nin peor do que dixeches;

Agora, permitirásme facer con el o que queira?

Eyjolf aceptouno de boa gana e dixo que podía facelo.

como ela desexaba.

Aud colleu os cartos e meteunos nunha bolsa grande. Entón

Levantouse e golpeou a Eyjolf no nariz coa bolsa

de prata tan dura que inmediatamente quedou cuberto de sangue.

Ela engadiu: «Toma iso pola túa credulidade! E cada

desgraza tamén! Creías que vendería o meu

marido dun canalla coma ti? Toma iso e insulto

e vergoña tamén! Durante toda a túa vida deberías

lembra, canalla, que unha muller te golpeou... e

que nin sequera conseguiches o que querías!

...E os homes tiveron que retirarse avergoñados... (Thule, volume VIII)

Machine Translated by Google

E había un home en Israel, Sansón, que tiña unha forza incrible. Os filisteos odiabanno e intentaron para matalo. Como non tiveron éxito dese xeito, eles Intentárono con enganos. Foron á súa amante, chamada Dalila, e díxolle: «Convénceo para que traizoe o segredo da súa gran forza. Entón darémosche ¡1000 e cen moedas de prata, cada un de nós!

E Dalila foi onde estaba o seu home e intentou abrir a segredo da súa forza, xa que o diñeiro atraíaa moito moito. Tres veces esquivouna, pero finalmente revelou todo para ela, porque a quería moito. El dixo: «Nunca me cortei o cabelo da cabeza. Se fose cortado, volveríame tan débil coma calquera outro home."

Cando soubo o segredo, traizoouno. inimigos. Viñeron pola noite mentres el durmía confiadamente. Cortáronlle o pelo e agarrárono, sacáronlle os ollos con apuñaladuras, e levárono á prisión.

Aud e Delilah: dous mundos!

Machine Translated by Google

Muller labrega: transmisora do patrimonio da nación

Rieke Gehrmann

Baseado nun poema de Ruth Geede

Cando Rieke Gehrmann casara só levaba unha camisa
tempo, unha noite de outono, ela e o seu marido
o celeiro incendiouse. Podíase ver a conflagración a tres millas de
distancia, pero mentres os animais da granxa berraban, podíase escoitar
a voz sempre optimista de Rieke Gehrmann dirixíndose a ela
familia: «De que vos queixades? A nosa casa está
aínda en pé, non si?

Cando, un ano despois, unha enfermidade do gando e, con ela, unha
gran calamidade azoutou toda a rexión, Rieke Gehrmann deu a luz
o seu primeiro fillo. Moitos dos seus animais premiados perderon a vida,
pero aínda así puido consolar o seu marido: «É
un duro golpe, de feito, pero despois de todo, aínda temos ao noso fillo."

Cando Rieke Gehrmann levaba doce anos casada
anos, mentres atacaba o seu traballo na granxa todo o ano
ano tras ano co mesmo espírito indomable, o
celeiro fora reconstruído hai moito tempo, díxolles aos seus primos da
cidade: «Relaxarse? Xubilarse? Rendirse? Nunca! Teño sete
fillos que claman por ser criados!

A guerra chegou cando Rieke Gehrmann tiña corenta anos. Tres deles
os seus fillos foran vítimas en campos de batalla estranxeiros, pero,
sempre orgullosa e valente, díxolles a todos e cada un deles: «Meus

Machine Translated by Google

fillos morreron da mellor morte que calquera home pode morrer: loitando polo seu Führer e o seu pobo."

Cando Rieke Gehrmann cumpriu cincuenta anos, morreu o seu marido. con quen compartira tanta alegría e tristeza ao longo dos anos. Porén, fixérase demasiado vello e enfermo para traballar, e o seu falecemento parecíalle unha parte tan integral do ciclo cósmico como todos os demais acontecementos da vida, e Ela soportou a súa soidade con fortaleza e fe no futuro.

Inevitablemente chegou un momento no que a cidade e a industria exerceron as súas tentadoras artimañas, facendo que moitos rapaces da terra abandonasen a granxa e o arado como forma de vida. Pero Rieke Gehrmann conseguiu reter e recreando para os seus fillos un fogar onde se amaban e cultivaban os valores reais. Como resultado, todos os seus fillos sobreviventes convertéronse en labregos coma o seu pai.

Mesmo cando os trazos de Rieke Gehrmann comezaron a engúrrase e esvaécese despois dunha dura pero rica vida de traballo no granxa, ela aínda amosaba a alegría de corazón que calquera avoa sente un fogar de ben educados e nenos prometedores. E a medida que se facían maiores para axudar coas tarefas, Rieke Gehrmann puido atopar cada vez máis tempo para compartir a súa sabedoría cos xeración crecente na súa casa.

Machine Translated by Google

Porén, un día, mesmo a vida de Rieke Gehrmann chegou ao seu fin e, ao morrer, díxolles aos seus fillos: «Ouro e prata, rapaces, non herdaredes, xa que todo o esforzo da miña vida e todo o meu investimento foron postos en vós e en...
granxa. Síntoo moito...” E mentres a súa voz comezaba a esvaecerse, o seu fillo máis vello achegouse e, mollando a man coas bágoas, proclamou: “Nai, toda a túa vida foi para nós e estamos orgullosos do que conseguiches”.
O teu sangue, esa é a nosa verdadeira herdanza. Así que nós, o teu fillos fieis, tamén faremos o noso deber de continuar co voso obra inmortal". Estas palabras foron de Rieke Gehrmann

última alegría.

Machine Translated by Google

Un heroe da batalla de Xutlandia

A batalla rematou. As fontes de auga colapsan, espesas nubes de fume escorregan pola superficie da auga. As últimas ondas do coloso blindado de 25.000 toneladas rodar polo mar, que foi azoutado por cunchas.

Vese a destrución da batalla: o "Luetzow" xace coa proa mergullada na auga; o "Seydlitz" é listado, a pintura quéimase no motor foraborda e, desde o cheminea, chamas enormes e violentas que se elevan constantemente cara arriba tan alto como o mastro. No "Seydlitz" estoupara un proxectil sacou unha gran lámina de blindaxe da torreta traseira. Este vermello-golpeou, o metal brillante caeu dentro da torreta sobre o cartuchos, que prenderon lume e arderon. A calor é incrible. Todo o osíxeno da torreta profunda foi consumido e todos os que alí están mortos.

As chamas están ardendo dende o sétimo piso no sexto. Os cartuchos nos almacéns do o sexto andar tamén ardeu.

Densas columnas de fume! Todo está branco incandescente! Un A orde chega a través do tubo de voz e do teléfono desde a cuberta de mando: inundade as salas de munición! Se o lume

Machine Translated by Google

chegue ás salas de munición, o barco enteiro subirá ás nubes! Non hai resposta. Todos están mortos! O lume chega ao quinto convés. As mesmas chamas crean tal calor que o As paredes de aceiro comezan a brillar. De novo envíanse as ordes: «Inundación! Inundación!» Todo o mundo no barco sabe: se o lume chega ás salas de munición, o «Seydlitz» voará en anacos. Todo o mundo pregunta: Foron as salas de munición... inundado?

«Non, non hai resposta!» Agora 1400 homes están de pé habitacións seladas, cada unha agardando o momento en que as salas de munición exploten e sexan convertidas en átomos. Ninguén se atreve a abandonar o seu posto; estes son os segundos e minutos da máis terrible ansiedade! Entón vén o bombeiro Mueller. Sabe que hai un válvula de inundación de reserva na cuberta blindada de popa.

Mentres está diante da cuberta blindada, ve que está brillante e quente. Xunto a el hai cinco mariñeiros e caldeirarios, que queren arriscarse a dar o mesmo paso: «Non podemos cruzar, a cuberta blindada está ardendo!». E o O bombeiro ve que a cuberta está realmente quente. El sabe que o seu destino se decidirá en segundos.

Ao seu carón está o caldeiro con zapatillas de madeira: «Dáme as túas zapatillas de madeira!» O bombeiro Mueller pónseas por riba dos zapatos e corre a través da carrozaría blindada. baralla.

Machine Translated by Google

Os zapatos prenden lume. El está diante da inundación.
válvula. Quere abrir a última válvula que inundará as salas de munición:
a salvación final do barco, ¡unha soa aperta! 1400 homes agardan por
esta aperta, que
decidir a vida e a morte. O bombeiro Mueller mira fixamente a válvula
de inundación e ve: ¡está quente e brillante!

E dise para si mesmo: Aínda estás no
«Seydlitz», 1400 camaradas aínda están vivos debaixo de ti, ti
debes salvalos, debes arriscarte a agarrar o vermello candente
válvula! O bombeiro Mueller... primeiro gritou, logo agarrouno forte e
xirouno... despois agarrouno de novo e xirouno un pouco máis ata que
os seus dedos espidos literalmente...
cociñado.

O bombeiro Mueller salvara o «Seydlitz» e
1400 camaradas alemáns!

Machine Translated by Google

O líder do Partido Nacionalsocialista Obreiro Dinamarqués:

Baixo o liderado de Adolf Hitler

por Frits Clausen

Cando soaron as campás da paz despois da primeira gran guerra, o poderoso impulso pola vida, que fora tan freado moitos anos pola guerra, de novo espertou na xente.

Agora todo o que se perdera por mor do Supoñíase que a guerra estaba compensada, agora todo que destruíra debía ser reconstruído. Un futuro feliz debería permitir que a memoria dos seus horrores fose esquecida, e unha afirmación alegre da vida debería enxugar as bágoas do sufrimento. Pero parecía coma se - xunto co moitos homes valentes e capaces, que a guerra arrasou lonxe, e coas moitas mulleres fortes, ás que quebrara, toda a forza que debería ter formado este futuro tamén perecera.

O mozo, que soñara con que lle permitisen mostrar as súas forzas, agora, en cambio, tiveron que experimentar a miseria do desemprego. Os homes que se esforzaron por expandir a súa casa e o lugar de traballo tiña que recoñecer que o emprego e o salario xa estaba hipotecado e que eles eles mesmos tiñan que pagar esa hipoteca. Os vellos e enfermos, que agardaban o apoio e a axuda da mocidade e dos homes fortes, tiveron que mendigar para morrer de fame polas privacións e a necesidade.

Machine Translated by Google

A sangría da guerra continuou con sangue
revoltas e loitas, nas que os compatriotas se opuxeron
compatriota. Novo odio e nova hostilidade creceron entre
a xente. As forzas negadoras e destrutoras, que
fixéranse amos durante a guerra, non o fixeron
perden o seu dominio mesmo despois do seu fin.

O soño da felicidade converteuse nunha caza incansable
para obter beneficios. Os anhelos dun futuro poderoso tiñan que facer
xeito para as esixencias do día. Un poder do diñeiro insensible
e que negaba a vida estrangulárao
persoas e creadas pola afirmación da vida, o cansazo da vida,
de xeito que un número crecente de persoas voluntariamente
acabou coa súa vida. O insensible poder do diñeiro xerou un
así mesmo xeración insensible e que nega a vida, que -
en vez de fixar a súa mirada no mar profundo da eternidade
e infinidade - fixouna no finito mundano e ligado á terra e, polo
tanto, rompeu a ponte que os unía, a través da *cadea eterna*
de xeracións, coa *eternidade.*

Con frivolidade cega e indiferenza irresponsable, os pobos
de Europa abordaron a súa decadencia e
aniquilación. Iso non só aconteceu neses países
que participara no sanguento conflito, non só
ocorreu entre a xente que fora derrotada, máis ben
tamén entre os que non participaron no
loitar en absoluto.

Machine Translated by Google

Os xefes de estado responsables e os principais políticos non quería ver nin romper cun desenvolvemento en que as forzas negadoras e destrutoras en todas partes posuían a influencia dominante. Enfrontáronse a todas as esforzos antivida e subversivos sen sentimento nin acción.

Os gobernantes só se esforzaban por dar a impresión dos seus propia indispensabilidade participando nos moitos congresos e conferencias internacionais que marcaron a posguerra, ou visitando os moitos inútiles negociacións parlamentarias. E mentres estas as negociacións parlamentarias aínda estaban en curso, o as forzas negadoras convertéronse en amos ilimitados en un dos países máis grandes e ricos do mundo. Sobre montañas de cadáveres e miseria indescritíbel, eles fixo realidade as palabras de Friedrich Engels, que "A destrución xeral é o primeiro requisito previo para o mundo revolución".

Do imperio cuxa forma básica fora noutro tempo creados polo espírito viquingo nórdico, unha e outra vez declararon como obxectivo o seu desexo extinguir e destruír todo o que este espírito e as outras forzas formativas do mundo creara. Desde aquí, dirixiron o crecemento dos partidos comunistas de todos os países, que, como eles mesmos informaron ao mundo durante a súa campaña mundial o congreso no ano 1928, eran só seccións dun gran partido comunista que abarcou todo o mundo.

Machine Translated by Google

Aquí organizaron o Exército Vermello, cuxa tarefa era acabar violentamente coa singularidade dos pobos e con todo o que esa singularidade creara en termos de valores nos distintos países.

E un mesmo recibiu os seus mensaxeiros nestes países, e outro permitiu que os xefes de estado sacudisen a mans destes mensaxeiros, que aínda estaban vermellas pola sangue dos parentes máis próximos destes xefes de estado.

Pero do mesmo xeito que o home máis importante de Europa se enfrontou a este desenvolvemento, cego e irresponsable, así xurdiron forzas en todos os países que se rebelaron contra eles. Moitos dos nomes daqueles que intentaron cambiar este desenvolvemento foron esquecidos, e moitos nunca saben; polos seus intentos de combater a destrución quedaron varados demasiado cedo ou tomaron camiños falsos.

Así foi como a vitoria final foi negada aos vitoriosos corpos libres alemáns, porque o entón goberno democrático-marxista do Reich, cedendo á presión das democracias mundiais, obrigounos a abandonar a súa loita.

Unha forte resistencia xurdiu en Italia, onde o cabo Benito Mussolini, que resultara gravemente ferido no guerra mundial, construíu o movemento fascista para a loita contra o colapso.

Nun momento no que a República Vermella comunista tiña xa se declarara no sur de Alemaña e Hungría e o dominio soviético parecía estar totalmente asegurado en

Machine Translated by Google

Rusia, reuniu as súas formacións de batalla fascistas e liderou a Roma, onde foi nomeado Ministro Presidente de Italia polo rei. Durante a reconstrución dun poder estatal forte e enérxico, Mussolini foi quen de reunir á súa xente dos moitos partidos e abismos que tiña esnaquizouno. O seu obxectivo era espertar de novo os fortes forzas de construción do estado da gran Roma antiga. El viu a colaboración entre o capital mundial e o marxismo e os seus efectos nas grandes loxias secretas da masonería.

En Alemaña, Adolf Hitler loitou contra os mesmos inimigos e a súa orixe xudía común. Procedeu da idea de que o contido vital das persoas debe ser rexenerado.

Deulle ao pobo alemán a tarefa de reflexionar sobre o seu forza orixinal.

Despertou esta forza nunha sociedade cuxa principal as forzas xa foran profundamente enterradas polas forzas da subversión... nun pobo no que todos xa estaban en contra de todos os demais... nun estado cuxos alicerces xa foran sacudidos por unha inminente crise comunista revolución. A forza popular recentemente espertada por el era tan forte que non só derrotou o subversivo forzas no seu propio pobo, senón que tamén podería aniquilar en todas partes onde ameazaban a Alemaña e Europa desde outros países.

Machine Translated by Google

Cando o xeneral Franco espertou estas forzas no
O pobo español no ano 1936 para deter a destrución comunista e o asasinato vermello que azoutaba o país, foi a Lexión Cóndor de Adolf Hitler a que, xunto cos aliados españois e italianos, puido asegurar a vitoria. Adolf Hitler non só espertou ao seu pobo para

tomar conciencia da necesidade dunha solución para o moitas esixencias da época; levouno ao recoñecemento das esixencias eternas da vida. Despertou de novo no seu pobo o soño e o anhelo de esforzarse a través do tempo e do espazo; espertou a vontade de dar forma a esta visión da vida dentro do tempo e do espazo. Sabía o estreitamente unido que está o home ligado ao seu clan, e como a certeza reside precisamente aquí para poder construír unha ponte cara ao futuro. El sabía que este recoñecemento do gran milagre do sangue-
A relación e a herdanza conducen á comprensión desa lei divina que determina a vida e que é a expresión máis elevada de cada comunidade humana.

Grazas a este recoñecemento, a vocación de Adolf Hitler creceu moito máis alá dunha simple misión alemá; el está lonxe de... máis que o protector das terras europeas no sentido xeral. É o gran descubridor e arquitecto de a xente europea, e non menos importante aquela xente cuxa estreita relación de sangue co seu propio pobo el mesmo tan a miúdo fortemente estresado.

Machine Translated by Google

Entón, a súa misión tamén é válida para Dinamarca.
o desenvolvemento en Dinamarca non varía en absoluto do
o doutros países europeos, e se Dinamarca
pertence a aqueles países que durante o Primeiro Mundo
A guerra xerou cartos, e a posguerra tamén o fixo aquí,
dada a súa impronta polo desemprego, as crises económicas, con
as súas bancarrotas e poxas forzosas, a necesidade social,
aumento da delincuencia e dos suicidios e unha diminución da taxa de natalidade.

Neste país tamén se intentou represar isto
desenvolvemento. Intentouse cambiar as leis nese
crearon novos partidos políticos, cuxos obxectivos e camiños,
porén, foron esquecidos; un intentou romper o antigo
festas; pero os homes que emprenderon isto morreron na pobreza
e esquecido.

Un creou movementos e preparou masivos
transformacións de estado, sen poder, con todo,
eliminar as forzas negadoras e destrutivas, e sen
poder evitar que a mesma destrución aconteza
Dinamarca que fora planeada para o pobo europeo,
se Adolf Hitler non tivese derrotado estas forzas.

Non obstante, se Dinamarca volvese experimentar unha situación nacional
espertar, entón non se debe atribuír unicamente ao
defensa externa - que Adolf Hitler creou para nós,
tamén, contra as forzas da destrución, senón contra esta gran
misión de mostrarlle tamén á nosa xente o camiño cara á colección
dos seus valores orixinais.

Machine Translated by Google

Tamén para o noso tempo é a única forza concebible que pode formar unha figura de Odín en Dinamarca a partir do cadáver de Ymir, de xeito que tanto o espírito como a vontade poidan atopar unha expresión común nunha figura dispoñible. Non só nos mostrou aos daneses ese camiño de volta á visión de vida subxacente da era heroica, senón que levou á nosa mocidade a unha nova loita contra o inimigo mundial nesa guerra teatro onde unha vez recibimos o noso símbolo nacional, o Dannebrog, polas poderosas forzas do ceo. Tamén espertou en nós a fe de que unha vez máis poidan xurdir fermosas obras de arte e arquitectura semellantes ás que aínda testemuñan o esforzo do noso pobo a través do espazo e ao seu soño a través do tempo - en contraste con aqueles da vida-monstruosidades negadoras e mortas producidas no noso baleiro tempo.

Só a través deste gran esforzo vital podemos nós, os daneses, volver alcanzar esa vida recta, alegre e activa aquí na terra de que canta Grundtvig, e volver camiñar co paso erguido dos nosos nobres pais, volver vivir co mesmo valor no castelo e na cabana, e volver ver con ollos que eran creado para mirar cara ao ceo, esperto para todo o fermoso e xenial aquí abaixo, e non obstante íntimo con profunda anhelo e chea do esplendor da eternidade.

Machine Translated by Google

O gran poeta noruegués Henrik Ibsen escribiulle aos seus amigo, o escritor de Schleswig-Holstein Strodtmann, sobre o vínculo interior de Escandinavia co recentemente xurdido Imperio alemán:

"Considero a humanidade escandinava só como unha etapa intermedia cara a unha unión de todo o gran Tribo xermánica.

"Se pensase que, despois de todo, quedaríamos quietos cun sociedade escandinava illada, entón nunca máis o faría puxen a miña pluma na tinta para promocionar isto."

Machine Translated by Google

Cambio de estación, cambio de destino

Chama arde en chama, ata que se apague,
O lume recibe vida como unha semente de lume -
O home tamén transmite a faísca.
A chama do folk nunca se apaga.
- Da *Edda*

Durante millóns e millóns de anos, o noso planeta foi orbitando arredor do sol, arredor da nai de toda a vida a nosa terra.

Pero só a través da visión, da busca e o espírito comprensivo do home nórdico fixo o nobre e eterno a orde do sistema solar entra na consciencia de humanidade.

Nos solsticios de verán e de inverno, recoñecían a lei implacable de "morrer e converterse", e afirmouna con aceptación desafiante.

Os domingos eran os seus días festivos, pero o solsticio era sagrado para eles eles. Nas noites do solsticio de verán acendéronse lumes nas alturas como sinal da vontade vital e creativa-vontade oposta ás forzas da noite e da negación.

Para eles, o solsticio de inverno, co regreso constante luz - era un símbolo da eternidade dunha vida loitando.

Machine Translated by Google

Así que ordenaron a súa vida dentro do marco do orde piadosa. Nesta fe levaban o signo solar, o esvástica, como o seu símbolo sagrado.

Con esta fe e baixo este signo, os indoxermánicos a xente entrou na luz da historia hai 5.000 anos.

Onde queira que fosen nas súas viaxes afastadas, o caos retirouse ante a orde, a terra floreceu e a fecundidade e a colleita bendiciron o seu camiño.

Se penetraron nas estepas afastadas de norte de Rusia como portadores da antorcha da orde humana ou estados formados en Asia, se cantaban máis fermosas cancións para a luz como persas arios, ou como Os helénicos acenderon o lume olímpico, tanto se celebraron a festa do home invencible no senado romano e desde aquí crear un imperio mundial; onde os seus incendios ardían, houbo un xiro do destino da noite escura á día claro.

"O home tamén transmite a faísca. A chama popular nunca" sae."

A xente nova continuou co antigo costume do lume do solsticio ao longo do seu camiño, xeración tras xeración, como portadores da orde sagrada e da luz da cultura.

O pobo xermánico entra na historia.

Machine Translated by Google

Cimbrios e teutóns, vándalos e suabos, e
moitas outras tribos xermánicas introducen unha nova e brillante
era durante a época da adquisición de novas terras.

Nunha loita de máis de mil anos, a
O home xermánico que construe loita contra a desorde e contra as
forzas da destrución en Europa.

A súa forza campesiña nativa crea a partir do pantano e da selva
virxe a riqueza dos campos de Europa. Desde o
a forza espiritual do home xermánico creativo brota
por riba de todo, a altura da cultura europea. Pero só a grandeza
heroica do dominio guerreiro xermánico *defende* a comunidade
vital de Europa nas batallas decisivas contra
as masas populares nómades que atacan constantemente o Próximo e o
Asia Central.

Fiel a esta fatídica tradición, a forza desplegada máis forte e
unificada da humanidade nórdico-xermánica, *a*
Reich, hoxe lidera a loita despiadada da existencia por
A vida de Europa.

Baixo a forte dirección do Duce, Italia cobre
o flanco sur do continente nunha teimuda batalla: por
hoxe as forzas da escuridade volveron a enfrontarse
os portadores da vontade cultural da humanidade.

Golpeada pola cegueira, a plutocracia anglosaxoa por
a súa danza arredor do Becerro de Ouro traiciona a honra do seu
propio sangue xermánico.

Machine Translated by Google

Corrompidas polo veleno do bolxevismo xudeu, as masas de millóns de soviéticos loitan unha amarga batalla por un mundo revolución, pola revolta dos inferiores.

Coa severidade das leis da natureza, o poder de a luz é chamada á decisión contra os terrores do eterno noite.

Día ou noite -
Vida ou morte -

Con chamas abrasadoras afirmaron os nosos antepasados o poder de luz, e de vida.

E tamén ardan, se as chamas nosas, as súas descendentes.

Machine Translated by Google

Solsticio de verán de 1941!

Nunca antes na historia houbo un exército tan masivo forza reunida no solsticio para a fatídica batalla como a clara noite do 21/22 de xuño de 1941.

A santa seriedade apoderouse de todos os que recoñeceron o que era trataba sobre a existencia ou inexistencia de sangue ario e polo tanto, da propia cultura europea. Desde o mar Ártico ata o Mar Negro, as columnas alemás e os seus aliados exércitos esnaquizáronse contra as masas inimigas. O horrible imaxe do perigo mortal que ameazaba á xente de Europa fíxose visible:

Enormes masas hostís en incontables exércitos soviéticos, cun xigantesco arsenal de armas, estaban preparados para o lanzarse ao corazón de Europa, cando os golpes do As forzas armadas alemás atacáronos.

Despois das primeiras batallas vitoriosas de Bialystok e Minsk, de Salla, Smolensk e en Ucraína foron loitados, o coñecemento impactante era claro que o mundo nunca antes vira tal cousa.

O que se amasara contra o Reich e Europa era unha enorme banda de sanguinarios e inferiores, pero teimuda - criaturas.

Machine Translated by Google

Se os hunos e os xinetes de Genghis Khan fosen os azoute da humanidade que arrasou Europa, entón en *nesta* loita a heroica mocidade europea mirou cara ao ollada insidiosa dun home *sistematicamente brutalizado e monstruosidade animalizada.*

Rusia, boa e fermosa terra, en tales mans!

Catro veces na historia intentouse integrar este gran país na esfera europea cultura.

Os primeiros portadores de cultura foron os indoxermánicos persoas. O seu traballo creativo está testemuñado aínda hoxe por os seus edificios nórdicos (montículos de pedra) e sobreviven nos seus túmulos funerarios como monumento eterno.

Pero as súas forzas non foron suficientes para acougar masas populares salvaxes no enorme espazo.

Miles de anos despois, no século II a.C., novos mensaxeiros da moralidade e a cultura europeas penetrou na zona entre Dieper e Dniéster.

Eran pobos xermánicos da familia folclórica dos Godos.

De novo os terratenentes e guerreiros xermánicos conquistou a incultura da vasta terra. Nun esforzo de durante moitos séculos expandiron o gran imperio do Godos dende o mar Báltico ata as costas do Mar Negro e

Machine Translated by Google

Os mares Caspios, cos seus amplos e independentes mares dispersos centros de asentamento.

A terra parecía estar gañada para os europeos comunidade de vida.

Non obstante, neste período, a mestura de razas na Roma O imperio mundial xa adoptara formas ameazantes.

E de novo, o pobo xermánico non era numericamente o suficientemente fortes - e non suficientemente conscientes do posibilidades das súas forzas conxuntas - para avanzar simultaneamente contra Roma e para cubrir os seus flanco oriental contra as masas populares de Asia.

Así que este imperio gótico caeu vítima do asalto do Os hunos no século IV.

A noite e un profundo silencio volveron caer sobre esta ampla terra.

Pasaron séculos.

Entón, porén, o espírito do lume nórdico impulsou novas tribos á creación significativa.

Mesmo antes do fin da época dos grandes xermánicos adquisición de novas terras, arredor do ano 860, os viquingos do o norte penetrou na terra non redimida e creou un Estado viquingo.

Novogorod e Kíiv convertéronse nas capitais deste imperio e centros económicos da maior importancia. O os campos volveron dar froitos, a agricultura e o comercio floreceron.

Machine Translated by Google

As ricas terras do leste e da Próxima Asia, e as terras europeas, complementáronse nun intenso comercio neste espazo natural vital.

Non obstante, unha nova tormenta de destrución estaba a xestarse en o gris distante das amplas estepas de Asia:

Genghis Khan expandiu o seu poderoso imperio mongol desde o océano Pacífico ata Silesia. En 1224 Kíiv foi conquistado. E cando os seus exércitos marcharon cara ao sur e oeste, a luz desta prometedora creación do Os viquingos extinguíronse.

Os restos do seu sangue foron absorbidos polo Poboación eslava. Durante séculos, a terra volveu durmir o crepúsculo da falta de cultura.

Arredor de 1700, o nobre ruso e máis tarde tsar, Pedro o Grande intentou gobernar Rusia ao xeito europeo. Pero co número demasiado elevado pequena forza creativa dos alemáns do Báltico e tamén de Suecia, por suposto, a longo prazo era imposible darlle a este país xigante un liderado firme estado.

O intento durou dous séculos. Pero este estado seguía sendo unha fachada morta. Detrás dela estaba agochado o a falta de forma de ducias de grupos étnicos, que foran mesturados nunha mestura colorida durante a época popular vagabundaxes desde Asia cara a Europa.

Machine Translated by Google

Esta mestura folclórica, afectada pola natureza salvaxe do carreiras esteparias, estivo ao longo da súa historia dividida entre cultura e falta de cultura, entre a disciplina e indisciplina e entre a humilde piedade e a impiedade. Esa era a arma homicida axeitada para o eterno Xudeu contra a humanidade aria-nórdica de Europa.

Como resultado do sacrificio de sangue do goberno ruso estratos na Guerra Mundial, o camiño cara á subhumanidade e os xudeus estaban abertos, e así o bolxevismo puido triunfar en 1917.

O sangue nórdico restante foi masacrado, e o os inicios da cultura europea eliminados.

Moitos millóns de persoas foron vítimas deste xudeu-bolxevique [1] intoxicación.

O que aconteceu entón en Rusia só pode ilustrarse cun exemplo dun animal:

As nosas mascotas da casa apareceron, máis ou menos moitas xeracións atrás - de animais salvaxes por medio de medidas de cría.

Se alguén os deixa volverse salvaxes durante varios xeracións, ou as pon en malas mans, faráno nas súas a natureza salvaxe vólvese aínda máis desgarrada e estraña do que eles estaban na súa natureza salvaxe.

[1] Unha palabra curta e ilexible reside entre «bolxevique» e «intoxicación» no texto de Karl Hammer.

Machine Translated by Google

Segundo este principio, baixo o liderado xudeu, o pobo ruso foi intencionadamente azoutado para entrar no salvaxismo das mandas.

Isto foi imaxinado polo demo diabólico do xudaísmo, un unha poderosa manada de millóns de asiáticos *volvidos salvaxes* deberían esnaquizar á parte da xente de Europa.

Só nun mundo sen alma, privado de nórdico-xermánico xente, cría Xudea posible acadar esta escuridade dominio mundial.

Temos exemplos nos últimos tempos do estados fronteirizos violados de Lituania, Letonia e Estonia.

A partir de xuño de 1940, os soviéticos non só acabaron coa todo o estrato gobernante ario, asasinando a decenas de miles no proceso, pero en Lituania e en Branca Rusia tamén comezou, *directamente na fronteira alemá Reich,* para asentar kirguises, calmucos, tártaros e membros doutras tribos nómades.

Supoñíase que Europa se convertería en nomadismo, e os seus unha rica paisaxe cultural converteríase, despois dun asalto de saqueo, nunha natureza salvaxe sen xente.

Con máis fatalidade que nunca, Europa enfrontouse antes *da antiga tarefa* de loitar contra as forzas de destrución.

Do mesmo xeito que a xente de Europa durante a gran época histórica as decisións do pasado mantivéronse, baixo o liderado de

Machine Translated by Google

Homes xermánicos, decididos a defenderse contra
inimigo común, así que marcha tamén nestes días, o mellor
parte da mocidade europea ao carón do Reich cara a
unha vitoria e un xiro do destino.

Nunca antes na historia o pobo xermánico
posuía un líder tan grande como o que temos hoxe en día
fortuna de ter.

O obxectivo desta loita, con todo, é o final
superando o perigo eterno do leste.

O que fixeron os pobos indoxermánicos, os godos e os viquingos
non se puido conseguir a longo prazo, iso debe ser agora
levada a unha decisión e asegurada para sempre.

Hai máis de mil anos, os viquingos crearon
o seu imperio ordenado na zona arredor de Nowgorod e
Kíiv, heroicamente e pola súa conta.

Na mesma zona loitan hoxe - coa mesma valentía
e no marco das forzas armadas alemás - unha
División xermánica que leva o nome viquingo con
orgullo, por un xiro europeo do destino.

Machine Translated by Google

O arcebispo de Canterbury, o primado da
A Igrexa de Inglaterra dixo en decembro de 1936:

"Advirto contra o perigo da impiedade. Só é
demasiado coñecido que na Unión Soviética un gran ser humano
a comunidade está a ser devorada por un agresivo
impiedade e polas ensinanzas anticristiás de
loita de clases. É preciso estar alerta para evitar
este espírito tamén penetre no pobo inglés."

A finais de xullo de 1941:

"Lamentando o sacrificio, síntome profundamente conmovido pola
espléndida valentía e forza do pobo ruso, que mantén alta a bandeira
da civilización na loita contra o fascismo. Estou convencido da vosa
vitoria final."

Machine Translated by Google

Unha amante xermánica

de Gislasaga

Agora Aud Vesteinstochter converteuse na esposa en Buehl e apoderouse da granxa xunto con Asgerd. Sesenta cabezas de gando estaba no estabulo. Non tardou moito en que a xente se decatase de que, de todas as mulleres islandesas, ela era seguramente a primeira en canto a coidado e capacidade. De polo seu comportamento podíase recoñecer a súa intelixencia e a súa laboriosidade e a súa experiencia en moitas cousas.

Pero tamén se demostrou que nunca se volveu arrogante. Por riba de todas as outras mulleres, era xusta e amigable con os seus subordinados, e ela tamén era xenerosa.

Gisli Thorbjoernson sorría a miúdo inconscientemente cando viu a Aud traballando; sentiuse agarimoso e feliz coa idea de que ela se convertera na súa esposa. O seu matrimonio con ela houbo unha vida xunta tranquila e cálida, un coidado mutuo e creando para o fortalecemento do clan.

Exteriormente, non se notaba moito deste profundo vínculo: porque Gisli e Aud eran á vez parsimoniosas e reservadas nas súas expresións de sentimentos, tal e como aprenderan dos seus antepasados segundo o xeito xermánico auténtico.

«Poñer as mans no colo significa poñelas no lugar equivocado!», dicía Aud a miúdo mentres ría das súas criadas. E as criadas ruborizábanse se Aud

Machine Translated by Google

colleunos soñando, e despois traballaron con eles
dobre entusiasmo. Ao principio, probablemente este ou aquel
resmungou, pero as resmungas cesaron axiña.

Como non ía alguén traballar cando a propia muller
dar un bo exemplo, por exemplo.

Aud levantouse moito antes do amencer para preparar requeixo e para
cocer pan.

Había moitos compañeiros de aloxamento en Buehl; todos querían
para chegar a estar cheo.

E que ben sabía Aud Vesteinstochter como
preparar comida!

A pequena criada da cociña Hrefna axudouna de boa gana.

Outras tarefas viñeron despois do traballo inicial.

Cando os homes apareceron no corredor, xa había
papas de avea fumegantes na mesa e o aroma de
pan recén cocido cheo de espazo amplo.

Aud animounos a colaborar. As bromas voaban dun lado para outro.

Si, houbo un bo espírito de felicidade mutua en
Buehl!

Un asumiu o traballo diario con alegría, e todos con alegría
a tarefa iniciada avanza ben.

O traballo exterior dividíase entre os traballadores agrícolas,
pero na casa Aud e Asgerd vixiaban as tarefas
das criadas, fregando e limpando, cocendo pan
e preparacións de aguamiel e alimentos.

Machine Translated by Google

No verán recollíanse as bagas e as plantas do xardín coidar - no inverno as mulleres fiaban e tecían.

Roupa fermosa e colorida xurdiu de debaixo de Aud mans hábiles. Asombrados, os demais viron como tiraba fío de ouro tras fío de ouro a través da seda vermella dun vestido de festa. Ás veces dirixía as súas palabras a as criadas e que lle conten sobre a súa terra natal, sobre pais e irmáns.

Levábanse ben, as criadas e a súa dona. Moitas veces Hrefna e Thorgard e Vigdis falaban de como diferente, era un Bruehl desde Aud Vesteinstochter xestionada e administrada alí como esposa.

Machine Translated by Google

"Agardo forza do home; mantén a
a dignidade da lei. Pero só pola graza goberna a muller."
- Friedrich Schiller

Machine Translated by Google

Fillo e matrimonio

por Friedrich Nietzsche

Es nova e desexas un fillo e matrimonio.

Pero eu dígoche: es ti un home que debería desexar un neno/a?

Es vostede un vencedor e autosuperador,

O amo dos sentidos, o gobernante das túas virtudes?

Entón, pregúntoche.

Ou é que o animal e a luxuria falan desde o desexo?

Ou soidade? Ou insatisfacción contigo mesmo/a?

Quero que a túa vitoria e a túa liberdade desexen un fillo.

Deberías construír un monumento vivo na túa vitoria e a túa liberación.

Deberías construír máis alá de ti mesmo. Pero primeiro, para min ti debes ser construído, cadrado en corpo e alma.

Deberías procrear non só cara adiante, senón cara arriba!

Que o xardín do matrimonio te axude a conseguilo.

Machine Translated by Google

[TÍTULO ENGADIDO POLO EDITOR]

Pensamento alemán

por Kurt Eggers

O pensamento alemán non erixe teorías irreais e esperanza de milagres, senón que valora ao home segundo a súa importancia para a comunidade.

Mide a vida do individuo fronte á vida de a totalidade do pobo.

Mide o presente coa medida do futuro presente.

Entón o valor do individuo se fai pequeno ante a grandeza da comunidade.

Entón, o valor da personalidade faise grande en en canto ao seu efecto exemplar na comunidade.

Machine Translated by Google

A petición dun pai

Unha oficina das SS recibiu a seguinte carta da
pai dun home das SS holandés gravemente ferido:

"Middelburg, 24 de setembro de 1941"

"Por medio da presente confirmo a recepción da súa recepción e agradézolle a súa carta dos 15 º deste mes. Podo informarvos de que recibín unha carta do meu fillo na que me informa de que o seu ollo esquerdo está tan danado que non pode
xa non vexo máis con iso."

"Porén, está alegre e alegre. Unha e outra vez leo nas súas cartas que o prezo que pagou pola súa
Führer, non é demasiado alto. Pero si que observo nas súas cartas *un* medo e *unha* petición: o medo a ser declarado non apto para deber. O seu desexo é seguir loitando polas de Europa rexeneración."

"O meu fillo Hans só ten *un* desexo: non ser despedido,"
senón para continuar cumprindo co seu deber nalgún lugar como *soldado."*

"O noso desexo sería que Hans estivese aquí de permiso por un tempo"
pouco tempo. A forma en que o noso Hans está recortado, o peor o que lle podería pasar sería ser dado de baixa como
inapto para o deber. Polo tanto, pídovos que fagades todo o posible para evitar iso."

Machine Translated by Google

Da Orde do Día dun Corpo

polo Xeneral Comandante

Despois dunha das feroces batallas na fronte nordeste de Jelnja, o grupo *Foerster* da motocicleta 1./SS batallón, que tiña a misión de protexer a compañía flanco esquerdo - atopouse do seguinte xeito:

O líder do grupo, o SS-Unterscharführer *Foerster,* con coa súa man no anel de detonación da última granada de man, disparo na cabeza.

Primeiro fusilero, o SS-Rottenführer *Kialber,* co metralladora aínda no seu ombreiro e unha bala no barril, disparo na cabeza.

Segundo fusilero, SS-Sturmmann *Buschner,* e terceiro fusilero, SS-Schuetze *Schyma,* mortos nas súas trincheiras.

O mensaxeiro en solitario, SS-Sturmmann *Oldeboershuis,* axeonllado morto fronte á súa máquina coa man sobre o volante, caendo no momento en que estaba supostamente para levar a mensaxe final.

O condutor, o SS-Sturmmann *Schwenk,* morto no seu... trincheira.

Do inimigo, só un viu mortos, deitados a metade rodea a posición do grupo - dentro dunha granada de man rango.

Machine Translated by Google

Un exemplo do concepto de "defensa"! En sinal de reverencia estamos ante tanto heroísmo!

Propuxen que estes nomes sexan publicados no páxina de honra do exército alemán.

Machine Translated by Google

Neutralidade e esforzo xermánico

"...e isto o digo claramente: quero saber e escoitar nada de neutralidade… se chego a unha fronteira, debes declárate frío ou caloroso, porque Deus loita contra o demo aquí. Se queres que me aferre a Deus, entón vén para min. Pero se prefires aferrarte ao demo, entón ti certamente debe loitar contra min. Tertium non dabitur, Non hai unha terceira opción, iso seguro. Que tipo de cousa É iso... neutralidade? Non o entendo."

- Gustavo II Adolfo, rei de Suecia, a Xurxo Guillerme de Brandeburgo, no ano 1630.

Nestas semanas e meses está a decidirse o destino de Europa para o futuro. Voluntarios xermánicos con instinto saudable das terras xermánicas do noso continente decidiron loitar do lado do Reich. Máis alá que pobos enteiros se reuniron valentemente para a loita por Europa, mesmo aqueles que non están directamente emparentados por sangue co pobo alemán, pero que están estreitamente vinculados a ela como veciños ou a través dunha historia común.

Doutra banda, houbo e hai estados cuxos a posición non estaba clara inicialmente. Chamaron e chamaron a si mesmos "neutrais".

Machine Translated by Google

Co paso do tempo, fíxose evidente que mesmo os as actitudes incoloras destes outros non eran do todo así neutral como parecía ao principio; porque cando a cousa se puxo seria, eles decidido en parte *por* Inglaterra e os xudeus, polo tanto *en contra* Europa e a súa nova orde. Os estratos plutocráticos gobernantes desta xente "neutra" nunca pensou realmente permanecendo neutral. Xa o fixeran, moito antes do estalido da guerra, renunciar á súa soberanía nacional xa que primeiro puxeron os seus territorios á disposición de o avance espiritual dos inimigos do Reich; é dicir, entregaron os seus servizos de noticias, prensa e radio, e toleraron as organizacións de espionaxe aliadas nos seus terreo "neutral".

Honra, orgullo e independencia: que fixeron estas cousas? Que malos serían se lles deixasen os pratos enteiros intactos! Que orgullosos poden estar, por outra banda, eses homes e mulleres que, desafiando todas as persecucións, xa naquel entón afirmaban as ideas do novo milenio nesas terras!

Pero o que os seus opoñentes ideolóxicos alí chamaban neutralidade, era na mellor das hipóteses autoengano. Normalmente, porén, Foi o intento de enganar astutamente ao Reich e a súa propia xente. Ningún dos seus tiradores de cables cría nun éxito a longo prazo desta política ilusoria. Moito antes armaron de valor para a “difícil decisión” - “para”

Machine Translated by Google

"polo ben da súa xente" - para abandonar o país, os seus avións estaban axitados e listos. Este lamentable voo foi simplemente a conclusión lóxica de todo o seu traballo, igual que a ocupación polo exército alemán das terras que tiñan enganados. Así que a súa xente abandonada na súa necesidade tivo que dar o primeiro paso para comprender a súa situación. Iso significa que tiveron que recoñecer que, coa axuda dos seus plutócratas, simplemente foran arrastrados á guerra plans de Gran Bretaña como peóns. Tiveron que seguir adiante recoñecer que Inglaterra só respectou a súa independencia e deixou o pan nas súas cestas mentres aínda fosen útiles como peóns. Este recoñecemento debe foron amargos. Tan amargo como sempre o é cando un debe admitir un erro fundamental sobre o que se pretendía construír toda a súa existencia.

Aínda hai amplos círculos nas zonas "neutrais" ocupadas sen ter nin sequera a intención de comprender parcialmente a situación. Por que e para que esta condición infrutuosa de teimuda irritabilidade? Porque os nosos inimigos foron capaces -nun *aspecto*- de *realmente* "neutralizar" a esta xente. Nomeadamente, eles quitáronlles a visión do seu contexto histórico, xermánico orixe, pola súa propia dignidade, pola realidade política e pola unha auténtica relación de poder europea. No sentido de que eles foron axudados nos últimos anos polos emigrantes xudeus de Alemaña. En unión con eles, puideron

Machine Translated by Google

lograr unha completa paralización do pensamento político nas pequenas democracias de orixe xermánica: todo desenvolvemento independente e sen prexuízos da política a opinión alí extinguíase ata a máis pequena restos. O desexo saudable en si mesmo de posesións, o instinto saudable de adquisición e prosperidade, xa non estaban destinados só ao mantemento da vida, senón que eran elevados ao contido e propósito da propia vida.

Así que a honra e o orgullo tiveron que ser atrofiados. Quenquera quen nestas terras, que se enorgullecían de posuír "liberdade e dereitos humanos", tomáronse a liberdade de pensar e actuar de forma diferente ao sistema, que a "sociedade" ou que as masas, foi boicoteado e economicamente arruinado. Así, o espírito do comerciante xurdiu e sufocou toda lembranza das orixes heroicas do pobos xermánicos, así como a vontade dunha decisión clara. Un só viviu o día e meteu a cabeza na area.

En consecuencia, non se cría nin remotamente que algún día, e de feito nun futuro próximo, se tomarían decisións esixiu o que non se podía *falar* nin *comprar* diñeiro.

Que este espírito de laxitude e deshonra non infectar completamente á xente está demostrado polos valentes homes e mulleres que xa moi cedo ofreceron o seu posesións e o seu sangue pola vitoria do a

Machine Translated by Google

Nacionalsocialismo nas súas terras. Non menos importantes foron estes
círculos campesiños, polo tanto, xente que non vive como
insectos dun día, senón que está afeita a mirar a través
varias xeracións, xa sexa con plantas, xa sexa con
cría de animais, ou sexa con eles mesmos dunha granxa
hereditaria a outra. Estes nacionalsocialistas non só afirmaron
que a neutralidade
nunca existiu realmente nestas terras, e que estas terras
estiveran destinados a Gran Bretaña. Non, estes Nacionais
Os socialistas foron máis lonxe: os lazos espaciais das súas
terras, a comprensión máis profunda das conexións históricas
e a auténtica relación de poder europea leváronos a
seguinte recoñecemento: a neutralidade está nese momento
moralmente imposible cando un pobo emparentado con sangue
loita pola súa propia vida e a dos seus irmáns. Segundo este
recoñecemento, miles de voluntarios destes pobos xermánicos
as terras veciñas ao Reich fluíron entón cara á fronte.
O seu sangue, que corre pola loita común, unirá un día
indisolublemente os estados xermánicos.

de novo.

Nós, alemáns e "neutrais", debemos, con todo, reflexionar e

Tenta imaxinar o seguinte: como quedaría con
a honra e a estima desta xente "neutral" se estas
os voluntarios *non* viñeran das súas filas?! Estes
voluntarios a través dos seus esforzos e como os primeiros

Machine Translated by Google

abriron as portas das súas terras para permitir a entrada dun novo e gran destino. Mediante a súa clara postura a prol do Reich como centro vivificante do continente, liberaron o seu pobo dunha condición de séculos de illamento e feminización. Estes voluntarios tomaron

preocupan que a historia das súas terras sexa no futuro algo máis que unha historia do gozo material da vida. A totalidade do pobo "neutral" algún día, se eles recoñecen esta guerra como o punto de inflexión decisivo na *súa* historia da vida, tamén, recoñecen francamente que o heroísmo e o sentido de sacrificio dos seus fillos pequenos foi o maior feito da súa historia en séculos.

Machine Translated by Google

Ao Primeiro

Desde o primeiro discurso do entón comandante da I./SS Nordland aos primeiros voluntarios daneses do batallón o 25 de xuño de 1940:

Vós, os nacionalsocialistas daneses, vedes entre vós e en Alemaña o mesmo sangue. O sangue, a raza é máis forte que a lingua e a etnia.

A lingua e a etnia deben vivir, libres e sen restricións, nunha nova Europa liderada polos xermánicos, pero eles nunca máis debería dividir os homes xermánicos nin sequera facer converténdoos en inimigos.

Este é o comezo dunha nova e grande era.

Entendiches isto.

Queres loitar contra os inimigos mortais de a esvástica, contra o xudaísmo de todo o mundo e os moitos poderes enganados por ela.

Vostede é o primeiro dos representantes do Norte Xermania, que - para honra do teu pobo - atopou o camiño cara a Alemaña, a campioa na loita.

Tes o orgullo e a honra de servir e loitar na súa garda baixo o home máis grande de todos os tempos, baixo Adolfo Hitler!

Machine Translated by Google

Algún día, fillos e netos dirán de ti:
"Pertencían aos poucos inicialmente que recoñeceran
por que se libraba esta loita mundial, e
que non traizoou o sangue irmán xermánico cun
neutralidade covarde.”

Machine Translated by Google

Anhelo xermánico

En cada home xermánico xenuíno, o antigo viquingo o anhelo aínda está vivo hoxe; a busca do grande aventura da vida, a loita pola loita.
Este desexo de aventura leva ao home xermánico a dirixir o barco da súa vida cara ás alturas perigosas existencia para desafiar alí o chamado destino a un duelo. Na loita co destino, o corazón demostra como forte é, e a alma do guerreiro que se foi
para loitar contra canto sangue nórdico ten.

O propio corazón, atopar a propia alma é, polo tanto, o propósito final deste anhelo xermánico. O que nós traer de volta a casa da viaxe ao gran aventura é o que aínda hoxe na nosa lingua chamamos - experiencia!

Alguén que nunca se lanzou á gran guerra do polo tanto, a terra nunca tomará posesión diso experiencia que fai a unha persoa máis intelixente, máis madura, e máis forte. Por iso o home nórdico despreza o "home detrás da estufa" que se aferra á saia dunha muller e que nunca poderá “volver de lonxe”.

Non se debe confundir o desexo xenuíno de aventura con desexo de botín. O verdadeiro guerreiro non

Machine Translated by Google

profanar o seu corazón por mor do botín: ao vencedor recaen, por suposto, as posesións dos derrotados!

Nas cancións heroicas da nosa raza nórdica, ningún home é celebrado como exemplo de vida valente que consegue estima en función das súas posesións, máis ben precisamente aqueles que, con despreocupación, arriscaron o salto ao descoñecido, que emprenderon a batalla e que foron capaces de sopesarlles o corazón.

O porte co que deron a espada decisiva golpe - ou se se atopaban cun inimigo superior - o recibiron sós era digno de interese.

A grandeza do corazón dun home demostrouse no desafío, en rebelde "Non obstante" contra o medio ambiente. E quen fose capaz de poñer o selo da súa vontade no o ambiente, mesmo na morte, era un "heroe". Este ideal permitiu a Beethoven, nun momento no que a xordeira (a peor destino para un músico!) sucedíalle cada vez máis, para falar as palabras rebeldes e orgullosas:
quero chegar ás fauces do destino!

O home que loita, que se atreve a rebelarse contra un condición que busca dobralo ou quebralo, é mestre, non creación, do seu destino.

O anhelo xermánico pola proba deu lugar ao desexo creativo de aventura, do que os viquingos

Machine Translated by Google

emprenderon as súas expedicións bélicas —non destrutivas, senón todo o contrario, traedoras de cultura e creadoras de estado—.

Na loita polo coñecemento, os xermánicos investigadores e descubridores, artistas e estudosos teñen crearon as súas magníficas obras, sen as cales hoxe non habería cultura, nin vida comunitaria, nin civilización.

O home do Norte é impulsado a actuar para poder demostrar o seu ser, para desenvolver as súas fortalezas. Neste sentido gaña a súa "eternidade". Pois, así está escrito en na *Edda,* «só eternas son as fazañas famosas dos morto"! Sen xuízo non hai posibilidade de que se cometa un acto que demostra o valor. Sen esforzo perigoso, non hai confirmación da autenticidade do anhelo que chama!

Quen se converte en exemplo para os seus camaradas mediante un feito confirmatorio, vive na súa memoria, permanece inesquecible, posúe fama de feitos e é polo tanto, "eterno". O anhelo xermánico culmina na esixencia dunha "eternidade" neste mundo, que está ligada ao destino da raza. O home nórdico só pode loitar polo seu raza, e nesta carreira loita, ama, morre e sé eterno. Cada aventura, cada preparación para a guerra, cada risco só ten significado se serve ao desenvolvemento da forza da raza e, polo tanto, en última instancia, persegue o

Machine Translated by Google

propósito de ser frutífero. Ese é o positivo
significado da inquietude creativa, xermánica.

Tamén existe a inquietude instintiva e destrutiva de
os nómades, un desexo de aventura que non posúe
fortalezas creativas: atopamos este tipo de cazadores de botín entre os
orientais, principalmente entre os xudeus. Desprezámolos
por mor da orgullosa autoconciencia da nosa raza,
que empuña a espada para realizar tarefas.

Esta guerra presentounos aos homes xermánicos grandes
tarefas creativas. Diante de nós está Europa, que debe ser
liberado da súa división, do seu "sono máxico" - en
que foi afundido por poderes ocultos e internacionais,
se quere converterse nunha nova patria para nós.

Rimos con noxo ante o malentendido do
persoas atrapadas onte, que non poden
comprender o significado desta loita e quen
quizais queiran vernos como "tolos".

Sabemos que somos fortes na nosa fe, que somos de
o tempo que vén, que mañá e pasadomañá serán
pertencen a nós, que o futuro é noso. Non queremos piedade,
máis ben xustiza! Por iso nos convertimos en soldados
do Führer, que emprende a Nova Orde de Europa desde
o punto de vista dos dereitos da xente nova.

Entre os nosos antepasados, xa se consideraba unha
honra de poder loitar baixo as ordes dun líder heroico. Nós

Machine Translated by Google

son felices, non só por poder vivir nun tempo que caracterízase polo maior levantamento heroico de homes xermánicos, senón ser os soldados do Führer que deu a espada ao anhelo xermánico.

O que onte era aínda un soño, hoxe converteuse en realidade. Se onte aínda ansiabamos o xuízo e acción apaixonada, entón hoxe o Führer deunos o hora histórica de proba. Sabemos que a Europa que vén será tan forte mentres dure a vontade xermánica de poder, espertado polo Führer, permanece vivo e esperto.

E depende de nós unha e outra vez facer que o noso anhelos, o noso desexo de aventura, a nosa disposición e a nosa confirmación para fluír na loita pola vida-

dereito da nosa raza.

Machine Translated by Google

O camiño máis doado

Había unha unidade de homes das SS nunha pequena cidade de Schleswig-Holstein. Estes homes foran endurecidos por moitas pelexas. Son as súas esposas e fillos que viviron conscientemente de acordo coas leis da orde, que lles foran dadas polo Reichsführer-SS. Un
un día chegou un mozo chamado Kretzschmer
eles e pediulles que se alistasen na unidade. Pero quen queira para alistarse nas SS primeiro debe ser comprobado para ver se o seu personalidade é axeitada para os requisitos da orde. Kretzschmer admitiu que había un caso xudicial en curso contra el. Pero estaba firmemente convencido da absolución. Entón, o líder da unidade das SS, Brodersen, aprazou a solicitude ata a decisión do tribunal.

Despois dalgunhas semanas, Kretzschmer volveu informar. El presentou a decisión do tribunal: unha clara absolución. No ao mesmo tempo, porén, o home das SS Petersen, que vivía no mesma zona que Kretzschmer, apareceu diante da unidade líder e dixo: "Xefe da unidade, debemos rexeitar a este home; en aos meus ollos é un covarde." Esta acusación era severa e O xefe da unidade, Brodersen, virouse bruscamente cara a Petersen e dixo bruscamente: «A súa honra volveu ser establecido, o tribunal decidiu e absolveuno.

Machine Translated by Google

Como queres xustificar o teu xuízo severo?
Petersen viu que o xefe da unidade, que era ben coñecido
pola súa natureza especialmente xusta, estaba enfadado polo seu
obxección. Pero a súa postura era firme e a súa mirada libre
como respondeu: «Segundo as leis do estado, Kretzschmer
foi absolto; pero segundo o
lei non escrita das SS, debo declaralo culpable."

Entón Petersen informou do que descubrira sobre
Kretzschmer só unhas horas antes:

"Sabes que hai uns meses isto perigoso
o seu compañeiro Josef Mamzak mudouse a Neumünster, dos cales
nunca se tivo claro se pertencía aos vermellos ou
aos reaccionarios. Mesmo se estamos aquí medio día
viaxe lonxe de Neumünster, todos temos
non obstante, souben do ataque deste mamzak contra
Gertrud Jensen. Segundo as probas do tribunal,
Kretzschmer non estaba a 50 metros do lugar dos feitos.
o delito. Por iso o fiscal supuxo que
Kretzschmer participara no ataque. Mentres tanto,
Kretzschmer puido demostrar a súa inocencia neste sentido,
e por iso o tribunal o absolveu. Para o estado e
o público en xeral, ese foi o final do asunto, pero
non para nós, os homes das SS! Pois, como un bo home, Kretzschmer
debeu axudar á rapaza. El non fixo iso. Polo tanto,
É un covarde."

Machine Translated by Google

O goberno do líder da unidade Brodersen era, con calma e baixo toda seguridade circunstancias, escoitar primeiro ao acusado antes de xulgar. Polo tanto, mandou chamar a Kretzschmer. Tiña que recoñecer que estivera bebendo co vulgar Mamzak e contando historias desprezables sobre mulleres. Despois de marchar separouse del inmediatamente. De feito, máis tarde ouviu berrar a rapaza, pero como Mamzak era coñecido como un home violento cun coitelo, non se sentía igual a el. Polo tanto, seguira o seu propio camiño.

O xefe da unidade permaneceu aparentemente tranquilo. A súa resposta foi frío e desdeñoso: «Kretzschmer, o destino te puxo en diante dunha decisión nesa hora: percorrer o camiño difícil sen preocuparse polo perigo para ti mesmo e para estar de pé pola rapaza, ou para escoller o camiño máis doado para protexer o teu propios ósos. Recentemente, na conferencia de liderado do Reich, o Reichsführer volveunos dicir que o home das SS debe sempre decides polo camiño máis difícil. Non poderías fai iso, polo tanto rexeitamoste."

Machine Translated by Google

Non só se peca contra a lealdade e a honra cando un, por inacción, permite a honra de si mesmo ou de as SS sexan prexudicadas, sobre todo se non se fai respecta a honra dos demais ou burlase das cousas que son santo para os demais, ou non se mantén viril e decentemente polos ausentes, os débiles e os indefensos.

- O noso Reichführer, 1935

Machine Translated by Google

Moitas cousas

polo Reichsführer das SS

Moitas cousas pódense perdoar neste mundo, así lle ensinamos ao home das SS, pero unha cousa nunca se pode perdoar: a deslealdade. Quen rompe a lealdade, exclúese da nosa sociedade.

Isto é así porque a lealdade é función do corazón, non da cabeza. A cabeza pode equivocarse, e isto ás veces é prexudicial, pero nunca é irreparable. O corazón, pola contra, debe latexar sempre ao mesmo ritmo, e cando se detén, un home morre do mesmo xeito que morre un pobo: cando rompe a lealdade.

Falamos aquí de lealdade de todo tipo: lealdade ao Führer e, polo tanto, ao goberno alemán e

Pobo xermánico, e á súa sabedoría e aos seus costumes; lealdade ao sangue, polo tanto aos nosos antepasados, tíos e ao noso clan ou etnia; lealdade aos nosos camaradas; e finalmente lealdade ás leis inmutábeis da boa alimentación, da limpeza e da cabalaría.

Un home peca contra a lealdade e a honra non só cando permite pasivamente que a súa propia honra ou a da Schutstaffel sexa comprometida, senón sobre todo cando non respecta a honra dos demais, cando ridiculiza cousas que outros consideran sagradas ou cando, de xeito pouco viril e indecente, non defende os débiles, os indefensos e os que non están presentes para defenderse.

Machine Translated by Google

O Selo Triplo

por Dorothea Hollatz

Debido á gran cantidade de traballo, un tiña
descoidou preparar a moza esposa para a aparición do seu
marido, que fora ingresado no hospital, gravemente ferido, durante
a campaña contra Inglaterra, ou
para explicarlle suficientemente a natureza das súas feridas.
Cando a enfermeira abriu a porta da habitación, que el
compartido con outros dous homes feridos, a muller estaba de pé
indefensos entre as camas, xa que os tres homes tiñan vendadas
cabezas e non podía verlles as caras. A enfermeira axudou
sinalando cara á fiestra e as placas cos nomes na cabeceira de
cada cama, onde se podía ler quen estaba agochado detrás da
momificación. E así
a muller tivo que crer, por mor do nome do lugar, que
A figura inmóbil diante dela era o seu marido,
a quen viaxara dúas noites para visitar. Inclinouse sobre el,
chamouno suavemente e pousou a man na súa dereita
man. Houbo un movemento, un obturador atravesou a
corpo, pero permaneceu en silencio. Colleu a súa segunda man
debaixo das mantas. Ambos resultaron ilesos. A enfermeira
empuxou un taburete ata a cama para a muller e pediulle que non
permanecer na habitación máis de dez minutos.

Machine Translated by Google

Mentres a muller collía as dúas mans do seu marido e
Non se atreveu a facer ningunha pregunta, porque temía non recibir
resposta, e quizais ademais porque tiña que recoñecer ao seu
compañeiro de vida e pai da súa
nenos só coas súas mans, non cos seus ollos, boca ou fala, un medo
terrible xurdiu no seu corazón de que o puidesen arrebatar para
sempre e quizais xa non era todo
alí. Ela quería preguntarlle ao outro home, do outro lado
da habitación, o que lle pasara ao seu marido, pero isto
o outro home, así como o terceiro, todos xacían inmóviles con
cabezas vendadas, e nada indicaba se, baixo as súas grosas vendas,
podían oír ou falar. Entón ela
sentouse un anaco e non soubo que facer.

O marido ferido, que sentiu a necesidade e
impotencia da súa muller, levantou a man e bateu co seu anel tres
veces no prato de cristal da súa noite
mesa, que como se viu inmediatamente, era a mesma
como unha petición, algo así como: «Axúdame, camarada, sabes que
aínda non podo falar».

En calquera caso, os tres golpes foron seguidos dun
voz humana, mesmo que sexa difícil de entender, do
parede oposta, e dos envoltorios brancos emerxeu un
voz, curta e disciplinada coma se estivese executando unha orde:
"Supostamente tiña que informarche de que todos nós fomos fusilados no

Machine Translated by Google

cara." E apenas audible murmurou despois: "Agora
xa non somos guapos/as."

Ao mesmo tempo, coma se fose un acompañamento destas
fatídicas palabras, a man do seu marido subiu polo seu
o brazo da súa muller, por riba do seu ombreiro cara á súa cabeza, e
baixou a cara cara á súa man. E así, acurrucada na palma da man
confiable e protectora, o seu corazón acougouse
de novo, e ela comezou a falar.

Ela falaba ao chou sobre o pequeno e insignificante
acontecementos da vida cotiá; non tiña pensado falar de ningunha
destas cousas, agás quizais a noticia de que o pequeno estaba ben.
Falou da maceira no xardín
xardín dianteiro, do tempo exterior, da saúde do seu
un pequeno canario na casa e sobre a encadernación da última
edición de Goethe. Que un amigo lle nacera unha filla pequena e que
as rosas estaban florecendo no
parque. Falou sen pausa, suavemente, case coma unha canción,
e nin sequera sabía se o ouvira. En calquera caso, a presión da súa
man sobre a dela parecía delatarse de que el
absorbeu as súas palabras.

Cando viu que o tempo se esgotara, sentiu
obrigado a dicirlle finalmente o esencial, a facer
para que entendese o importante, e ela susurroulle que agora o
amaba de verdade, que non debería
preocuparse polas feridas ou as cicatrices, que unha cicatriz real sexa

Machine Translated by Google

axeitado para un home do reino e demais. Ela tiña que facer de verdade un esforzo por dicilo con suavidade e case indiferenza, pero Ela sabía o moito que lle agradaba. E cando a súa man de novo sentida pola súa presenza, como agradecemento ou saúdo, Ela pousou os beizos na palma aberta e bicouna tres veces veces, rapidamente e coma se fose un xogo, para que non percibir o seu impacto. A outra man experimentou o mesmo, e logo xuntou as dúas mans e levantouse.

***

Cando marchou, deixou atrás a un home diferente, que volveu mirar cara ao futuro con esperanza e felicidade. O porte da esposa deulle ao sacrificio do home o seu significado final e grande. Del xurdiu a súa forza e curación. A lealdade da súa muller devolvéralle o coraxe para vivir.

Machine Translated by Google

A mellor camarada do home é a camarada (muller).

- Gorch Fock

Machine Translated by Google

Unha historia de guerra sobre o gran amor das nosas nais

O seu fillo

por EK

Era primavera cando lle chegou a noticia de que o seu fillo estaba entre os desaparecidos en combate.

O castiñeiro debaixo da xanela da cociña non saben nada sobre o sufrimento e a morte. Floreceu alegremente a pesar das bágoas da nai. A veciña trataba de consolar tanto e como era posible.

"Desaparecer non é en absoluto tan malo como caer, Sra. Schroeder. Só observa: algún día virá o teu Willi a casa co seu alegre asubío! Pasou a miúdo. Só a semana pasada pola Sra. Wendlowski: o seu Max, que tamén estaba desaparecido, só fora ferido na perna e levado prisioneiro ata que os nosos valentes rapaces o liberaron de novo..."

A muller anciá asentiu.

"Prometeume, meu Willi. Volvería, el" dixo. Se non na Pascua, entón en Pentecostés, e se as cousas aínda non estean tranquilos para entón, entón certamente cando as castañas outono, do que sempre esculpía barcos para os teus fillos. Lémbrase, señora Richter?

«Si...», susurrou a veciña, e logo fuxiu. da ríxida calma da mulleriña de pelo gris.

Tres meses despois, a Sra. Schroeder aínda estaba agardando polo seu fillo. Ela non cría que puidese estar morto.

Machine Translated by Google

Antes só ía á estación de tren os domingos
e sentouse no banco diante da plataforma
as horas da tarde, para agardar algo que
volvería traer alegría á súa vida solitaria.

Willi aínda chegaría aquí algún día e estaría
moi contento de que o recollesen. Quizais tería
estivo enfermo ou ferido durante moito tempo.

Hoxe a muller confusa levaba o seu vestido de domingo
mediados da semana. Hoxe foi o aniversario do seu fillo.
Había un vaso de flores no seu cuarto, a súa pequena mesa
e os libros foran ordenados e a roupa limpa posta
cama.

É unha mágoa que o banco da estación de tren xa estivese
ocupada hoxe. A nai Schroeder camiñaba cara atrás e
emocionados diante da plataforma. Xusto nese momento, un tren
chegou do oeste. Ela mirou fixamente a multitude de viaxeiros
quen entrou pola porta. Se volvese a casa
hoxe, no seu 25º aniversario o aniversario, o seu Willi, e despois todo
estaría ben. Toda soidade, todo anhelo, toda espera e
preocupada polo seu único fillo...

Alguén golpeou á muller pequena e esmagada. Pesada
a equipaxe fixo un ruído e comezou a esvarar, un bastón golpeou o
chan duro, e unha voz gritou: "Mozo tranquilo,
¡non caias!

Pero a nai Schroeder xa agarrara e
forte suxeita. Un soldado gris coma o campo estaba ao seu carón, co abrigo

Machine Translated by Google

engurrado, a súa gorra descolorida, por riba dos ombreiros esmagados o mochila ben chea, unha fregona loura e ollos de neno, azuis, claros, inquisitivos, co brazo vendado e laboriosamente arrastrando unha perna.

«Willi!», balbuceou a nai Schroeder con dificultade.

Sorprendido, ergueu a cabeza. Un sorriso avergoñado. apareceu no seu rostro delgado. "Como sabes o meu nome?"

Ela aínda lle suxeitaba o brazo. A voz era estraña. Pero a cabeza, a querida cabeza cos ollos brillantes, meu ceo, os ollos eran en verdade os do seu fillo.

"Debería... debería axudarche a levar algo?"

Agora riu de verdade. "Se queres, nai pequena, A calor debilita a un cando estivo nun hospital durante moito tempo. Pero equivocaste en min, pequeno nai, mesmo se me chamo Willi."

Ela non respondeu en absoluto. Camiñou ao seu carón e levou o bulto feito de tea gris. Só fixo progreso lento e ela a miúdo tiña que apoialo.

"Está ben que te collan así. Grazas, pequena nai." Se foses tan amable de dicirme en que tren vou debería ir a Karlshorst. Non sei como moverme aquí. Un primo meu ten liñas en Karlshorst. Onde debería dunha soa vez, se un xa non ten fogar, senón permiso, quizais para sempre... para a miña man... mírao, nai pequena!

Machine Translated by Google

«Nai pequena» foi o que escoitou. Os seus dedos deslizáronse sobre o pulso ríxido, cariñosamente, con coidado. «Vén, vén Rapaz. Só pola rúa aquí e logo chegamos alí.

Levantou a vista, dubidoso. "Xa estamos en Karlshorst?

"Non, meu rapaz, aí é onde está o fogar!"

"Na casa?"

Repetiu a palabra inconcebible. Que ía pasar? con esa muller peculiar? Quizais non o estaba completamente correcto na cabeza? Pero o xeito en que falaba e mirouno, ninguén o vira nunca dese xeito toda a súa pobre e orfana vida.

"Pero eu son alguén máis..."

«Vén, home!», insistiu ela, e as bágoas corríanlle. despois dun longo entumecemento por primeira vez nunha calma, río redentor. «O meu Willi desapareceu, e hoxe é o seu aniversario. Puxen roupa de cama limpa e cociñei un pastel de cereixas. E, ben... ben pensei, quería... veña, meu rapaz, ti non tes nai e eu non tes fillo. Iso vai ben xuntos."

Así que o soldado novo, estraño e sen fogar foi con el. Camiñou coma un vencedor a pesar da perna coxa.

A nai Schroeder tiña algo do que coidar e que amor, e iso é o máis necesario para unha muller.

Machine Translated by Google

Ano de publicación

1942

Machine Translated by Google

Houston Steward Chamberlain

Houston Steward Chamberlain naceu en setembro
9 de outubro de 1855 en Southsea, preto de Portsmouth, Inglaterra. A súa xuventude
Pasouna primeiro en Versalles. Despois de alternar as estadías en
varios países, especialmente en Suíza, viviu en Alemaña desde
1885. No ano 1908, Chamberlain
casou con Eva Wagner, a filla máis nova de Richard
Wagner. En 1909 trasladouse a Bayreuth, onde viviu ata a súa morte
o 9 de xaneiro de 1927.

Por educación e profesión, Chamberlain era un
científico natural. Como tal, escribiu o primeiro fundamental
traballos sobre o papel das razas humanas no curso de
historia. Con esta obra tamén adquiriu unha avaliación sen prexuízos
da esencia alemá e da súa misión política en
o mundo. O feito de que esta fose a voz dun forasteiro,
especialmente a dun inglés razoable dun dos
as familias prominentes da illa, aumentaron o peso dos seus escritos.
Con eles, Chamberlain adiantouse a
o seu tempo, e tamén permaneceu incomprendido no
Alemaña de finais de século. Adolf Hitler escribiu en
1924 en “Mein Kampf” que as oficinas oficiais do goberno alemán
pasaron indistintamente por alto o coñecemento dun tal Steward
Chamberlain de Houston.

Machine Translated by Google

Ese feito non podía aturdar a Chamberlain máis do que
A desgraza de Alemaña na Guerra Mundial. Ata a súa morte
permaneceu convencido da gran misión do
Reich. Na súa opinión, só no Reich podería realmente
xurdiría un gran e eficaz opoñente contra o xudaísmo mundial, e polo
tanto, comezaría a salvación do pobo restante.

Machine Translated by Google

Terra da Liberdade

por Houston Steward Chamberlain

Durante a Guerra Mundial, un dos poucos ingleses libres, O administrador de Houston, Chamberlain, escribiu o seguinte baixo o título *de Covisión do mundo alemá:*

É moi significativo que un concepto razoable e completamente Inglés inglés de convicciónsliberal, que, con todo, posuía un coñecemento inmenso e profundamente fundamentado: *John Stuart Mill* - declarado a mediados do século XIX o século:

"Só en Alemaña se sabe cal é a liberdade do "O espírito é!" Pídovos que o teñades en conta: "¡Só en Alemaña!" Iso foi un sabio honesto! Confirma o que os mellores alemáns souberon e dixeron, pero o que moitos de nós, seducidos pola paixón política, enganados e daltónicos mentais - non saben, non entenden e non queren recoñecer: que só Alemaña na terra é o refuxio dun liberdade xenuína… Esta liberdade é traída á terra por certos homes como unha propiedade da alma. Non se lle pode outorgar nin quitar.

O home é libre, un non se fai libre a menos que un puntos de vista como un "devir" o desenvolvemento da semente cara á floración, que quizais sexa ralentizada ou suprimida por

Machine Translated by Google

obstáculos externos. Ninguén pode darlle liberdade a outro, pero si pode mostrarlle o camiño cara a ela.

O noso honorable Klopstock dá o alemán correcto definición do concepto cando di: «Quen sexa el mesmo pensa, e raramente imita, é un home libre". Un infalible sinal deste concepto alemán de liberdade interior e verdadeira é o respecto incondicional pola liberdade de todos os demais home… Goethe di: «Só podo alegrarme dese home que sabe o que é útil para si mesmo e para os demais, e quen traballa para frear o seu capricho."

Ese é o punto salientable! Porque se John Stuart Mill di que só en Alemaña se entende o que é a liberdade do espírito é, entón podemos engadir: que é porque só en Alemaña considera o capricho como o contrario de liberdade e recoñece o capricho como o destrutor de liberdade.

Ademais, é moi significativo que Goethe diga: "obras" para conter o seu capricho... Esas merecen ser chamados libres aos que se lles deu a tendencia de loitar contra o seu propio capricho: por toda verdadeira liberdade - do individuo así como da totalidade - repousa sobre a ladeira rochosa de auto-control e autodirección. …a liberdade alemá non pode ser outorgado, reside como un trazo na alma e debe ser gañado por loita interior e maduración interior; é un feito, un portamento duradeiro... é unha visión do mundo vivida. O a diferenciación desta liberdade alemá é notoria,

Machine Translated by Google

onde queira que se poida buscar comparación: o *francés,* por exemplo -xa que expulsou os seus hugonotes e matou a súa nobreza franco-xermánica- non sabe en absoluto o que significa o concepto de "liberdade"; máis ben, véo simplemente como a infinidade do capricho do individuo, polo tanto, o contrario exacto da verdadeira liberdade.
Quen viaxou por Francia atopou alí, en todo
zonas, propagando o libertinaxe.

Ademais diso: quen queira *igualdade* -e esa é a paixón dominante dos franceses- non pode querer a liberdade; porque *a igualdade é o dominio forzado da vontade niveladora da maioría muda,* na prohibición de todo elemento diferenciador e especial... ser.

Moito máis interesante, porén, é a comparación
cos ingleses, en gran parte relacionados co sangue , que aínda hoxe (1914), en medio da confusión predominante, parecen para a maioría o bo exemplo de homes libres, e que tamén se ven a si mesmos como tales. Unha boa análise pertence á proba de que os ingleses están moi por detrás dos alemáns e, en realidade, só posúen unha aparencia enganosa de influencia política. liberdade. Como toda a xente do mar, como os habitantes tamén das zonas costeiras alemás, as auténticamente formadas Os ingleses posúen en gran medida a característica da confianza en si mesmos; é un "manterse de pé" e autosuficiencia. Remóntase, en última instancia, ao costume da loita diaria contra o destrutivo

Machine Translated by Google

elementos. Así se crían a valentía, a alerta e a perseveranza. Só un tolo pode negar que este pobo tivo, ten e seguirá tendo homes espléndidos, porque as circunstancias dadas os desenvolverán constantemente.

Un poeta escocés do século XIV° século cantaba: “A liberdade é para sexa máis eloxiado que todo o ouro da terra". Así que vese que o concepto máis nobre de liberdade podería foron producidos a partir de tales tendencias naturais. Pero a historia dirixiu as cousas doutro xeito. Mentres Alemaña experimentou a escola de probas máis difícil que xamais afrontou un pobo e tivo unha oportunidade máis que ampla de aprender a "limitar o capricho", Inglaterra, rodeada por mares protectores, experimentou xusto o contrario: en canto volveuse a calma interna, o mundo enteiro quedou aberto para o saqueo e a represión. O principio reitor era de aí en diante: os ingleses como pobo libre, todos os demais botín dado por Deus - sexa para hoxe, sexa para mañá.
Desde aquel momento, a política de Inglaterra foi esencialmente saqueo. Pero vimos que, segundo a cosmovisión alemá, a liberdade tamén precondiciona o respecto á liberdade dos demais: xa desde isto demóstrase a consideración de que tal pobo ladrón pode non ser realmente libre.

O seu tan eloxiado goberno parlamentario sempre serviu ao goberno dunha minoría: o parlamento nunca puido dirixir os asuntos exteriores, nin ten un

Machine Translated by Google

voz decisiva en canto a declaracións de guerra ou tratados de paz; unha pequena camarilla de cabaleiros máis ou menos escuros goberna hoxe despoticamente, homes que dependen en estreita dependencia dos poderes do diñeiro e da prensa completamente podre e criminal.

Por incompletas que poidan estar as cousas no estado alemán (de 1914), érguese montañas por riba dos ingleses en respecto polo respecto humano, a dignidade humana e a liberdade humana. Desde o principio, o inglés entendeu por liberdade a falta de deberes cara ao estado, nada máis. Xa no apoxeo da gran revolución inglesa, esa obra principal "goberno supremo do

asembleas populares" (Lilburne, 1643) declararon que o servizo militar forzoso nunca debería introducirse, porque suspendería a liberdade. Calquera moral Polo tanto, falta conexión entre o individuo e a totalidade. Sobre esa base, nin o individuo nin o pobo acadan a verdadeira liberdade. É tamén por iso que os ingleses permiten con gusto que as súas batallas sexan libradas por estranxeiros: en Europa, normalmente por alemáns, en Asia por indios; o inglés era indiferente a todo como mentres puidese traer de volta os seus tesouros inconmensurables detrás do muro de ondas arredor da súa illa a salvo. A historia da expansión do imperio inglés é probablemente a máis inmoral coñecida na historia mundial. O máis repulsivo é a obriga da hipocrisía, que ten

Machine Translated by Google

foi elevada a lei da vida. Pois así como as ondas protexen os seus lingotes de ouro, así o fixo a vontade de saquear este estado atrincheirouse detrás dun océano de mentiras, ata que mesmo o A maioría da xente honesta xa non sabe cal é a verdade.

O que experimentamos nesta guerra (1914) con asombro e conmoción: a campaña de mentiras contra Alemaña é só o último froito envelenado de séculos de práctica. Por todo o que escoitamos e escoitamos sobre Irlanda, India, África, China e Exipto, todo é un mentira. Cando toda a existencia do estado se basea en mentiras, onde debería a liberdade -xa sexa do individuo,xa sexa do pobo- de onde vén? O inglés individual aínda está nun alto nivel grao amante da verdade, nobre, amable - pero aínda así obrigado á mentira. Polo tanto, é un servo privado de todo auténtica liberdade do espírito, que sempre debe permanecer coa liña comandada en todos os asuntos públicos de relixión e estado.

Que grande é a liberdade alemá en comparación! Como xa se sinalou a miúdo, pódese resumir como *liberdade, como ser verdadeiro. A liberdade é veracidade.* Calquera que sexa verdadeiramente, iso significa completamente segundo a súa esencia, é totalmente en harmonía coa súa natureza, é libre.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Lealdade finlandesa

por Yrjoe von Groenhagen

Non é casualidade que se lle atribúa ao home nórdico
a lealdade como a súa característica especial. Igual que a natureza
sinxela e seria, así son os seus homes: sinxelos, claros, feitos
orientado, a través dun destino duro un pouco duro e deliberado,
pero, ao mesmo tempo, cheo de humor e
sobre todo: leal. Sólida e infaliblemente fatídica é a lealdade
a un gran home e á patria.

Unha experiencia persoal debería mostrar o profundamente que
a tradición e o espírito dos pais están arraigados no
Campesiños finlandeses.

O noso clan posuía unha propiedade nunha zona fértil e fermosa
sur de Finlandia. No ano 1888 o meu avó, como
o último de nós, foi enterrado xunto á igrexa medieval do
aldea. Canto aconteceu desde aquela época ata o presente. Loitas
duras pola patria, o inverno
guerra no inverno de 1939/1940 - e despois o
a reconstrución e o florecemento dun novo país que se volveu
independente. Así aconteceu que case non podía lembrar máis a
época e o mundo do meu avó.

En 1942, durante o servizo militar, o meu rexemento estaba
estacionado non moi lonxe da miña propiedade ancestral

Machine Translated by Google

antepasados. Así que, unha tarde libre, de súpeto fixen o
decisión de ir alí. Dous camaradas querían
acompáñame. Quizais aínda eran campesiños vivos
quen coñecía ao meu avó? Pensei especialmente en
o vello Saari, do que meu pai me escribira. O seu
o clan servira durante moitas xeracións nas nosas propiedades. En
á entrada da aldea viu un vello sentado no
ponte, fumando en pipa e mirando pensativamente cara a fóra
a distancia. Xa tiña 80 anos, se non máis,
pero era tan sólido coma unha árbore que botara raíces tan fortes
tan fondo na terra que ningunha tormenta o podería derrubar. Fun a
e preguntoulle se un campesiño chamado Saari aínda estaba
vivo, e se si, onde se podería atopalo. O seu profundamente
ollos postos baixo as cellas brancas lanzan unha mirada murmurante
cara a min. A súa cara púxose dura diante destes descoñecidos
e mirounos aos tres con desconfianza.

"Entón, que queres del?"

"Só queremos visitalo e falar con el."

"De que?" gruñiu a voz dura.

"Ben, se o precisas saber! Chámome
Groenhagen e eu queremos saber se aínda hai campesiños
aquí que coñecía ao meu avó."

Coma se unha cortina escura lle caese da cara, sorriu, si
radiante de alegría.

«Meu Deus», as palabras saíron rapidamente da súa boca. «Eu, eu»

Machine Translated by Google

son Saari, e ti, es dos Groenhagen! Que eu
aínda deberías experimentar algo así! Pensabamos que ti
todos morreran, porque ningún de vós veu aquí. Como
¡Contento de que a miña muller estea! ¡Veña, vai!" Levounos para a casa,
case saltando de alegría. A súa muller tamén rompeu a chorar
de alegría: canto máis me miraba, máis abundante
fluíron.

Tivemos que sentarnos e falar co vello mentres
a muller puxo os pratos no "cuarto dos cabaleiros". Para min
sorpresa, só vin tres postos na mesa - para o meu
camaradas e eu mesmo.

"E ti? Non comerás tamén?"

"Oh, non. Só nos observaremos e nos divertiremos como..."
sempre que che saiba ben."

Non agardamos a que nos volvesen pedir, senón que comemos con
bo apetito. Os vellos sentáronse uns ao lado dos outros,
balanceábase adiante e atrás, e observábanos alegremente.

A nova da nosa chegada estendeuse coma a pólvora por
a aldea, grazas á anciá. Non tardou moito
antes de que chegasen unha boa ducia de vellos campesiños, que entregan
coñecido o meu avó. As mans duras dos vellos labregos
estendéndose cara a min con benvida e bágoas claras de alegría
percorrían os rostros dos vellos honestos e de bo corazón
xente. Cada un trouxera algunha lembranza de
lembranza dos meus antepasados, tamén coidadosamente conservada

Machine Translated by Google

fotografías e imaxes de xornais e
revistas, nas que vían con orgullo a un dos “seus”
Groenhagens.

Os vellos sentáronse arredor de min. Malia as miñas peticións, eu
non puideron convencelos para que tomasen un lugar ao mesmo tempo
mesa. Segundo o antigo costume, ofrecéronme comida e
bebida, a mellor que tiveron. A comida foi coma un festín.
Todo estaba dispoñible para min, porque o mesmo sangue
fluíu en min coma no home a quen amaran e
respectados na súa mocidade.

"E agora, rapaz, iremos á tumba do teu
avó.”

Diante de min non estaba a tumba dun home esquecido.
A pedra de granito estaba tan lisa como nova e brillante
flores medraban arredor del. Non podía ocultar o emocionada que me emocionou
era.

"Pero, Saari, quen coidou da tumba?"

O vello miroume, e un viu que o fixo
non entendo a pregunta. «A quen lle importa? Nós, os meus
miña muller e eu, por suposto. A miña muller lava e lustra a
pedra cada primavera, e cada domingo traemos nova
flores.”

Meu avó morrera no ano 1888. Desde o
A principios de século ninguén da familia tiña

Machine Translated by Google

puiden coidar da tumba. Pasaran trinta anos, eu
estaba avergoñado/a.

Debería darlle as grazas? Saari non o entendería.
O seu acto parecíalle tan evidente que era
non tiña sentido discutilo. Simplemente lle dei a man en silencio ao
vello, a el e á súa muller, e prometín
retorno.

Uns anos despois, o fiel servo volveu á casa a aquela
gran exército. Xunto á tumba do meu avó hai un
pedra sinxela coa inscrición:

Veikko Saari

Machine Translated by Google

A situación de Europa no próximo século volverá a ser
criar as virtudes viriles: porque vivirá en
perigo constante. O "deber militar universal" xa está
hoxe o peculiar antídoto contra a afeminación do
ideas democráticas: que xurden da loita do
nacións.

- Friedrich Nietzsche

Machine Translated by Google

Finlandia 1918/1919

No extremo nordeste do entón máis pequeno
Europa, o pequeno pobo dos finlandeses, que ata entón era
baixo o xugo ruso, rebeláronse en 1917 despois do
estalido do bolxevismo en Rusia.

Deste xeito, afirmou claramente a Europa e converteuse na súa figura máis
bastión nordeste contra Asia.

En 1918 a liberdade xa gañada estaba, especialmente en
a costa suroeste finlandesa, ameazada por poderosos
Invasións bolxeviques.

Durante este período, o pobo alemán, que padecía unha
bloqueo internacional-xudeu contra a fame, estaba loitando moi
intensas batallas no oeste, leste e sur de Europa como
así como no Próximo Oriente e en África.

Alemaña non puido observar valentemente ao pobo finlandés
afirmando a Europa, sendo entregada de novo a unha renovada
escravitude.

Alemaña non podía permitir que os bolxeviques, xa
repelido dende o sueste do mar Báltico, para agora gañar un
manter o norte do mar Báltico.

Ademais, un avance dos soviéticos cara ao norte
Finlandia tería posto unha conexión con Inglaterra a través do norte
Suecia e o norte de Noruega - para tempos futuros e

Machine Translated by Google

outras circunstancias políticas - na esfera do
posible.

O que iso significa foi aprendido a fondo polos
Homes das Waffen-SS estacionados no extremo norte.

Desafiando todos os trucos do alemán contemporáneo
Partido marxista e cargos gobernamentais, o Supremo
O Comando do Exército alemán decidiu axudar a Finlandia.
O xeneral Ludendorff resumiu as razóns disto:
O futuro de Europa é tan decisivo: decisión co seguinte
palabras: «Tomei todas as miñas decisións coa cabeza;
a decisión de axudar a Finlandia tomei coa cabeza
e co meu corazón!

Machine Translated by Google

Os cabaleiros da Casa Alemá

Os cabaleiros teutónicos non só gañaron o territorio ao longo do curso inferior do río Vístula, incluíndo Prusia Oriental; tamén engadiron as provincias bálticas no nordeste, Pomerania e a nova provincia no oeste para os seus posesións.

Estes cabaleiros aseguraron inicialmente o seu territorio militarmente. Pero os homes que sabían manexar a espada tamén eran administradores competentes e, sobre todo, expertos en agricultura. Sabían que o arado debía seguir o espada se o seu territorio estatal quería ser gañado e preservado para o dominio alemán.

Que Prusia Oriental puidese seguir sendo alemá a través do séculos mesmo nas condicións máis difíciles, que iso sobre todo durante o ditatorial Tratado de Versalles non renunciou a nada da súa etnia, pódeselle agradecer a as actividades colonizadoras dos campesiños que estableceron as súas granxas baixo a protección de Cabaleiros Teutónicos.

170 anos despois da primeira apertura da liña oriental alemá provincias, os terreos da orde xa albergaban 750.000 persoas. É dicir, medido en función do transporte

Machine Translated by Google

e as condicións económicas previas daquela época, un logro sen precedentes.

Durante a fundación e o desenvolvemento do novo aldeas, a orde empregou homes emprendedores que lideraron os campesiños, xunto coas súas familias, do Reich territorio.

Polos seus esforzos, estes homes recibiron grandes concesións de terras así como o cargo de alcalde da vila, que era herdadas polos seus descendentes.

A miúdo tamén recibían os chamados privilexios útiles, como a licenza para vender intoxicantes ou o muíño da aldea.

Os campesiños obtiveron granxas de dous "hufen" flamengos, o que significa de 30 a 35 hectáreas. Unha aldea normalmente constaba de dez asentamentos. Cada un deles posuía un propietario; eran hereditarios segundo a lei alemá.

Ao principio, as granxas estaban libres de impostos. Os seus propietarios non estaban obrigados a pagar cartos nin produtos naturais a a orde. Os campesiños estaban obrigados ao servizo militar na milicia e tivo que contribuír á construción e mantemento de fortificacións. A responsabilidade de a realización puntual da entrega despois do vencemento dos anos libres, para a prestación de servizos públicos, e para os preparativos e coidados profesionais do campos, recaía no alcalde da aldea.

Machine Translated by Google

Tan sinxelas como eran basicamente as regulacións das relacións administrativas, tan sen precedentes eran os obstáculos cos que se enfrontaba o campesiño alemán alí arriba -sen os medios útiles do presente, lonxe do...
patria e pola súa conta - tivo que superar. Non só tivo que limpar bosques, secar pantanos e desacidificar prados, senón tamén, ademais, converterse en amo da inseguridade da terra allea e da desconfianza e
hostilidade dos seus habitantes.

Se, non obstante, a consolidación económica e popular desta área avanzou tan rapidamente, e se nun cumio cinco aldeas foron fundadas e ocupadas por campesiños en dez
días, entón iso é testemuño do espírito emprendedor de
os campesiños de todas as tribos alemás, así como aos logros organizativos e militares da Orde dos Cabaleiros Teutónicos.

Machine Translated by Google

Batalla polo Annaberg

21 de maio de 1921

Alta Silesia

Ameazada por dous lados por pilones e checos, Silesia estendeuse cara ao leste despois da Guerra Mundial.

É unha terra puramente alemá; os seus campos producen abundante producen, as súas minas de zinc e carbón pertencen a Europa máis grande.

Unha Silesia en mans alemás dificultaría as prácticas polacas ataques contra Prusia Oriental e Occidental, así como ataques contra Saxonia polos checos controlados entón polos aliados.

Esta cuña alemá xa era pola súa propia posición de importancia decisiva para a defensa dunha liña que corre de Stettin a Berlín, Leipzig e Múnic.

Naturalmente, os polacos e os checos eran conscientes disto importancia estratéxica de Silesia.

E así, no momento do maior esgotamento de Alemaña despois da Guerra Mundial, e baixo a protección do Tropas aliadas estacionadas alí: partes de Silesia foron arrasadas polos checos e polacos mesmo antes do pobo- plebiscito. Mesmo a provincia prusiana de Posen, en virtude da súa posición e unha gran ampliación dunha fortificación do cuña alemá no diluvio eslavo - foi roubada do Reich e entregado a Polonia sen plebiscito.

Machine Translated by Google

Os inimigos quedaron decepcionados polo resultado de
o plebiscito nas zonas fronteirizas do leste da Alta Silesia.
A pesar do peor terror antes do plebiscito, con moita diferenza o
a maior parte da poboación decidiu por Alemaña.

Os soldados novos e vellos, que volveran de
a Guerra Mundial, estaban a comezar a establecer unha nova vida
fundación como campesiños, nas fábricas ou no
universidades.

Xusto no medio deste traballo pacífico chegou o
noticia de que o líder polaco Korfanty, por terceira vez, pero esta vez
co apoio do seu goberno e de
o exército polaco emprendera un ataque contra - aínda
Alemán - Silesia. A súa intención era conquistar toda
Silesia para Polonia, que naquel entón - sen ningún exército
protección, parecían indefensos contra os polacos
luxuria de roubo.

Ese sería o momento para un suposto
O goberno do Reich alemán para chamar ás armas. Pero os vermellos
e os gobernantes reaccionarios de Berlín deron un golpe nos talóns
diante do ceño fruncido do embaixador francés. Sen
acción, ao principio deixaron que as cousas seguisen o seu curso.

«Alta Silesia, si, toda Silesia está en perigo!», resoou
como un berro polas terras alemás, a pesar do silencio de
a prensa vermella-reaccionaria.

Moitos de nós aínda non viramos esta magnífica terra.

Machine Translated by Google

A importancia económica e estratéxica deste país alemán brazo que se estendía cara ao leste, xa estaba, porén, instintivamente claro para nós. As grandes riquezas da terra e o seu papel económico, pola contra, foi menos decisivo para nós, os mozos soldados.

Era unha cuestión de honra.

Así que chegaron voluntarios de todas as partes de Alemaña, especialmente de Baviera, Hamburgo e a propia Silesia.

Mentres tanto, porén, a presión dos aliados sobre o goberno de Berlín aumentara tanto que intentou impedir a formación de unidades de voluntarios.

Só coas maiores dificultades e o uso de cada truco foron as unidades e os individuos capaces de chegar ao zona disputada.

O seu equipamento era extremadamente deficiente. Sobre todo, as armas de infantería pesada e a artillería estaban case totalmente carentes. Soldados vellos e experimentados da Segunda Guerra Mundial tiñan voluntarios novos e apenas adestrados ao seu carón,

Pero todos estaban posuídos por unha soa vontade - moito máis máis que a simple defensa, para aniquilar o inimigo que xa penetrara tan profundamente en terra alemá.

Contra as estritas instrucións dos excesivamente temerosos Goberno do sistema de Berlín, os batallóns de voluntarios marcharon ás súas posicións de preparación durante a noite de Do 20 de maio ao 21 de maio.

Machine Translated by Google

O Annaberg foi tomado en intensos combates. Desde el o os homes viron lonxe na terra, no sur cara a Cosel en o río Oder e no leste cara á extensa parte superior Zonas industriais de Silesia.

A altura dominante estaba en mans alemás, a antiga fito de toda Silesia!

O efecto sobre os polacos foi demoledor. O período de As incursións polacas contra o territorio do Reich chegaron ao seu fin.

En toda Alemaña, que os anos anteriores tiña experimentou degradación tras degradación; porén, o primeiro doce raio de sol brillou a través da escuridade manto de nubes.

Machine Translated by Google

Testamento de vida xermánico

Toda guerra é un derramamento do mellor sangue. Moitos a vitoria das armas foi simultaneamente unha derrota devastadora da forza vital e do sangue dun pobo.

Neste sentido, a morte desafortunadamente necesaria do os mellores homes, por lamentable que sexa, non son os peores parte.

Moito peor é a ausencia dos fillos non criados durante a guerra polos superviventes e despois da guerra polos morto.

O mellor agasallo para a viúva dun caído é sempre o fillo do home a quen ela amou.

Nunca queremos esquecer que a vitoria da espada e o sangue derramado polos nosos soldados non tería un propósito, se a vitoria do neno e a colonización de a nova terra non seguiu.

Da orde do Reichsführer das SS

do 28 de outubro de 1939 para todas as SS e a policía

Machine Translated by Google

Yamato

por Kazuichi Miura

Yamato é o nome dunha provincia xaponesa. Porque soldados xaponeses excepcionais proviñan disto zona, o nome Yamato converteuse nun símbolo de coraxe e cumprimento do deber. Nada pode ser simplemente tomado dun pobo estranxeiro ao propio pobo. Pero nós podemos aprender do exemplo xaponés como a coraxe e valentía arraigada no sentimento relixioso.

Sucedeu no ano 1932, segundo a época occidental, que un Maior xaponés, ferido durante os combates por Shanghai, perdeu a consciencia e tivo a desgraza caer en mans do inimigo. Despois foi liberado polas tropas xaponesas que avanzaban e tomado atrás. Un día a prensa informou de que un maior se suicidara precisamente no lugar onde estivera feito prisioneiro.

Que nos di este acontecemento? Simplemente porque tiña ferido e inconsciente, o oficial fora feito prisioneiro; foi iso unha vergoña para un guerreiro? Por que acabou coa súa vida en vez de loitar pola súa patria, e servíndoa co seu coñecemento, experiencia e coraxe

Machine Translated by Google

e espírito? Só a partir do espírito Yamato, ese espírito do home xaponés, pódese explicar o seu comportamento.

Nas sagas do Xapón occidental, a tradición do espírito do cabaleiro forte está especialmente viva; o fundamento
A educación espiritual do cabaleiro saga pódese atopar no libro "Hagakure", unha obra sobre o código do cabaleiro, onde está escrito: "Se tes que escoller entre dous camiños - a vida ou a morte - escolle o último". O Maior,
quen levaba esta ensinanza no fondo de si mesmo, foi o camiño da morte. Pero por que se debería buscar a morte?

No código cabaleiro dos guerreiros xaponeses de hoxe, «Senjinkum» ou as ensinanzas do campo de guerra, é escrito: «Vivindo, nunca debes cargar coa vergoña do prisioneiro; despois da morte non debes deixar atrás a mala reputación de culpa e calamidade". Desde antigo, no Xapón considerábase unha gran vergoña vivir en cativiade;
un debería morrer primeiro.

Na guerra moderna -agás nos tempos antigos- certos poden ser inevitables as circunstancias nas que alguén é capturado. Certamente pódese ser da opinión de que alguén
non ten que morrer necesariamente despois de que alguén fixese o seu deber con armas modernas moi avanzadas: si, feito
o mellor de si mesmo - e que serve moito mellor ao seu país permanecendo vivo e cumprindo a súa vocación - xa sexa en guerra ou paz. Semellante punto de vista ten certa xustificación;

Machine Translated by Google

pero o soldado xaponés pensa doutro xeito: se vive
na vergoña do cativerio, iso significa que non loitou para
a morte, que aínda tiña a posibilidade de loitar, e está cheo do máis
profundo arrepentimento por non ter feito
loitar a morte polos Tenno, a patria e o pobo.

"Sexa no mar, onde a auga do mar bautiza o meu corpo,
sexa en terra, onde o musgo cobre os meus ósos nas montañas,
só co gran gobernante quero loitar
sen pensar en min mesmo."

Igual que esta antiga canción, que cantamos de novo e
de novo, pon de manifesto, é completamente inconcebible
que o soldado volva á vida. Lord Nelson dixo no seu
morte: «Grazas a Deus, cumprín co meu deber»; os xaponeses, con
todo, non loitan só polo deber, senón que
para sacrificar a súa vida. Erwin Baelz, un dos mellores
autoridades sobre o Xapón, relata unha das súas propias experiencias
do período da Guerra Ruso-Xaponesa: un xaponés
un coñecido visitouno co seu fillo, quen o seguinte
pola mañá debía presentarse á fronte. Despois do
o mozo marchara, o doutor Baelz conversou co seu
coñecido sobre a guerra; o vello díxolle que
perdera o seu fillo máis vello catro anos antes durante o
Rebelión dos Bóxers e agora enviara ao seu segundo á guerra. El
continuou dicindo que o escudo da súa honrada familia agora sería

Machine Translated by Google

xa non tiña ninguén que o levase adiante, porque non tiña máis fillos. Baelz díxolle consolo: «Non todos os que van á fronte están destinados a caer; creo que o teu fillo volverá con gran honra militar». O vello pai

negou coa cabeza e respondeu: «Non, o meu fillo vai entrar» loitar para atopar a morte dun heroe, non para volver con vida». Erwin Baelz sinalou: Eran palabras tranquilas, propias dun filósofo.

Esta actitude é a verdadeira razón pola que o Xapón ten non perdeu ningunha guerra anteriormente e na guerra actual en Gran O leste asiático tamén acadou éxitos marabillosos. non é outra cousa que un acto decidido para - no máis pequeno submarinos imaxinables: atacan e afunden os máis poderosos buques de guerra da frota estadounidense. A autodestrución dos avións xaponeses ten o propósito de verse a si mesmos como parte da carga de bombas e mergullarse no inimigo, en para cumprir a súa vocación. O 12 de decembro o do ano pasado, O Cuartel Xeral Imperial informou de que nove de cada dez avións navais se autodestruíran con éxito.

Este espírito heroico é o que protexe o Imperio xaponés; este espírito heroico permitiu que o exército xaponés que xa estaba en os anos 1274 e 1281, con só 50.000 homes en contra os mongois, moi superiores, que sumaban uns 150.000 homes, para derrotalos sedentariamente e loitar contra os seus terrible asalto. Na guerra sino-xaponesa de 1894/1895

Machine Translated by Google

e a guerra ruso-xaponesa de 1904/1905, as brillantes vitorias do Xapón foron producidas por este espírito. E tamén eses soldados que hoxe loitan no espazo infinito do Pacífico en terra, no mar e no aire, están todos preparados
defender a súa patria ata o final e entrar no
filas dos deuses.

Quenes chaman fatalismo a tal espírito e o ven como un desprezo sen sentido pola preciosa vida humana están lonxe de ser... comprender o espírito soldado xaponés. A audacia
As accións de armas dos soldados xaponeses son manifestacións deste poderoso espírito, que traballa pola continuación e a honra do Reich, pola xustiza e pola verdadeira paz.

Tamén sería un erro inexcusable ver o
o máis mínimo rastro de brutalidade primitiva neste espírito. O amor do xaponés polas flores é ben coñecido. Non obstante, a súa estética non lle permite buscar a flor.
só, senón que valora a unión orgánica das follas e
pólas; polo tanto, nunca corta a flor, senón
déixao na póla. A civilización xaponesa non só lle deu ao seu pobo unha gran disposición ao sacrificio, senón tamén compaixón sensible. Esta compaixón maniféstase no comportamento do soldado xaponés cara ao inimigo, especialmente o capturado. Velaquí un exemplo convincente da Idade Media: en 1184, no transcurso de
unha amarga guerra civil, o espléndido guerreiro Kumagai derrotou

Machine Translated by Google

un cabaleiro do campamento inimigo, Atsumori, e, segundo o costume bélico da época, colleulle a cabeza. Atsumori apenas tiña 20 anos, e Kumagai, profundamente perturbado pola súa morte prematura, deixou a espada de lado, deixou o cabaleiro casta e converteuse en sacerdote, para pasar a súa vida como tal con oracións polo benestar da alma do un caído.

Voluntarios xaponeses durante a Guerra Mundial anterior servindo no exército canadense acabou de servizo no fronte occidental; entre eles había un voluntario chamado Isomura, que durante un ataque atopouse cun alemán ferido. Con xestos, o home ferido deixou a Isomura sabía que tiña unha sede terrible, e sen dubidar Isomura deulle de beber da súa propia cantimplora, que aínda contiña unha pequena cantidade de auga preciosa. Mentres tanto, aparecera un soldado británico que atacou o alemán ferido coa súa baioneta. Isomura lanzou interpúxose entre eles e gritou: «Non vedes que o home está gravemente ferido?» - «E que?», respondeu o Británico, "ferido ou non, cada inimigo que morre é noso ganancia." - "Onde está a túa caridade cristiá?" - "Deixeina en «na casa cando fun á guerra», respondeu o británico.

Do mesmo xeito, durante a Guerra Mundial, o voluntario xaponés Morooka escoitou falar dun opoñente extremadamente novo - a quen atacara coa baioneta - berrar

Machine Translated by Google

«¡Nai!» Cando ouviu esta palabra, soubo que podía
non lanzou a súa baioneta contra este inimigo por segunda vez,
e así o fixo o tipo, aínda que ferido,
salvarse e despois regresar á patria.

Os xaponeses consideran que é indigno da súa dignidade ser capturados, pero non obstante senten unha profunda compaixón polos prisioneiros que eles mesmos toman. No transcurso da guerra ruso-xaponesa, moitos rusos
Xapón fixo prisioneiros e ningún deles o fará
lembran sen agradecemento o trato xeneroso que lles deron no Xapón. Ese comportamento cara ao inimigo ferido sempre foi visto como unha virtude
no Xapón. Da súa historia despréndese claramente que os coreanos participaron na invasión mongola e caeron en mans xaponesas non mereceron un trato especial, pero aínda así atoparon unha acollida humana. O emperador de
Kora incluso considerou oportuno expresar a súa gratitude por tal tratamento nunha carta ao goberno xaponés. Débese lembrar aquí que a invasión mongola foi unha ameaza mortal para o Xapón e o seu pobo. No sistema ruso-xaponés
Guerra da Primeira División e do Segundo Exército Xaponés tiña a tarefa de coidar dos primeiros prisioneiros rusos. Un Ordenouse unha inspección co propósito de familiarizar os soldados xaponeses cos uniformes, as insignias e
marcas do opoñente. Moitos dos homes alistados de

Machine Translated by Google

unha empresa, con todo, non participou no
inspección. Déronse as seguintes consideracións como a
razón: Foi unha vergoña ser feito prisioneiro como soldado,
e era insoportable ter que mostrar a cara ao
inimigo como prisioneiro; o samurai entende o
sentimentos do samurai e aforralle esta humillación.
Esa foi a razón pola que os soldados non participaron
a inspección dos prisioneiros rusos. O inimigo
oficiais que deran a orde de matar a todos os xaponeses, mesmo
os prisioneiros, pode que non entendesen este comportamento de
os soldados xaponeses.

Nun teatro da guerra actual na Gran Asia Oriental,
Filipinas, a principios de xaneiro varios
Civís xaponeses foron masacrados polas tropas estadounidenses; no
historia do Xapón, non se producen tales atrocidades.

Os xaponeses loitan hoxe pola patria e por todos
xente da Gran Asia Oriental, loitan contra un sacrificio difícil-
loita acalorada na que expoñen as esixencias máis duras
sobre si mesmos; non obstante, teñen unha profunda compaixón
para os seus semellantes seres humanos, e debido a esta situación, en
o curso da loita, moitos acontecementos notables e conmovedores
xurdirá, o que pasará á historia do
guerra e alí testemuñan o espírito do Xapón, o
Yamato Tamashii.

Machine Translated by Google

E se temos lealdade,
e nada máis no mundo,
iso é suficiente, e ninguén
está diante de nós.

Ninguén pode insultarnos,
ningún inimigo pode seguir o ritmo,
a morte non pode colleitar
co seu corte duro.

En ti, en min e en todos,
medra cedo e tarde,
e no medio, onde caemos,
alí está sembrado.

E se temos lealdade,
e nada máis no mundo,
iso é suficiente, e ninguén
está diante de nós.

- Hans Baumann

Machine Translated by Google

Mellor ao Demo no Inferno…

por Gerhart Schinke

Un día de outono esvaraba na brumosa extensión do
mar. A última luz caeu das árbores e a escuridade xa comezou a súa marcha pola terra. Chegou a noite húmida e fría. Na xanela aberta do salón do seu rei estaba Ratbod. Un lume ardía na lareira

e proxectaba a súa luz sobre a figura alta. Serios eran os trazos do seu rostro anguloso, cuxa mirada se perdía na gris brumosa da tarde sen alegría.

O rei repetiu nos seus pensamentos a sorte e a
sufrimento dos últimos días. A carga era pesada para el
ombreiros. O home solitario xulgaba a si mesmo e ás súas terras e tiña que cargar co peso do
a desgraza só polas noites.

A batalla de Wyk-de-Duerstede fora perdida. Chegando
xeracións parvadas sobre iso como sobre todas as batallas, farán observa o evento como calquera evento nas guerras entre persoas. Pero nunca saberán que pensamentos ardían na mente
do home que viu morrer a flor do seu pobo antes de que
tempo! Nunca saberán como lle rompeu o corazón ao brandir a súa espada brillante contra as cabezas das louras
guerreiros que loitaban nas filas inimigas.

Machine Translated by Google

O rei frisón botou a cabeza para mirar fixamente
moito tempo no lume. Coa man levantada na fronte.
Do mar de chamas emerxeron figuras que estaban de pé
diante dos seus ollos. Era, en efecto, a imaxe de Aldgisl. O
o rei morto estaba coma se estivese vivo diante del. Unha conversa
con el comezou:

"Quixeches romper a hostilidade coa amizade cando
permitistes que Willibrord, o sacerdote, entrase na terra. Vós
esperaba que cumpriría o que prometera. O
mensaxeiro da fe estranxeira só promovía a inquietude e
sementou odio. Destruíu Frisonia. Entón collín
á espada e chamado á guerra contra o inimigo que
ameazaba a liberdade da terra. Libre debería ser Frisonia
ser, libre coma as ondas claras do mar, libre coma o
trono cando ruxe sobre os bosques. Pero demasiado grande era
o número do inimigo. O inimigo triunfou,
escoita, morto, triunfaches!

A desesperación falou nas súas palabras.

"A tribo sangra! A forza mingua contra o
dez veces máis forte, porque o señor en Roma dedica sempre
novos exércitos á conquista do poder, o inimigo
penetra na nosa terra para destruír a liberdade dos
Norte!

Durante moito tempo reinou o silencio na habitación.

Machine Translated by Google

A imaxe do rei morto aparecía máis claramente diante do ollo dorido.

"Debo preservar a liberdade para a terra, salvar a vida de o pobo da forza estranxeira. Si, debería sementar e construír, sementar en terra fértil e protexer os campos das inundacións do mar. Frisia debería permanecer, o os diques non deberían afundirse!

"Si, rei, Frisia debe vivir! O teu obxectivo era o igual que o meu. Intentaches reconciliar o inimigo cando viste que veu en número superior. Eu desafiante ofrecinlle a miña espada. Non somos nós dous fillos do mar, brotes da mesma terra? Quen lle mostrou á patria a súa natureza orixinal? Willibrord cántache unha canción. O os sacerdotes maldícenme, porque lles ofrecín resistencia cando viñeron enganar á miña xente. Entón axitaron os exército franco na terra e agora enterran a colleita de sangue que corría polas nosas espadas.

"Escoita, Aldgisl, quero seguir o teu exemplo... se podo." O bispo de Sens debería entrar en Frisia. Eu mesmo quero aceptar o bautismo! Porque Frisia debe vivir!

O rei sacou a espada da vaíña, deu un paso á luz da chama e sostivo a lámina cara ao luz. A espada aínda estaba afiada, pero non debería selo repetiu que un pequeno grupo de guerreiros desafiantes se opón a un forza inimiga superior con armas. Polo ben da vida, el

Machine Translated by Google

estaba decidido a ofrecer a paz. E a repulsión coa que desprezaba o deus crucificado afundiuse nesta hora de desesperación.

***

Converteríase nunha vitoria da cruz cando o rei dos frisóns, que desafiara as ensinanzas do igrexa durante tanto tempo, recibiu o bautismo da man de o bispo. As mans dos sacerdotes -astutas e calculadoras- preparáran todo moi ben. Alí estaba o lugar que o bispo escollera para o bautismo (sen oración casa estaba en Frisia, na que o acto santo podía foron realizadas); unha mañá clara caeu sobre a terra. Homes e mulleres xuntáranse para experimentar o espectáculo que ofrecía a igrexa. A cruz de madeira, erguida polos servos da igrexa, mantívose en alto. Willibrord, o O bispo de Utrecht chegou co seu aliado Wulfram de Sens e un séquito a través dos terreos. Triunfante en silencio, o mensaxeiro de Roma camiñou cara ao lugar elevado onde ía ter lugar o bautismo do rei. Diante de todos os ollos verteríase a auga do bautismo sobre a cabeza do rei, e o pobo sería testemuña de como mesmo o rei máis desafiante aceptaba a fe da cruz.

Machine Translated by Google

O rincho dos cabalos e o bater dos cascos
anunciou a súa chegada. Xunto a el cabalgaba Grimoaldo, o seu
o marido da filla. Guerreiros con lanzas e palabras seguiuno. Cando o
rei baixou do seu cabalo
e camiñou cara aos bispos, que xa ocuparan as súas posicións aos
lados da cruz erguida, con todo o orgullo do norte brillando nos seus
ollos. Un
guerreiro inquebrantable quería baixar a cabeza. Inflexible era
a súa mirada cara aos homes e mulleres, que estaban en silencio
en círculo mentres se achegaba á cruz.

Wulfram, o bispo de Sens, comezou entón a falar
en voz alta para que se escoite lonxe:

"In nomine patris et filii et spiritus sancti! Mira, é a
gran tempo que se achega a través dos representantes de Deus na
terra. Reis e poderosos señores comezan a escoitar a mensaxe de
salvación!

Co entusiasmo do conversor, chamou ao
palabras:

"Homes e mulleres de Frisia, como o voso rei hoxe
acepta o salvador e convértese en cristián a través de
bautismo, así tamén vós debedes botarvos aos pés
do Deus todopoderoso, que enviou o seu fillo á terra para
purgar tamén a túa culpa e para salvarte da culpa e
¡maldición!

Machine Translated by Google

Ningún dos que alí estaban entendía o significado das palabras. Os sacerdotes estaban de pé cos seus cilicios detrás do bispo que falaba cunha mirada humilde cara ao chan. Soldados francos armados facían garda á dereita e á esquerda. A cruz erguíase coma unha terrible ameaza.

O ollo de Ratbod vagou cara ao bispo, pousouse na colorida túnica, logo levantouse e atopouse coa mirada confusa do delegado de Roma, volveu de novo e confirmou volveulle dicir o diferente que é un rei dun sacerdote. Detrás da fronte alta apareceu o pensamento: Unha barreira infranqueable separa os reis de Xermania dos sacerdotes de Roma.

O bispo mesturou frases en latín no discurso do bautismo. As palabras da cerimonia voaron coma paxaros nocturnos confusos sobre o terreo e non atoparon en ningures as corazóns dos oíntes. Así que o seu efecto perdeuse coma o fume do incenso. O clímax da cerimonia parecía xa pasar. O ollo de Ratbod reuniu o grupo da súa xente con seguridade e firmeza, que carecía de reverencia igual que el el mesmo.

O sacerdote retratou a santidade dos bautizados e pintou o tormento infernal dos condenados que non querían escoitar a palabra do Sumo Sacerdote en Roma. Agora Wulfram de Sens volveuse cara ao propio Ratbod:

Machine Translated by Google

"Toma, pois, Rei, a auga do bautismo, para que, liberado de todo pecado, poidas entrar un día no ceo co multitudes de crentes, para sentarse á dereita do omnisciente Deus dende a eternidade ata a eternidade, mentres todos eses van para o inferno, que morren sen ser bautizados."

Entón a voz de Ratbod interrompeu o bispo que falaba.

Preguntou na lingua dos seus antepasados:

«Dixeches, sacerdote, que irei ao ceo se eu...» permitirme ser bautizado? Agora dime, sacerdote, onde son os meus pais, que xa morreron e nunca existiron bautizado?!

O terror estendeuse polas filas do grupo de sacerdotes, porque o acto santo fora tan inesperado interrompido. O bispo, completamente no entusiasmo de a conversión, lanzou as palabras:

"Todos eles están co demo no inferno, porque eles morreron como pagáns!

Entón Ratbod pateou a tixola de barro coa auga bendita de xeito que caeu ao chan e estoupou en fragmentos. E lanzoulle as súas palabras libres á cara ao sacerdote:

"Entón quero dicirche, sacerdote, que prefiro ir a os meus pais e o demo no inferno que con vós, sacerdotes, ¡ceo!

Machine Translated by Google

Ano de publicación

1944

Machine Translated by Google

Fronte Europea

Canto máis afecta esta guerra ao pobo europeo, máis maiores son as enerxías que esperta nestas persoas e ponse en marcha. As ideas de goberno anticuadas desaparecen baixo o impacto desta guerra coma se nunca existiran. A combinación artificial de estados do Tratado de Versalles é esmagado, e baixo o sufrimento e as bágoas nace unha nova era. Nós mesmos somos só unha onda na inundación que pon en movemento aos pobos de Europa. As ideas de raza e socialismo están sacudindo aos pobos de Europa e empuxándoos a novas formas de vida estatal. Baixo o impacto do impulso expansionista bolxevique e a mesquindade dos bombardeos do inimigo, a xente de Europa está a ser irresistiblemente máis unida, e unha está a xurdir un sentimento de comunidade que nunca existiu antes nos tempos pasados da única prosperidade aparente en Europa. Sería erróneo comparar a condición de Europa coa que se atopaba cando os franceses A Revolución e Napoleón conmocionaron os estados e os pobos. Naquel entón, as ondas dunha enxurrada revolucionaria azoutaron un unha Europa anticuada e carente de ideas baixo o liderado do reaccionario chanceler Metternich e destruíu o sistema insostible e baleiro dun revolto de estados europeos

Machine Translated by Google

baixo o liderado austríaco. A Europa actual non se atopa nunha condición de mera preservación e defensa do pasado. No sentido de que se tomou conciencia do seu tradición xermánica, rompe as fronteiras estatais anticuadas e volve unir á xente. O vello mundo está representado polo inimigo no oeste e no leste. O capitalismo e o marxismo son só as puntas enfermas da concepción anticuada do propósito da vida e do valor do home.

A Nova Europa está levada pola enerxía do idea revolucionaria do socialismo e da raza. Así, atópase simultaneamente nunha condición de defensa e ataque: ataque, porque se opón a un mundo enfermo e anticuado con un mellor. O socialismo non é só un problema doméstico programa do Reich, que loita por unha orde humana baseada na realización, pero que tamén contén - visto máis alá do Estado - o programa dunha Nova Orde de os pobos europeos sobre a base do libre desenvolvemento dos seus valores folclóricos e baseándose na súa historia logro.

O poder da idea do Reich

Nas filas das Waffen-SS loitan hoxe holandeses, flamengos, valóns, escandinavos, estonianos e Letóns, e pronto outras persoas vestirán os seus espertados mozos co mesmo uniforme e así formar o Europeo

Machine Translated by Google

Fronte baixo o símbolo das SS, que naceu de
a necesidade desta hora e constitúe o alicerce dun
orde que vén en Europa. Quen poida ter dúbidas sobre os
puntos fortes da idea é corrixido cando o fai
hoxe coñece holandeses ou estonianos nas Waffen-SS, que
son campións máis fanáticos e decididos do
idea do Reich que moitos alemáns dentro do Reich. Deste xeito
recoñecemos o servizo destes homes en
o leste é o baño de aceiro da idea do Reich. Os homes que
loitaron alí coas SS alemás do Reich contra os bolxeviques,
deixaron todo atrás, todos os prexuízos que aínda dificultan os
seus contemporáneos que
non compartiron a experiencia única e difícil da fronte. En
a loita contra o noso opoñente máis difícil, a idea do Reich en
toda a súa radiante beleza, renace. Está a xurdir un sentimento
europeo de comunidade que xa non coñece
as dúbidas dos políticos atrapados no vello estado
teorías. Estes líderes e homes das SS voluntarios europeos
son a vangarda da fronte europea. Encántalles
a súa patria, e porque aman esta patria
e son fieis a ela no fondo, quéreno como premio de
guerra un novo mundo, organizado por un Reich forte que
só pode salvar a súa patria e protexer o corpo vivo do seu
pobo. Certamente, estes homes levan
minorías nos seus pobos. Non obstante, a historia mundial é

Machine Translated by Google

sempre feito polos poucos homes que teñen a coraxe de atreverse ao novo. Os dubitativos só seguen máis tarde. É preciso percorrer a historia familiar dun deses voluntarios para sentir o poderoso que é o efecto da idea do Reich
este mozo. Hai, por exemplo, un flamengo. Loita nas filas das Waffen-SS. O seu pai é un administrador colonial belga de alto rango e agora está ao servizo inglés; o seu avó foi membro das Forzas Armadas Belgas
parlamento, un representante fanático da cultura francesa contra a oposición flamenga da súa propia terra natal. O neto abraza o Reich e a Adolf Hitler. Que ruptura de eras se declara! Que forte atracción é
posuído pola personalidade do Führer! Como
poderosos falan o sangue e as ideas do Reich, que os mozos deste pobo se declaran dispostos a morrer por este Reich, do que viviron os seus antepasados
separados durante décadas, si durante séculos!

A tarefa europea das SS

Polo tanto, as SS están a crecer cada vez máis no seu Tarefa europea: Reúne á mocidade europea esperta na loita contra o bolxevismo e as plutocracias xudías. Quen pense que as SS, polo tanto,
perde o seu carácter orixinal ou se desvía do estrito
os principios do Reich non entenden o

Machine Translated by Google

idea revolucionaria do nacionalsocialismo, que traspasa as fronteiras dos estados nación. Ninguén na Europa actual cre, independentemente de como poida rematar a guerra, no retorno do sistema estatal artificial de Versalles, que
debe a súa existencia unicamente á interferencia inglesa nos asuntos europeos. É comprensible que, a través do impacto desta guerra, se esvaeza o barniz dun desenvolvemento histórico, que a miúdo só durou unhas poucas décadas
e agora as raíces comúns da familia europea de
xente volve saír á luz. O feito da errancia xermánica e o antigo asentamento xermánico entre
o mar Báltico e o mar Negro ata o océano Atlántico
e o Norte de África formou a unidade sanguínea de Europa
e creou a estas persoas sobre este mesmo alicerce.

América e Inglaterra non teñen un programa xenuíno para un
Nova Orde política do continente europeo. Eles
ven Europa xa hoxe só como unha colonia, o que eles
pretenden explotar economicamente. O bolxevismo ten tan pouco que ofrecerlle a Europa en ideas. O marxismo non recoñece ningún pobo real, tan pouco como pode aceptar o concepto de sangue
no seu dicionario. Só o nacionalsocialismo afirma o
raíces de cada pobo xenuíno. Sabe que só aquel que é
leal á súa patria pode ser leal ao Reich. O socialismo revolucionario de Adolf Hitler significa para Europa
non só unha regulación das relacións da Unión Europea

Machine Translated by Google

xente entre si sobre a base da loita actual.
Só da cosmovisión deste movemento emerxe a forza creativa da rica plenitude de posibles vínculos dos pobos e nacións de Europa co liderado dun
Reich forte. Débese ver claramente que unha orde interior e exterior de Europa só pode xurdir das profundidades da visión nacionalsocialista da historia. As SS xa forman hoxe o anel de ferro daqueles homes que anseian con
corazóns apaixonados pola Nova Orde de Europa baixo o liderado dun forte centro xermánico. Sen a participación destes homes, o novo non pode xurdir. É coma se o noso continente estivese sacudido por unha febre alta; é o
dor de parto dunha nova era, que quere xurdir do fundamento da comunidade de sangue da familia europea dos pobos e dunha orde socialista da súa vida en común.

Sexa cal sexa o camiño que o destino nos leve cara a esta meta e sexan cales sexan os reveses que aínda nos agardan, o obxectivo en si permanece fixo. É o único obxectivo polo que paga a pena vivir e loitar. As SS saben que
todo debe empregarse para que os camaradas de
o Oriente europeo medra xunto con ela ata converterse nun comunidade de loita como as de Occidente.
Tratamento intelixente, debe haber unha gran capacidade empregado para acadar este obxectivo. As SS permanecen

Machine Translated by Google

intransixente nos seus principios, na realización das súas tarefas prácticas, creativa e xenerosa. Debe ser o suficientemente flexible como para tratar a cada pobo segundo a súa natureza e historia. Debe ser a nosa tarefa formar a Unión E xuventude unida nunha fronte dura e decidida. O inimigo occidental non está disposto a morrer por un mundo mellor, porque non o recoñece. O inimigo do leste só trouxo á xente represión e degradación.

Se existen valores humanos inalienables, entón son defendido pola fronte do exército alemán. Do noso lado hai unha nova idea. Do noso lado debe acabar inclinando a balanza do destino, se permanecemos firmes e conscientes do toda a responsabilidade histórica desta loita.

Machine Translated by Google

Con quen se pode casar novo?

por J. Mayerhofer

Cando os mozos das SS da sala comezaron a falar sobre as rapazas, normalmente non era moi apropiado. Hoxe foi diferente. Foi unha conversa seria e seguiu sendo así.

Iso foi porque a un compañeiro de piso maior déranlle un libro para o Nadal, que contiña varias historias importantes da vida sabedorías, algunhas das cales lles pasou aos máis novos para que reflexionasen. Era un libro do Lower, de 80 anos
O autor saxón Gustav Frenssen titulado "Vorland". O

O autor referíase á terra aínda non gañada fronte aos diques, á "nova terra", pero ademais diso tamén á racial e moral
futuro do noso pobo.

Hans, o camarada máis vello, colleu os mozos -que a miúdo falaban frívolamente sobre as mulleres e o amor- nunha hora favorable. Era domingo despois do xantar, o momento da "calma antes da tormenta" antes de ir á cidade. Hans
primeiro léalles isto:

"O mozo T. quería casar e díxolle a un amigo: 'Eu teño un primo con 3000 marcos. Entón marchou e casou con ela. O mozo B. e o seu amigo viron dúas rapazas camiñando diante deles camiño do baile. Eles decidiu que o seu amigo collería o curto para bailar e viño e el levaría o alto, a quen máis tarde

Machine Translated by Google

casado. O mozo S. desexaba unha esposa. Un día viu a unha abrir a xanela e acabou casando coa moza que tiña deixouno aberto. O mozo R. inicialmente ansiaba o veciña da esquerda, pero cando ela fuxiu del, colleu o da dereita. O que se xunta deste xeito chámase sacramento pola Igrexa Católica igrexa - en bo alemán iso significa un segredo de Deus vontade. Os protestantes din: "O que Deus uniu..." Eu creo que son simplemente coincidencias, e a metade delas desafortunadas - que lles ocorren aos mozos que non son axeitadamente ensinadas polos pais, os profesores ou o estado, e que eles mesmos, aínda que maiores, non o fixeron abrironlles os ollos."

«Vós ides todos á aldea todos os domingos», Hans volveuse e díxolles: «E se o sarxento maior non estivese alí, fuxiríades ás mulleres todos os días, ás que si que ides nin sequera un respecto particular, con poucas excepcións. Só lembra as circunstancias de como vos coñecestes e, se por facendo podes extraer dos aldeáns o xuízo: «Os homes das SS saben o que queren coas mozas». Non só queren..., senón que tamén son selectivos e ter gusto e sentido da limpeza, que é a metade de carácter.' - Esta ou aquela calidade, se non, 'Non Grazas."

Hans recortáraos ao tamaño axeitado. Pero tamén maduráronos interiormente ao mesmo tempo. Entón eles

Machine Translated by Google

fixeron críticas baseadas no que sabían uns dos outros.
Os que máis ou menos superaban a proba disfrutaban deixándolle as cousas aos "pillados" en broma. Os "infractores" deixaban que se lles revolvían o pelo de domingo sen resistencia ou que lles fregasen as orellas aínda máis vermellas do que xa estaban pola vergoña. Hans estaba satisfeito co bo corazón dos mozos, que podía ser influenciado por palabras enérxicas.

«Agora escoitade esta pasaxe», dixo, e leu outra sección:

"O mozo, mesmo o máis profundo e serio un, ten entre 24 e 28 anos, cando selecciona o seu compañeiro para o resto da súa vida - no seu aínda non ser maduro, aínda descoñecedor da súa propia esencia, e aínda o fai non coñecen a vida nin o mundo. Todo o mundo que coñece o toda a vida humana sabe que un home de 37 anos é totalmente diferente a un home de 27 anos."

"Xa que é así -segundo Frenssen- o mozo de 27 anos toma as decisións máis importantes da súa vida, a decisión máis importante da súa vida... sabes cal é?
- e normalmente non recoñece o realmente valioso mulleres novas, as que están alí vestidas con cores sinxelas, fermosa, forte, silenciosa e profunda, creada pola natureza e raza especialmente para seren as nais e criadoras da nosa raza; máis ben, tenden moito máis, segundo as súas natureza inmatura, cara aos que brillan con cores vivas

Machine Translated by Google

con pequenos talentos e trucos, que se achegan a eles con pequenos encantos superficiais.

"Cando estes homes da clase máis valiosa, casaron, maduran co paso dos anos, recoñecen, máis claramente de ano en ano, o tipo de mulleres que son valiosos, anseian e deséxanos, ou pronto os terán amoríos secretos. E estas valiosas mozas, por outra banda por outra banda, xa que experimentan que non son seleccionados polos mozos, e eles mesmos non poden nin o fan queren vivir sen amor e, segundo as súas propia natureza valiosa, atraída por estes valiosos, homes maduros, seguen o seu desexo de amor. E así, Deste xeito, por unha banda, estes homes valiosos viven en matrimonios arruinados, o que prexudica moito as súas produtividade e, por outra banda, estes valiosos as mulleres ou viven sen amor en constante descontento, ou permanecen (a maioría deles) durante toda a floración e período fértil da súa vida un ser querido sen fillos. Isto a condición está chea de problemas desde o punto de vista humano, e do pobo un de gran dano."

"Cheo de problemas desde o punto de vista humano, e do folclórico de gran dano", repetiu Hans con énfase.

Despois de que rematou, permaneceu en silencio por un tempo. Pero entón alguén falou: "Pero non podemos esperar tanto tempo? Cantos anos tes, Hans? Case trinta?

Machine Translated by Google

idade media! Porén, o Reichsführer das SS desexa que casemos novos!

«Agardaba esta obxección», respondeu Hans. «O autor Frenssen non quería dicir que non se debería casar antes dos 37, senón que quere que o mozo faga todo o posible, o antes posible, para tomar conciencia dos verdadeiros valores humanos, o que naturalmente vai da man do traballo en vós mesmos. "Home, convértete en algo esencial!", dixo un...»

dixo unha vez un home importante.

"Pensades que o Reichsführer quería que casasedes novos para poder casar parvos? E para que só abrisedes os ollos despois? Pensades que o Reichsführer vos deu licenza para a frivolidade? Estaríades enganándovos a vós mesmos. É unha carta de confianza! O Reichsführer pensa que vós, como homes das SS, sodes o suficientemente dignos e maduros como para loitar por Alemaña e, se é necesario, para morrer. Pero se iso se vos pode esixir, entón tamén se pode confiar en vós para darlle nova vida a Alemaña. O Reichsführer non pretende apoiar cada romance primitivo. Pensa, cando vos desexa matrimonio precoz,..."

sobre Alemaña, sobre nenos, pero tamén pensa por riba
todo sobre o valor destes nenos! Se hoxe temos
centos de receptores das Follas de Carballo, miles de Cabaleiros
Destinatarios da cruz e centos de miles doutros
soldados condecorados, ademais do material bruto,
que tamén temos - entón só reflexiona onde todo iso

Machine Translated by Google

vén! Hoxe es como te crearon os teus pais, e iso significa como eran os teus pais. Os futuros rapaces e as nenas, homes e mulleres, serán como as crías, é dicir, como es ti e como son as túas fillas tamén.

"E xa que o tempo dun soldado na guerra non permite malgasto, así non debes perder o teu tempo. - Podes fala seriamente coa túa moza sobre estas cousas, como eu agora falar contigo? Se non, se son demasiado parvos ou brandos para iso, entón déixaos ir con gusto. - Pero se se poñen serios e calados cando lles digas isto, e se miran dentro do teu ollos, entón algo está aí. Pero nunca deixes de probalo eles e, polo tanto, vós mesmos unha e outra vez."

Un dos mozos dixo: «Cústame moito» resolver axeitadamente esta decisión vital tan importante elección correcta da esposa. E así considero a idea de Frenssens de só casar tarde, moi bo." Entón trouxéronse os pases na habitación.

«Preparádevos, rapaces», exclamou Hans, «Nós temos o mesmo» camiño por uns camiños, para que poidamos rematar a nosa conversa."

Saíron do cuartel ao aire libre.

Caera neve fresca e a terra cheiraba moi puro.

Baixaron xuntos un outeiro no que se aloxaban estaban situadas, diante dela unha paisaxe ricamente integrada cuxa vida eterna xacía protexida baixo unha neve cristalina manta.

Machine Translated by Google

"Non hai dúbida de que precisamente o home nórdico madura máis tarde que o home do leste ou do sur, especialmente se por madurez tamén se entende madurez de carácter, espírito e solidez. Corpo e alma son, segundo a nosa crenza, en esencia un e, polo tanto, van xuntos. En si mesmo, un matrimonio posterior é natural para o valioso home nórdico. Pero non preciso dicirvos que hoxe estamos na loita máis difícil pola nosa existencia racial desde o comezo da historia do noso pobo. Os nosos pais e avós xeralmente tiñan moi poucos

nenos, a xente hostil, pola contra, tiña catro ou cinco veces máis! E agora, dentro de medio século, unha segunda guerra xa require sacrificios da nosa corrente sanguínea. Polo tanto, debemos acurtar o período de tempo entre xeracións. Nós non teño outra opción e doutro xeito é tan comprensible consideracións deberían evitar isto. Pola contra, debemos procurar que o mozo, xa cedo, saiba e tómase en serio o seu deber. E cumprímolo mediante a axuda mutua nesta tarefa. Aqueles de carácter semellante entre os vellos e os novos deben apoiarse uns aos outros con consellos e con acción. O primeiro é, por suposto, do interese máis apaixonado para vós mesmos, concretamente o recoñecemento de que a tarefa de escoller a esposa é a única cousa iso é realmente importante, para que todo o demais saia ben por si só. Non obstante, o fundamento da selección de esposas é igualdade de nacemento, é dicir, pertencer á mesma raza,

Machine Translated by Google

e dentro da mesma raza ou raza tamén compatibilidade nos trazos máis importantes do carácter e do espírito."

"A mocidade de hoxe aos 20 anos, pero tamén por mor do tempo-razóns determinadas, é tan pouco claro e indeciso en cuestións de amor e matrimonio», continuou Hans. «Pero como pode ser diferente mentres os medios de comunicación levan tanto tempo asolagados con tantas nocións frívolas sobre estas cousas para satisfacer a curiosidade e a luxuria das masas irreflexivas? Pode ser diferente se as nosas mozas se pintan e se dan aires seguindo o exemplo das estrelas de cine? Pode ser diferente mentres o rapaz alemán pense que a súa moza debe parecerse a esta ou aquela estrela de cine, e viceversa, se a moza alemá selecciona o seu «tipo» entre as estrelas de cine? Pode a mocidade entender cal é o sentimento nórdico entre rapaz e rapaza, entre home e muller, se todo o día só balbucea e asubía cancións de éxito estúpidas, tararea e se encorva, en lugar de cantar cancións de amor e populares alemás, bailar en alemán e nutrir unha vida social alemá animada? Só cando volvamos ter unha cultura popular común e natural e unha vida comunitaria natural, limpa do estranxeiro, no

clans, aldeas e vilas, cando todo funciona
xuntos para promover e vixiar o amor xusto de
a mocidade do pobo, cando volven celebrarse as vodas
converteranse en celebracións folclóricas significativas, entón mesmo o
Os mozos de 20 anos probablemente saben bastante ben o que fan

Machine Translated by Google

deben amar e o que deben evitar, e tamén saberán o que son a responsabilidade cara aos antepasados, a igualdade de nacemento e a crianza. E atoparán as mesmas ideas entre os seus parentes e coñecidos, igual que cos nosos antepasados hai milenios. Lede nas sagas, aí tedes as "imaxes de tempos mellores" que canta a nosa canción de lealdade! Estades chamados a espertar de novo estas imaxes afundidas a unha nova vida ao producir fillos de *tanto* valor, cos que só a emerxencia
dunha cultura formada nos países nórdicos pode lograrse. E non?
non esquezades que precisades nais que poidan ter éxito en criar os fillos no espírito dunha cultura así e en preservar o folclore vivo que lle pertence."

Hans rematara co seu sermón dominical. Parou e o grupo fixo o mesmo con el. Miraron ao lonxe e descubriron a neve preto. As súas mans cálidas agarrárona e axiña as bólas de neve estaban...

voando.

Despois dunha intensa loita de bólas de neve, despedíronse e seguiron os seus camiños. Un dos mozos quedou con Hans, e probablemente ambos se tocaron
en moitas máis preguntas.

Machine Translated by Google

A túa vida pertence á túa xente!

por H. Kl.

No diario e nas pertenzas dun home das SS que matou el mesmo, repítese a miúdo a seguinte frase: «A miña vida "xa non ten valor!" Que quería dicir con iso, e fixo Ten dereito a falar así?

O home das SS tiña 21 anos. O seu amor, que tiña atouno con dúas mozas diferentes, unha tras outra, non era de tipo frívolo. Buscara unha cousa que valga a pena unión, unha esposa igualitaria, que lle daría saúde fillos nun matrimonio duradeiro. Renunciou á primeira filla cando os exames médicos mostraron claramente que a nena permanecería infértil. Pero entón, cando un novo e querido amor atárao a outra moza, soubo no hospital que el *mesmo* pola súa propia culpa se volvera estéril. Desde entón, a sentenza sobre a falta de propósito do seu a vida repetíase a miúdo nos seus escritos, e que tiña perdeu todo o que vivira, amara e polo que loitara: o perpetuación nos seus fillos.

O que este home das SS quere conseguir a través do seu suicidio? Quería compensar os seus propios delitos? infertilidade ou desexaba escapar dunha existencia sen fillos, que lle parecía pobre e baleira?

Machine Translated by Google

Deixaremos con gusto o exame destas cuestións aos psiquiatras. Para nós, os homes das SS, neste caso, como en todos os casos de suicidio, só unha pregunta é necesaria e importante: o feito axudou ou prexudicou á xente?

Ninguén pode negar que o feito do home das SS mencionado aquí causou un dano grave ao pobo. Pois con el non se expiou nin se reparou nada. Todo o contrario: o home das SS non só privou ao seu pobo de
proxenie, pero coa súa propia morte tamén a privou de si mesmo e da súa propia forza de traballo e forza de loita. Polo tanto, aumentou a súa culpa.

Pode haber casos nos que unha gran culpa só poida ser expiado pola morte. Despois está o caso no que
A vida continuada da persoa culpable pode significar unha carga insoportable para a comunidade. En todos os demais casos só hai unha expiación e reconciliación, é dicir
o esforzo vital total para a comunidade.

Na súa orde do 19 de marzo de 1939, o Reichsführer das SS claramente tomou unha posición cara ao suicidio. Di:

"Como máximo, o 15% dos suicidios prodúcense por motivos"

que se pode aceptar, por exemplo o final da vida
despois dun crime que prexudica á comunidade e mancha honra. Non obstante, o 85ÿ% dos suicidios cometense por razóns que nunca se poden aceptar, como o medo a castigo, medo a unha proba, despois dunha reprimenda dun superior, despois dunha discusión cos pais, despois do

Machine Translated by Google

disolución dun compromiso, por celos, despois dun amor desafortunado etc…

"Os suicidios deste tipo non teñen nada que ver co heroísmo" ou espírito heroico. Nós, os homes das SS, considéranos como un fuxida, como unha deserción da loita e da vida mesma.

"As SS nunca tiveron comprensión pola xente que evitar a loita. Polo tanto, decreto que en todos os casos onde e investigación iniciada polo superior determina claramente que o motivo do suicidio non se pode aceptar que non se notifique o falecemento do home, e que as SS non participan no enterro."

A túa vida non che pertence a ti, senón á túa xente.

Machine Translated by Google

Aquelo polo que loitamos é a protección do existencia e proliferación da nosa raza e do noso pobo, o alimento dos seus fillos e a conservación da pureza o sangue, a liberdade e a independencia dos patria, para que o noso pobo madure cara ao cumprimento do obxectivo que lle deu tamén o creador de o universo.

- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

Hai que superar o "punto morto"

A mensaxe da seguinte carta dunha empresa líder debe entenderse literalmente. Aplícase a ti e eu e todos nós moi persoalmente.

...A pesar destes días difíciles, miramos cara ao futuro con confianza. Pero hai un pensamento que me preocupa a miúdo, concretamente que moi poucos europeos teñen completamente claro todo, no sentido final natureza absolutamente incondicional desta guerra. Certamente é espallándose cada vez máis. Pero a gravidade total da guerra só abrangue a uns poucos.

O bolxevique quere vir a Occidente, e con el cabalga a morte - para todos nós, sen excepción. Loitamos por existencia ou non existencia - todos nós, nós no Reich e en todas as terras europeas. O que nos ameaza dende o leste é a aniquilación total; o bolxevismo é o absoluto negación histórica de todo o que somos, independentemente de como se lle chame. E o ruso é forte, especialmente na única cousa que antes sempre resolveu conflitos: no espírito. Ten unha saúde tan fantástica; nin sequera o veleno bolxevique pode ferilo. En cambio, ten o efecto dunha bacteria, que establece o previamente

Machine Translated by Google

forzas latentes en movemento, que logo seguen cega pero irresistiblemente unha lei interna.

O bolxevismo é un acontecemento realmente grande nos antes pobres A historia rusa, algo que historicamente se moveu - e aínda se move - a ampla masa deste pobo xigante. Os rusos entran nesta guerra sen obstáculos. Levamos connosco unha rica herdanza, que nos agobia.

É como dixo unha vez o Führer: o último batallón triunfa; noutras palabras, quen dispara o último tiro gaña, independentemente de como estea o partido ou de onde se dispare este último tiro. Quen teña a súa arma lista para disparar e apuntando ao opoñente cinco minutos despois doce, gañou, mesmo se está só contra un mil.

Deixei atrás semanas moi amargas, semanas cheas de experiencias horribles. Pero nós, os soldados aquí no leste, experimentamos unha unha enorme autoconciencia e sobriedade sobre nós mesmos. Volvémonos máis limpos, mellores, máis duros e máis saudables aquí. Os soldados que xa resistiron durante máis de dous anos en Rusia son os mellores homes do noso pobo, de lonxe o mellor. É así: xa non se debería adestrar o recrutas en cuarteis alemáns con duchas, camas, armarios etc., pero en niños sucios rusos ou polacos. Xa non se deberían reunir as divisións en Occidente Europa, senón tamén na Rusia soviética e en Polonia.

Machine Translated by Google

Recentemente recollín dous soldados que se separaran das súas unidades. Dez días antes estiveran na Haia. É perfectamente evidente que non se pode esperar moito de persoas así ao principio, independentemente de...
de como de equipados poidan estar. Pero é unha mágoa o que todo se perde nas primeiras batallas. Esta opinión é comentada sobre máis e máis. Mesmo unidades que estiveron no
patria por un período máis longo para descansar ou reciclarse son xa non son tan bos como serían se nunca o tivesen feito estivo alí. Primeiro hai que superar o "punto morto": hai que desaprender a mirar cara atrás, hai que aprender que o camiño cara á vida real e verdadeira só leva polo desvío de
a derrota do inimigo, que non hai retorno.

A patria é demasiado fermosa para nós; fainos enfermar, frouxo e débil. Iso non ten nada que ver coa moral na casa. Senón co efecto da seguridade e o decoro en
toda a nosa vida e o noso ser; iso é o que nos fai tan enfermos cando botamos a vista atrás á miseria rusa, á soidade e desolación dunha demanda implacable,
que -tan absoluta- probablemente só se fixo no Atenienses na súa loita contra Esparta ou César na súa batalla contra Vercingetorix.

Hai que entender que, mesmo totalmente emocionalmente, se non, un sucumbe á tremenda presión
que recae sobre alguén espiritualmente. Se alguén entende isto,

Machine Translated by Google

entón a presión desaparece inmediatamente. No seu lugar vén unha vontade xeada e activa de enfrontarse ao inimigo e vencelo a calquera prezo. Durante as miñas misións teño coñecer divisións moi diversas, unhas que estiveron en Rusia sen interrupción desde 1940, as que se formaron en Alemaña durante a guerra, e as montadas en Francia. As últimas teñen a o momento máis difícil para acostumarse á natureza incondicional da terra rusa para poder lograr unha visión clara das xigantescas posibilidades destes espazos, que alí agardan pola creatividade europea.

Zúzalles na cabeza: «Naquel entón en Francia!», no canto diso de dicir: «Aquí estou, aquí sigo, e se non é agradable aquí, entón farase bonito, para iso son eu, para iso son quen son! Moi poucos, por desgraza, din o último. Se puidésemos morder firmemente a terra rusa... os soviéticos faríano... nunca nos afasta. Pero por desgraza, moi poucos morden firmemente aquí abaixo; soñan co final da guerra atrás fogar, pero non sobre o final da guerra como home libre en o leste. E iso é unha gran mágoa. Debe chegar a iso. En nese momento o ruso pode poñerse a facer o que queira gústalle; non se adiantará nin un pé…

Machine Translated by Google

Se vemos o vello mundo caer en ruínas, entón non o fagamos
preguntar demasiado se moito de valor, moito que é
irremplazable, tamén é destruído! Iso entristece a un
e debilita a forza da resistencia. En vez diso, imos
preguntámonos se aínda sentimos unha faísca do
forza en nós mesmos que nos permite reconstruír
Reich da nosa carne e sangue. Se ese é o caso - e
Sei que os mellores entre nós posúen esta fe firme...
entón tamén teremos a forza para reconstruír o grande
traballa alí onde ningún vello muro aínda nos impide - no
espazos do leste e sobre as ruínas do oeste. O
as catedrais caeron; a súa santa medida segue viva
indestructible no noso sangue. Así somos libres para a loita
e máis tarde serán libres, segundo a medida eterna,
para construír as novas cidadelas dun novo tempo.

***

Ser sinxelo e natural
é o obxectivo máis alto e definitivo.
- Nietzsche

Machine Translated by Google

O home é superior á materia se se opón a ela cun gran porte e ningunha masa ou gran masa de material externo é concibible unha forza que non pode ser vencida pola espiritual forza. E disto calquera persoa que sexa capaz pode chegar á conclusión de que nos homes, os homes de verdade, os valores son vivo que non pode ser destruído por proxectís nin por montañas de explosivos.

- Ernst Jünger

Machine Translated by Google

O Corazón Eterno

O camiño de volta - así é como chamabamos o camiño do nais e pais, os pais que perderan un fillo, a miúdo o seu único; o camiño que se supón que os levará fóra da desesperación e da soidade de volta á vida. Frau Marianne Harmitz, de Saettin, describe un encontro con un soldado da primeira liña que informa do regreso dunha nai así:

Foi no tren. Entre os viaxeiros sentouse un soldado novo. O seu cabelo volvérase gris. Ten feridas con cicatrices na cara e engurras que só se producen por un gran susto.
Estaba viaxando de permiso, durante seis semanas, como dixo, e como alguén lle preguntou como era posible unha licenza tan longa, foi comezando a falar pouco a pouco.

O tipo gravemente ferido viña de Stalingrado... onde participara na difícil batalla case ata o final - en avión cara á patria e nun hospital en Viena. Unha recepción que mesmo nos fixo chorar a nós, os homes endurecidos. Amor, coidados, flores e simpatía incribles. No na seguinte cama está o meu amigo e camarada. Ao seu carón, silencioso e heroica, senta a súa nai, que ve o seu único fillo comezar ao longo do camiño cara a esa ampla terra descoñecida. A través de min vén o compañeiro H., que perdera un brazo e ambos pés.

Machine Translated by Google

Está só. Nunca se ve a parentes xunto á súa cama.
Inquieto e con silenciosa compaixón, os seus ollos pousanse no
rostro da nai. Ela o sente, e unha banda invisible de
a comprensión envolve o seu corazón.

«Quen é este mozo?», pregúntame de súpeto.

«Un home e camarada irreprochable», respondo.

"Só?"

"Desafortunadamente, si, e pobre."

Ela queda en silencio. Reflexiono sobre o que estas preguntas... en
esta hora - probablemente mala. Sei que ela posúe unha gran
granxa, que o seu marido está morto e que alí, xunto a
ela, o fillo, o herdeiro, o portador do nome, está a piques de partir
na súa viaxe final. A súa vida esmorece cada vez máis.
Ela agárralle a man, que se fai cada vez máis pesada.
E un sente que o sangue do seu corazón retrocede, que ela
sente que a súa vida se esvaece coa do seu fillo, que foi o
contido da súa vida e a súa primeira e última realización.
En silencio aínda lle sostén a man cando xa está fría;
deitamos en silencio e non nos atrevemos a respirar.

Entón levántase e achégase á nosa camarada, que observa
con ollos ben abertos. Estenden as mans. Ela sente
o que se supón que significa a presión cálida: o seu interior
simpatía.

"Agora teño unha petición que facerche, meu querido amigo."
Ti eras o amigo do meu fillo; quero que te acepte como meu

Machine Translated by Google

fillo? Todo che pertencerá, todo…!" É

coma un sollozo.

Torpemente, intenta bicarlle a man. E tartamudear

o seu agradecemento. «Iso», así remata o informe do soldado, «é o que eu

experimentado, e sei para que volvo á fronte

cando remate a miña licenza."

Vira o corazón eterno de Alemaña: o alemán

nai. Víuna superar a morte no seu mellor momento

momento.

Machine Translated by Google

As mans rotas

O mestre Riemenschneider estaba só no seu taller.
O crepúsculo caía suavemente sobre as figuras que parecían
encherse suavemente de vida na última luz do día. Tilman mantivo o seu
mans inquedas aínda e os seus ollos abrazaron unha vez máis o
traballo ultimamente. Levantouse e foi a paso pesado cara a
a estatua da Madonna e -como tantas veces fixera antes-
apareceulle de novo que non se enfrontaba a un morto
carpintería, pero un ser misteriosamente latexante. Unha vez el
volveu sentir as suaves cortinas da roupa caer, notou un peculiar
e familiar calafrío percorrerlle o corpo,
que sempre lle viña enriba cando comezaba a tallar un
rostro amoroso e íntimo da madeira suave e fragrante
dos bosques autóctonos. No traballo sempre lle gustaba estar
só e non estaba atado nin polo tempo nin pola hora.
Todo o que viu e amou ou odiou na súa vida, el
simplemente colleuno nas súas mans para que se convertese nun novo
estar fóra de pedra ou madeira e aliviado do día a día
vivir. Para as súas esposas non foi doado vivir ao seu carón.
Casou tres veces, pero a morte fora un
convidado común e seguira agarrando o que cría
posuír totalmente. Ás veces parecíalle que era
culpable, coma se deixara que as vidas das súas mulleres, que foran tan

Machine Translated by Google

especial para el, flúe demasiado polas súas mans cara ao seu traballo. Sempre foran coma fontes para el, desde coa que podía obter forza e alegría e, ocasionalmente, tamén un pouco de paz. Pero en realidade non se foron, e isto era unha boa e reconfortante certeza para o amo.
A beleza e a aristocracia xurdiron do material. El tiña cumpriu unha lei non escrita; nacido do nada, tiña fixo visible a creación e a fe na vida en criaturas mudas.

Pasou un longo camiño desde o difícil momento como aprendiz ao cumio do seu traballo. Vira moita xente e países. Oh, o mundo era amplo e a nostalxia era crecendo canto máis o bebía. Pero gradualmente a paz incluso lle chegou. Würzburg rodeou o inquietude do seu sangue. Aquí estaba protexido.

O mestre reflexionou con calma sobre todo aquilo e entón decatouse de que o tempo pasado do campesiño- o espertar foi coma un gran río no que se derramou a súa anhelo podería fluír.

Os seus pensamentos percorreron de novo o tesouro salóns dos capataces eclesiásticos, a través do muros de pilares aspirantes das altas catedrais, en todas elas eran as súas esculturas, monumentos, altares, estatuas de apóstolos. De pé nestes poderosos bosques de pedra, sempre estivo feliz, e admiraba os mestres construtores do país que desafiantemente acumulou tales estruturas no

Machine Translated by Google

ceo. Tamén lle gustaban as campás que resoaban pola vasta terra cos seus tons graves.

Pero algo estraño vivía involuntariamente dentro de el e agora abriu paso. Por que colgaron os sacerdotes Ouro holandés e adornos de cores finas alí dentro? Por que cantaban en oracións estranxeiras a Deus? Por que o diñeiro tintinaba nas caixas parecía ser o máis importante para os igrexas? Entón unha angustia salvaxe chegou a Riemenschneider.

Apertou as súas benditas mans en poderosos puños. Como a miúdo os clérigos obrigárano a formar cousas que as súas mans eran reticentes a facer. Aínda así, fun como quería, non puideron obrigarme; e mentres el estaba pensando, un brillo frío aumentou nos seus ollos. Usara o persoas que o rodeaban día a día como modelos para a súa obra. Mulleres do campo, nenos da cidade, homes dos obradoiros e das terras de cultivo... colocáraas nos altares, e a Igrexa déralles nomes estranxeiros.

O prelado do príncipe bispo de Würzburg trouxo o mestre unha nova orde. Riemenschneider é malhumorado resposta aguzou os oídos. Entón estoupou ansiosa e sen restricións del: "Na cidade corre un rumor estendeuse, pero non quero crer... Mestre Riemenschneider! En todo momento os poderes infernais teñen

Machine Translated by Google

tiñan o seu lugar dentro de ti. Como poderías colocar os
encarnado o Anticristo dentro dos santos altares?"

Presionado e moi abraiado, o mestre preguntou:
"Onde... onde está o Anticristo, Reverendo Señor?"

Meteu as mans pálidas nas mangas anchas do seu
sotana e dixo con frío, un pouco despectivo:

"Nos recunchos dos vosos altares, campesiños agachados con
rostros vulgares, e esculpiches unha figura bastante distinguida
rostro para Xudas no Heiligenblutaltar en
Rothenburg, para que puidese ser San Xoán. E en todo
cruces onde faltan os ladróns, e", os seus ollos ergueronse
o mestre e inclinouse cara adiante: "e todas as Nais de Deus
esculpes o rostro da túa moza esposa Elisa."

O mestre dedicoulle ao reverendo un sorriso lixeiro e frío,
levantou as mans delgadas en sinal de negativa e dixo: "Si, si, eu
sabes o que queres dicir: ...E aínda hoxe a marca
da infamia, os primeiros humanos espidos, están de pé
alegre e inocente no portal da Marienkirche. Eu
sei o que pensas do meu traballo, estás dicindo que eu
non me apegou ás Sagradas Escrituras. Agora cheguei a
sabe que é moi arriscado mergullarse demasiado
profundamente nas Sagradas Escrituras. Acabo de saír do
roupa falsa que envolveches arredor da xente
e agora isto é molesto para ti, porque ves o
verdade."

Machine Translated by Google

"Ten coidado, Mestre conselleiro, tallador de madeira da santa e única Igrexa, ela ten o sacramento do Señor, ela permanece intacta por riba de todo o pobo. Permanece un servo dela!"
Non te convertas nun secuaz do demo e os seus lacaios!

O mestre non respondeu nada, senón que mirou fixamente ao prelado longa e desdeñosamente. Cando a pesada porta de carballo se pechou de golpe tras o clérigo que marchaba, Riemenschneider soubo que a primeira gran viga do
A ponte que cruzara durante décadas rompeuse.

Tilman Riemenschneider levaba uns días no país. Visitaba amigos e camaradas dos que sabía que estaban afiliados á organización clandestina
organización de resistencia campesiña. A revolta silenciosa estendeuse coma o lume. A necesidade dos campesiños medraba. Pero Tilman Riemenschneider púxose do seu lado.

Enriba da muralla da cidade de Würzburg, os campesiños...
Os xefes estiveron de pé durante horas á espera
exércitos campesiños que chegarían á cidade. Ata a rebelión, agocháranse. Cando soaron as campás de alarma
saíron de súpeto e organizaron as súas cousas en silencio
homes. Os seus asuntos estaban ben agora. O arcebispo tiña
fuxiu, debeu decatarse de que o seu xogo rematara. Pronto
Os campesiños estaban por vir. O vento golpeaba as súas caras coma un puño frío. A noite volveuse fresca e longa. Bermetter

Machine Translated by Google

achegouse a Riemenschneider: "Leva moito tempo
tempo, a marcha do exército cara a Würzburg."

Escuridade, frío e espera, medraban continuamente
xuntos máis opresivos, máis abafadores.

Un berro soou a través da escuridade negra. Ruído de cascos.
Un xinete a toda velocidade. Era o mensaxeiro de Mergentheim. Fóra do seu
resollando, tiraron de palabras, ao principio só dúas, que
xirou como unha loucura:

"Todo rematou... Todo rematou!... Non queda nada"
dos exércitos campesiños." O informe tartamudeante sobre o
a caída do derradeiro exército campesiño queimou o seu medo.

Nada se movía. O horror medraba arredor dos homes
coma se estivesen rodeados por un muro impenetrable de
chamas. Pensaron que se estaban afogando. Foi
insoportable. Entón alguén deu un ouveo salvaxe, coma se só un
un animal golpeado é capaz de chorar.

Pero entón desatouse con furia. Un líder campesiño
chamada berrou con forza a través da turbulencia do
desintegración:

"¡Riemenschneider! ¡Riemenschneider!... Aquí, rápido, a
cabalo, debemos deixar Würzburg! Cando o bispo
regresa os vencedores marcharán cara á cidade, e despois os nosos
as vidas acabarán. Somos lama nos seus zapatos! Nós… os
¡os últimos!

Machine Translated by Google

E abraiado pola súa rixidez: "Que pasa,
"Riemenschneider? Vén!" Moi débil, pero duro coma o cristal,
respondeu:

"Fixen grande a Würzburg... Quedarei. Non me voltarei."
cola, e… e… onde… iría… eu…?"

Silencio!

Só a tormenta negra da noite estaba a ferver. Non había estrelas
brillando, ningunha luz de esperanza quentaba.

Os líderes campesiños pensouno mellor. Déronse conta
que calquera fuga sería innecesaria. Máis cedo ou máis tarde
máis tarde serían descubertos, ou serían
tiveron que agocharse nos bosques, pero posiblemente
podería morrer de fame.

Os últimos líderes campesiños conseguiron agocharse durante tres
días, despois foron descubertos e capturados polos
sabuxos do bispo.

Agacháronse encadeados nas mazmorras máis profundas de
a fortaleza de Marienburg, cos seus ollos ardentes centrados en
a espesa escuridade. Ningún deles sabía dos demais.
O aire na mazmorra era fétido e húmido.

Tillman Riemenschneider case se afoga no
escuridade da mazmorra. Día a día pasaba, paso a paso
paso, e moitas noites pasaron. O mañá era
desaparecera e o pasado derrubouse.

Machine Translated by Google

De súpeto, ouvíronse pasos diante da súa mazmorra de pedra, ou tamén podían ser cadeas. A luz do día deslumbraba Riemenschneider. Foi empuxado bruscamente cara adiante. O vermello chamativo dos xubóns dos verdugos queimaban no seu ollos. Entrou na sala do xulgado.

Por riba da súa humildade, o tribunal estaba entronizado. Negro, distante e pertencente a outro mundo. Nese momento tempo que el soubo: Agora chega a miña colleita… o vermello colleita.

A acusación foi lida polo oficial de xustiza da cidade. O o clero entregara o mestre ao tribunal secular; ela mantiña as mans limpas, pois como podería ser mans manchadas de sangue abrazan o Santísimo? A Igrexa era inmaculada. Estaba por riba do secular estado que tiña que servila a ela e o estado laico tiña que ditar a sentenza:

"Tillman Riemenschneider, escultor, tallador de madeira, cidade-conselleiro e exalcalde da cidade de Würzburg, é acusado de traizón perversa ao seu soberano e feudal señor, o nobre príncipe bispo de Würzburg. Por mor de desobediencia e porque pretendía abrir a cidade a os vergoñentos campesiños-herexes, recibe a sentenza de morte… Pero a Igrexa..."

Riemenschneider apenas escoitou. Mirou a través de todo, e fóra ouviu o canto dun paxaro. Paxariño,

Machine Translated by Google

pensou, podería terlle vindo ben a túa canción onte
e todos os días no calabozo, pero a comparecencia e
o xuízo levouse a cabo, palabra por palabra, achegouse a
el, tocouno, agarroulle o corazón coma dedos de ferro e
rompeuno.

"A Igrexa é misericordiosa en nome do Señor,
Riemenschneider só será privado dunha parte do seu
as posesións serán desposuídas e, por medio de
tortura… as súas mans… serán… rotas!"

Podería brillar o sol... soprar o vento? As árbores...
teñen dereito a susurrar e os paxaros o dereito a cantar
cando se estaba a inflixir esta dor insoportable? Non debe
todo conxelado cun horror sen nome?

E fíxose!

Os humanos cumpriron unha sentenza humana. Cando o
Os torturadores comezaron o seu horrible acto, o mestre cavou o seu
dentes nos beizos. Non emitiu ningún son. Entón caeu
nun remuíño de círculos vermellos brillantes.

Para que nunca máis como na Idade Media o noso
a xente creativa sexa torturada; por iso loitamos.

Machine Translated by Google

Alma e corpo

por LE

O concepto cristián do clásico tardío sostén que existe unha profunda diferenza de esencia entre corpo e alma. Ambos son de orixe diferente: o corpo é dunha fonte terreal-materialista, a alma dunha orixe divina-espiritual.

Ambos teñen un destino diferente: o corpo morre e descomponse, o A alma é eterna e vive despois da morte. Ambas están no a maior contradición de valores: o corpo é a fonte de impulsos, da base, dos antivalores e do mal; a alma é a portador do elevado e do bo e, polo tanto, de valor ilimitado.

Entre ambas as fendas e o desfiladeiro insuperable, atópanse opostos entre si. O corpo impío é a cadea de o voo elevado, libre e espiritual da alma; é o seu prisión terreal e impura.

O noso sentimento vital e o sentimento natural da nosa raza non concordo con estes principios dun mundo moribundo e en colapso:

Sabemos que ambos -alma e corpo- están confiados a nós directamente polo creador. Ambos son por igual o manifestación do eternamente creador e marabillosamente traballando a natureza divina.

Sabemos que herdamos ambas cousas das nosas antepasados e que ambos viven nos nosos fillos. Sabemos que a decisión de continuar a vida ou a morte de ambos é

Machine Translated by Google

posto nas nosas mans con responsabilidade propia. Vivimos con reverencia porque estamos chamados a axudar a preservar a obra do creador e a proliferala ao longo das eras.

Sabemos que a nobreza e a pureza do noso corpo son simultaneamente o da nosa alma e viceversa. Sabemos que quen estraga o seu corpo tamén estraga a súa alma, que quen decae a súa alma tamén marca o seu corpo. Sabemos que só podemos educar e formar a nosa alma xunto con o noso corpo e viceversa.

Sabemos que esencialmente somos un e o mesmo co noso corpo e coa nosa alma, e que a santificación de un é tamén a santificación do outro.

Machine Translated by Google

Nai Terra - Patria

Alí abrigaban a esperanza e a fe, o sacrificio e devoción, acción e traballo de incontables xeracións. Iso é unha herdanza, consagrada e santificada a través do vida e morte dos nosos antepasados, que nos foron dadas como un forte e fermoso legado. Cantas mans humanas construíron, con valentía e fidelidade, na gran casa patria de o noso corazón - Europa. Cantos se sacrificaron, coidaron, traballou, pasou fame, pensou e sufriu! Cada man-
A lonxitude da nosa terra foi conquistada incansablemente e defendida desafiando á morte unha e outra vez. Así o fixeron os xermánicos o home lentamente no transcurso dos séculos moldea a clara características das aldeas, cidades, cidadelas, catedrais, castelos, pontes, rúas e obradoiros ruidosos na paisaxe. Iso aparece ante os nosos ollos cando dicimos: Nai Terra - Patria. Nesta terra medramos, nela nos rodea, a patria dá a forza da vida.

A miúdo, os homes xermánicos non o recoñecían e non eran conscientes do seu valor. Pero cando estaban rodeados de o estranxeiro, fíxoselles dolorosamente claro que o a patria é boa e inmutable coma unha nai, nunca fugaces, sempre dispostas a recollelas e nutrilas con forza e fe.

Machine Translated by Google

Era un camiño difícil, ata que un home se levantou e dixo cunha voz clara que tiñamos que medrar máis alá do amor por o solo da nosa patria inmediata; era un home que ensinounos a comprender que precisamente no marabilloso diversidade dos personaxes e paisaxes tribais da As terras xermánicas son onde reside a riqueza da nosa vida, e que só na comprensión, aprecio, valoración - e amor - de todas as persoas relacionadas por sangue e cultura Europa prestamos o mellor servizo aos nosos propios patria. Unha gran e sagrada patria é para nós, os xermánicos, e cada paisaxe nela é unha pedra angular, ningunha pode estar ausente, e só todas xuntas encaixan xuntos na beleza eterna do noso gran Nórdico-

espazo habitable determinado.

Machine Translated by Google

Do mesmo tipo

A vía férrea detrás de Trondheim foi destruída, polo que o a compañía tivo que marchar.

«Marchando en Noruega», pensaron os fusileiros mentres maldiciron e botáronse as mochilas ás costas, "é coma sacar auga do mar: parece que nunca remata."

Pero o país era fermoso, máis fermoso que calquera outro outra rexión que viran ata o momento, e conseguiran moito por Europa durante esta guerra. A rúa foi costa arriba, non de súpeto, senón dun xeito tan doado e dun xeito encantador que apenas se notaba mentres marchaba. Pequenos lagos escuros estendíanse entre as montañas, e o os campos e os prados eran tan verdes, coma na herba coma na casa durante a Pascua, aínda que Pentecostés tiña pasou hai moito tempo.

A compañía volveu marchar pola mañá e despois dun breve descanso pola tarde, marcharon lonxe a noite. Finalmente, a punta que marchaba cara adiante viu a vila; O obxectivo da marcha para este día chamábase Ogendal. Pero neste momento a compañía sufriu unha amarga decepción, porque toda a vila, que estaba tan fermosa no val, estaba tan completamente destruído que só se podían ver ruínas ser visto. Xa non había ningunha casa en pé, só

Machine Translated by Google

de cando en vez un muro, chemineas individuais e muros.
Por todas partes, entre os restos, fumegaba e
fumegante. Cando a compañía fixo unha parada nun
prado máis alá da vila, un dos fusileiros que estaban
que estaban acampando aquí na rexión dixeron que onte
houbera combates intensos aquí. Os noruegueses tiñan
ofreceu resistencia valentemente; ao facelo, a cidade desaparecera
en chamas.

Pero os fusileiros estaban cansos da longa marcha e da
o capitán fíxoo breve. Sinalou coa man enriba cara a
as alturas, onde estaban as granxas: “Cada pelotón
unha granxa!

O mozo tenente louro que lideraba o primeiro pelotón
ollou rapidamente aos arredores: «Xa teño o meu», dixo, e volveuse
cara aos seus fusileiros: «Primeiro pelotón a
"A granxa está ben, as tres árbores!" Os fusileiros viráronse
as súas cabezas. Precisamente a granxa máis alta! Pero viron
que esta granxa era máis fermosa e máis grande que a
outros. Coma un castelo, erguíase no outeiro. O vermello escuro
as vigas combinaban perfectamente coas fiestras con marco branco e
Ao redor estendíase un reino intacto de prados, campos e
bosque. Certamente foi bo quedar alí arriba.

O tenente reuniu o seu pelotón. Os fusileiros
volveu levantar as mochilas e logo subiu polo camiño.
Subiu polo bosque de bidueiros. Cando o

Machine Translated by Google

abriuse o verde fresco das árbores, a casa de labranza
xa estaban diante deles. Os prados estaban estendidos
arredor do edificio. Os campos estaban acabados de esmagar.
Todo parecía tan limpo e ordenado. De verdade, o granxeiro
quen vivía aquí era un rei no seu imperio. "Somos
"fusileiros da segunda compañía", asubiou o tenente
afortunadamente, era a súa canción de marcha favorita, «loitamos e
"Gañamos, pero nunca nos retiramos!" Entón deixou que o seu pelotón se detivese
e subiu lentamente á granxa.

Era unha casa ampla e maxestosa. Sobre a enorme
a entrada proxectaba un teito delgado, que era soportado por dúas
piares de madeira. Os piares tiñan unha delicada talla de madeira,
case demasiado delicado para a pesada porta. No preciso instante
o tenente estaba a piques de poñer a man na porta
asa, un vello saíu de debaixo do dosel.
A súa estatura era grande, tan grande que era bastante máis alto
que o tenente, que en realidade era de bo tamaño
el mesmo.

O vello viu o soldado e agarrouno con ambos os dous
puños no marco da porta, quedou alí a cabalo e
negou coa cabeza furiosamente. «Ola!», dixo o tenente.

O vello tragou saliva un par de veces e pouco despois
dixo: «Non». Debeu ser a única palabra que puido dicir
en alemán, «Non, non!». E a súa cara delgada e cadrada parecía
hostil, e nos seus ollos grises asomaba unha rabia ardente.

Machine Translated by Google

O tenente sorriu de novo e dixo con naturalidade: «Debes aloxa aquí o meu pelotón para esta noite, corenta homes; eses, Busca sitio na casa, aquí, os outros no celeiro!

O vello apertou os dedos na madeira do o marco da porta e afundiu as pernas no chan, coma se el só tivo que negar a entrada a todo o pelotón que fixeron cola diante da casa. Enfadado, dixo: «Non!»

O tenente chamou ao sarxento e díxolle que ver despois do celeiro e preparar a palla para o campamento. El arreglaríase só co vello aquí.

No mesmo momento en que o tenente dixo isto, o vello o home adiantouse uns pasos e entrou na casa diante do tenente, coma se este cambiara de opinión.

O tenente detívose un intre no portal. Viu diante del un corredor amplo e baixo, as paredes estaban revestido de madeira, e enriba había pesadas vigas negras. A habitación só obtiña luz pola porta e estaba parcialmente na escuridade. Só gradualmente puido o tenente discernir que homes estaban aquí, dez, doce homes, todos tan altos que case chegaban coas cabezas ao teito baixo. Todos eles tiñan a mesma cara pouco amigable que o vello.

De súpeto, o tenente viu que os homes estaban de pé arredor dunha padiola. Un soldado morto xacía na padiola. O tenente quitouse a gorra.

Machine Translated by Google

Os homes do círculo non prestaron máis atención
a el e ollaron en silencio ao morto. Non rezaron, nin sequera
moveron os beizos. E os rostros dos homes volveron ríxidos,
coma se só fosen
xuntos, pero non para amosarlles o seu loito.

O tenente viu a cara delgada do morto,
que era pálida coma a cera. Os ollos estaban pechados. Unha
cicatriz ampla e dolorosa percorría a fronte. Pero a expresión
de descanso pacífico xacía na cara. A chaqueta dun
O soldado noruegués estaba estendido sobre o peito e a gorra
estaba enriba del. Pero aos pés da padiola estaba o arado.
Entón o vello achegouse a un dos homes
e en silencio lle puxo unha man no ombreiro. Por un momento
O home levantou a vista e levantou a cabeza como sinal de ter
entendeuno. Entón volveuse cara ao tenente. "O
«O labrego está morto», dixo nun bo alemán.

O tenente asentiu brevemente coa cabeza en sinal de acordo:
«Quedaremos no celeiro», dixo. O home repetiu que a resposta
era noruegués. O vello escoitou e en silencio...
asentiu coa cabeza.

O tenente foi e acomodou o seu pelotón
o celeiro. «Ninguén vai entrar na casa», dixo el
explicoulles aos fusileiros. «O labrego morreu en combate,
probablemente durante o combate de onte pola mañá».

Machine Translated by Google

Cando despois dun tempo o tenente volveu entrar na casa, foi acompañado por dous soldados, que levaban un casco de aceiro e unha pistola. O vello estaba
sobresaltados ao principio e os homes levantaron a cabeza e enfrontáronse o tenente. Por un momento rematou o silencio total na habitación. Pero os dous soldados achegáronse ao home morto, saudárono e puxéronse firmes e, cun forte agarre, deixaron as armas diante deles e montaron garda.

Ao principio, os homes retrocederon contra a parede. Non ata agora non se decataron do que isto significaba. O tenente enfrontouse ao home que apelara
a el e díxolle: «O labrego caeu como soldado. Eu "Asígnalle a garda!" Lentamente, o home traduciu a palabra de palabra. Os homes de arredor inclinaron as cabezas en sinal de silencio e pareceulle ao tenente que as súas caras non eran tan duros e hostís como antes.
Pero agora unha moza, que estivera sentada no medio de a mesa, levantouse. Tiña unha figura alta e esvelta e unha natureza. Ao tenente parecíalle que nunca o fixera viu un rostro máis fermoso e máis nobre.

A muller apareceu pola porta e buscou un momento ao home morto. Entón viu o alemán soldados, que estaban inmóviles aos pés da padiola, coas armas diante deles, unha no lado esquerdo, a outra un no lado dereito do arado. Non se pararon en

Machine Translated by Google

de calquera xeito diferente diante do morto que o
outros homes o facían, e os seus rostros tiñan a mesma seriedade e
expresión severa coma as caras dos outros homes. O temor reverencial de
a morte estaba por riba de todo.

A muller viu isto e volveu entrar na habitación.
Cando volveu entrar no corredor, sostiña unha man de madeira
trincheira en ambas as mans sobre a que xacía un dos delgados
pans planos noruegueses e deullo ao alemán
oficial: O tenente coñecía o costume, rompeu un
un anaco de pan e comeuno lentamente. Sabía que
con isto convertérase nun hóspede nesta granxa.

Á mañá seguinte, cando o pelotón marchou
de novo, o vello achegouse ao tenente.

«Grazas», dixo, e o tenente recoñeceu
que aprendera esta palabra alemá só para ese preciso motivo
propósito. Entón chamou ao home que podía falar
Alemán e fíxolle un xesto para animalo.

«Os alemáns dispararon ao labrego», dixo o home con severidade,
facendo fincapé en cada palabra e cun aspecto triste.

«É a guerra», dixo o tenente. «É a guerra», dixo o home
repetiu. E o vello que parecía ter
entendeu a palabra e asentiu coa cabeza. «Pode que fose
tiña que chegar a isto —dixo o home de novo, e a súa cara
alegrouse, "pero quero dicir isto: ningún odio o fará
permanecer!

Machine Translated by Google

O tenente asentiu coa cabeza sen dicir palabra. En realidade quería dicir algo, pero as palabras grandes non lle importaban moito. Por un momento buscou...
unha resposta axeitada.

Por fin atopou as palabras que quería dicir. «Estamos do mesmo tipo", dixo.

«Así é», repetiu o home, e agora tamén o ancián estendeu a man cara ao oficial, «Somos do mesmo tipo."

Machine Translated by Google

Hoxe coñecemos un sentido de comunidade que está lonxe
máis fortes que os intereses políticos ou económicos
explicar. É o sentido dunha comunidade que é
determinado polo sangue.

- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

A Medalla de Ouro á Valentía

Cando despois da (Primeira) Guerra Mundial as bandeiras austríacas - que se despregara contra o vento en todas as direccións por toda Europa en innumerables días vellos e novos de vitoria para o imperio - tiveron que ser baixados en honra, ningún cadete os levou alto e axitando cara a un común templo da memoria digna. Do mesmo xeito que a gran nación fixera estoupou en seis ou sete partes, así atoparon o seu lugar de descanso aquí e acolá, onde susurran imperialmente como en canto o vento sopra do campo de batalla no Kahlenberg (batalla contra os turcos), varios tamén en Hungría, algunhas en cidades que de súpeto pertencían a países que antes só tiñan o privilexio de ver as bandeiras de satén cheas de balas despois de se renderen para eles. Curiosamente, os estandartes colgaban en varios corredores, e cando nalgún momento afastado durante unha noite silenciosa a última escuma de cor revolotea dos polos coma unha avelaíña ao chan e cae en po, a súa fama aínda será xenial.

Igual que as bandeiras, que foran colocadas na escuridade, así como ningún dos que marcharan nos seus uniforme gris de campaña do exército durante catro anos permitido exhibir as súas condecoracións por valentía, se a súa residencia

Machine Translated by Google

estaba situado nun dos novos países. Os soldados que regresaban gardaban as súas medallas, cruces e cintas en arcas ou detrás da lavandería. Si, só podían gardar as condecoracións por valentía na escuridade; e así
ás veces un vello guerreiro estendía a man
cara a eles, cando os albiscou accidentalmente, para sentilos, os agasallos dun imperio, antes de volver meter as cousas indignadas e tintinantes no
escuro.

Isto mesmo lle aconteceu a un sarxento, que gañara a medalla de ouro por valentía no San no
Cárpatos: primeiro o pequeno e axiña o grande
medalla de valentía en prata e máis tarde no Tirol en bronce medalla, e ademais a "Cruz de Trupas de Karl". Era un home que se deleitaba coas armas, a quen nada lle podía ter máis pracer que estar coa compañía
ata a morte, en Galiza ou en Trient, en Bosnia ou no
"Schmelz", non lle importaría onde. Pero como un
Alemán, cuxa terra natal estaba á sombra doutro
a impetuosa e ampla cobiza da nación, el só deu un paso adiante como as bandeiras e as medallas na escuridade e converteuse nun granxeiro, e non era malo en realidade... só que chegou
máis a miúdo que outros detrás da roupa sucia no armario para sacar as cinco medallas para deixalas tintinar
a súa palma.

Machine Translated by Google

Tomou unha esposa, cultivou os campos, procreou un fillo,
e cando estaba a nacer e viu a desesperación coa que a súa
muller loitaba coas dores do parto, como a matrona interveu en
nome da muller que berraba "nai" coma se
tantos vira morrer no campo de batalla, que sen decatarse,
rompeu os talóns,
o seu corazón latía con forza e a súa fronte empezou a suor;
sentiu que alí non podía facer outra cousa que permanecer de pé
en posición de firmes… ou se non, tería que agacharse nun
esquina e chorar lastimosamente.

Pero mentres o neno no berce croaba e a muller
sorriu cheo de alegría, o home agradecido e aliviado tiña un
curiosa inspiración, unha inspiración que el nunca vería
tería o que tería se o seu exército aínda marchase baixo
bandeiras e tambores, porque ningún sarxento tivo xamais o
dereito de outorgar medallas e honras a unha persoa; pero agora que
o exército e as medallas xa non estaban e na escuridade, tiña o
idea de actuar como un comandante supremo e recompensar a
loita que desafia a morte. Retorceu o bigote, dirixiuse ao armario,
sacou as cinco medallas e
mirounos longamente. Porque os seus xeonllos aínda estaban
tremendo, estaba inclinado a dar o seu mellor e máis alto
decoración espléndida, pero logo considerou que a nena era só
unha nena; moveu a cabeza e escolleu a
gran medalla de prata, que brillaba no branco e no vermello

Machine Translated by Google

unha cinta a raias e atouna ao camisón da nai.
Que a nai que ri se negue, que a comadroa prema as mans cun
berro terroso sobre o ventre, a medalla
agora foi premiada e xacía día a día, ata que a muller
recuperárase no parto, na mesilla de noite, e todos os que viñeran
de visita podían ver que o sarxento honraba á súa muller do mesmo
xeito que el mesmo o fixera
homenaxeado no pasado. Máis tarde non volveu colocar a medalla
no armario. Xa non lle pertencía, a un
soldado de pé á sombra, que era o que sentía de si mesmo; agora
era propiedade da súa muller, e case lle envexaba a medalla. Ela
realmente non
entender, non obstante, ela tiña que coidar do
condecoración de honra de agora en diante ela mesma, non na escuridade
fóra do rumbo, do que saíra á luz, redondo e
brillando coma unha estrela, por mor da nova vida. Ela depositouna
un prato de cristal tallado no aparador e alí podería estar
resplandecente.

Pronto chegou un segundo fillo, e o pai recompensouno
a súa muller coa pequena medalla de prata e, un ano despois, con
a medalla de bronce, porque de novo ambas eran nenas. Mesmo en
o cuarto ano isto non cambiou, aínda que a nai
case morreu durante o parto; pero o sarxento -agora xa coma un
verdadeiro xeneral, que a miúdo tampouco
percibir o verdadeiro mérito - de ningún xeito lle deu o

Machine Translated by Google

medalla de ouro por isto, pero a súa menor distinción, a "Karl-Truppen-Cross".

Cando despois disto naceron unha quinta e unha sexta filla, a valentía da súa muller pareceu converterse en algo ordinario para o home, non digno de recoñecemento, do mesmo xeito que, como el quería dicir, algunhas das súas propias fazañas heroicas tamén pasaron desapercibidas, polo que a xustiza esixía que non fixese un gran alboroto por tal bendición feminina descendentes máis, e incluso se lle permitiu pescar cangrexos e resmungarse diso, ata que finalmente, aos oitavos anos, o neno chegou, tan doado e sen esforzo, tan rápido e case sen dor para a nai, que a xustiza esixía que deberíanlle ter quitado unha condecoración en vez de que lle deran unha nova; pero era un neno, e alí estaba o pai xunto á cama con bágoas nos ollos, e depositou a medalla de ouro, a de maior rango de Austria, enriba do peito da muller en parto, e ela, que sempre tivera riu destas honras, púxose seria e chorou de alegría polo neno e tamén un pouco polo medalla.

En rigor, ela merecía esta condecoración hai moito tempo. Pero tendo en conta que requirira á maioría feitos heroicos excepcionais para gañar esta medalla, e tendo en conta que as bandeiras foron testemuñas de tantos horas que marcaron continentes na historia, era xusto que

Machine Translated by Google

A recompensa máis exquisita pola valentía fora sacada da escuridade e depositada no leite lixeiro e no peito futuro dunha nai só para un neno... pois o que sería un xogo dun home transitorio sería gloria e bandeiras, medallas e
imperios, non sempre farían os beizos dun novo neno lactante atopan o seu primeiro alimento heroico en peitos tan cheos.

Machine Translated by Google

Para permanecer puro e madurar

por un mozo das SS na Fronte Oriental

Non fai moito tempo que adoitabamos considerar a pureza e madurez como algo curioso; mesmo adoitabamos rirnos desas nocións. Non era o rigor da batalla o noso primeiro mandato e a pureza algo para as mozas? Pero nós cambiaron desde entón. Agora vemos con ollos diferentes e xa non derivamos a forza para as nosas accións só das tormentas da xuventude. A prolongación da guerra deunos unha maior forza de resistencia e rigor. Agora creamos forza a partir de cousas ás que adoitabamos nin sequera pensamos niso. Hoxe podemos contemplar o noso fogar, a beleza dunha flor de campo e o sorriso dun neno con ollos máis sabios pola dor da perda e o consciencia do perigo.

En resumo, crecemos. No medio do destrución que nos rodea, aparece como o único obxectivo como substancia dos nosos anhelos e sacrificios máis puros: o Reich. E o camiño cara a este obxectivo leva polo camiño do guerreiro masculinidade.

Canto máis dura sexa a loita polo noso obxectivo, moito máis inflexible será a esixencia de pureza da nosa vontade, integridade do noso carácter e inequívocaidade da nosa... comportamento. O ideal varonil máis elevado debe ser encarnado, se

Machine Translated by Google

o Reich debe ser acadado, porque o Reich representa un
Nova Orde do home; de familias, de clans e de
individuos. E a guerra líbrase por esta Nova Orde.

Percibimos por primeira vez o fío da extinción completa en
esta guerra ao máximo denominador humano durante as batallas no
leste. Seguramente as esixencias da preservación da raza son só un
asunto zoolóxico, se non se inclúe nelas a preservación da
espiritualidade e a cultura arias.
Aínda así, a nosa resposta á aniquilación do home no
o mundo non é só guerra e resistencia, senón tamén as nosas propias
vidas transformadas, e a masculinidade e a pureza son as armas
máis fortes nesta guerra. Si, puro no
o sentido máis elevado foron os mortos que afundiron en Langemarck
no solo flamengo; puros foron os caídos que aínda xacen en tumbas
sen nome no leste; e puros foron tamén todos aqueles que na hora
da maior necesidade de Alemaña
escoitou a chamada dos primeiros anos desta guerra.

Así tamén se debe entender o noso himno nacional "Alemaña,
Alemaña sobre todo": non como un grito de triunfo, senón como a
obriga máis profunda de construír unha orde superior da humanidade.
e como a mentalidade do orgullo a grandeza da vocación
para ser guerreiros desta Nova Orde no mundo. Isto
A mentalidade líbranos das manifestacións da decadencia que
contemplamos a cada paso: o egoísmo,
especulación e charlatanería política. Non se trata de

Machine Translated by Google

simplemente manter a propia lousa limpa por mor da aparencia - unha consideración totalmente burguesa - senón que se trata de rexeitar conscientemente toda superficialidade como marca de vileza, de dobre linguaxe e infidelidade como indignas de o matrimonio tal e como é entre os camaradas, e toda obscenidade e libertinaxe como entretemento. Por que? Porque todo iso abre o camiño para que o inimigo entre e se apodere. Permanecer puro tamén significa ter conciencia e solicitude, e practicar a bondade e camaradería.

Polo tanto, esíxese unha resposta irrevocable de cada un deles nós con respecto a cada aspecto do noso ser. Canto máis nós decatámonos de que estamos a traballar cara a un futuro social e político Nova Orde, e canto máis encarnemos a consciencia de que só no servizo ao Reich reside a nosa nobreza, en tal grao nos será claro que só eles poden exercer e manter o dominio neste mundo quen ten mantivéronse puros, mesmo ante o erro e a desgraza.

Vimos caer xusto ao noso carón compañeiros que estaban novo e bastante inacabado. Iso encheu os nosos corazóns de dor e desánimo. Porén, é entón cando nós experimentou a verdade de que a realización na vida non é función da cantidade, senón da calidade dos anos, que nos foi dado. Isto é así porque cada

Machine Translated by Google

home, muller e neno vivos poden obter a coroa de
vida: morrer pola patria.

A vida sen desexo puro carece de sentido. Por iso abrazamos profundamente o dito de Goethe: «Vivir para o pracer é...» base; os nobres viven para a lei e a orde." Non podemos saber con precisión cara a onde subimos nesta loita e que forma e condición nos agardan no cumio da montaña arriba, pero o Reich é unha misión inmediata, que nós pode recoñecer e cumprir actualmente. E ser interiormente equipado para esta tarefa require pureza e masculinidade.

Fíxate no soldado burgués, que entroniza a todo deus falso e impuro. Quizais tal persoa desprece con ignorancia pureza e virilidade, porque todo o que sempre foi ás que se expoñen as formas baleiras destas virtudes e nunca o seu contido racialmente espiritual. En calquera caso, só é un verdadeiro home aquel que enraiza os fíos da súa alma no fundamento; na extremidade, que é a única que xera amor da familia e da patria, nunha fe na lei divina vixente na vida da súa raza e na vontade de seguir marchando serenamente cara á morte, porque el coñece o significado desa morte como o sacrificio máis alto para Deus.

Ser mestre significa ser maduro, ter unha visión espiritual, mirar máis alá das aparencias, facer o necesario, e non perder a fe no proceso. Non porque nós

Machine Translated by Google

temos poder e armas nas nosas mans, gozamos dun certo rango neste mundo, senón porque somos reais guerreiros para o Reich. Isto significa que escollemos: responsabilidade, disciplina, rendición de contas, reverencia e bondade - é dicir, converterse nun home máis forte e nunha nova criatura, e non deixar que o mundo prescriba a súa "lei" para nós. Somos mestres, porque estamos en relación co mundo como instrumentos ao servizo dunha orde superior. Este recoñecemento fainos madurar sen ter en conta a idade. Deste xeito e mediante o rigor da guerra, mozos de dezaoito anos convertéronse en homes. A hora da proba non os atopou deficientes, senón que testemuña que eles realmente maduraron.

Machine Translated by Google

Iso foi todo un tipo.

por Heinrich von Klein

Na miña viaxe a Frankfurt, un pousadeiro dunha aldea
preto de Jena contoume como - varias horas despois da batalla
cando a cidade xa fora totalmente abandonada polo exército do
príncipe de Hohenlohe e estaba rodeada
polos franceses, que pensaban que estaba ocupada,
apareceu un só soldado prusiano na cidade. O pousadeiro
aseguroume que se todos os soldados que participaran na batalla
foran tan valentes coma este home,
os franceses terían sido derrotados mesmo se o fixesen
foron tres veces máis fortes do que eran en realidade.
Aquí está a historia do pousadeiro…

Totalmente cuberto de po, este tipo salta do seu
cabalo diante da miña pousada e berra: "¡Pousadeiro!"

Cando lle pregunto: «Que pasa?», responde: «Un vaso de
«¡Augardente!», e mentres bota a espada á vaíña engade: «¡Teño
sede».

«Deus no ceo!», digo, «non fuxirás, meu amigo?!
Os franceses están preto da cidade!

«Vaia, vaia!», di, e mentres lle pon a brida ao pescozo ao cabalo
explica: «Non comín nada en todo o día!».

«Creo que estás posuído por Satán!», dígolle.

Machine Translated by Google

«Ei, Liese!», chamo, e ela tráelle unha botella de "Danziger".

«Aquí tes!», e quero darlle a botella enteira para que que el cabalgará.

«Buf, buf!», di mentres se enxuga a suor da cabeza. fronte, "Porque non teño tempo!"

«¡Es fillo da Morte!», exclamei.

E volvo dicir «Toma!», mentres lle sirvo unha bebida, e eu intenta de novo darlle a botella enteira para que poida montar "Bebe e segue cabalgando! Á túa saúde!"

«Unha máis!», di este tipo mentres os disparos xa resoan por todos os lados cara á cidade.

«Outra máis? Non estás preocupada?», pregunto.

«Unha máis!», insiste mentres se limpa a barba e asóase o nariz dende arriba do cabalo, "Porque será ¡Pagado en metálico!

Pola miña alma, quería que el...

«Aquí!», digo mentres lle serve unha segunda copa mentres el desexos. E despois de que o remate, sérvolle unha terceira copa e preguntar: "Estás satisfeito/a agora?"

«Oh!», o tipo sacudíuse, «O brandy está bo!»

«Ben!», di mentres se pon o sombreiro, «Que debo ti?

«Nada! Nada!», respondo. «Vaite fóra, en nome de ¡Demo, os franceses xa están entrando na vila!

Machine Translated by Google

«Ben», di mentres colle a bota, «Entón Deus recompensarao." e saca unha pipa de canle curta da súa bota e di: "¡Dádeme lume!"

«Lume?», pregunto, «Non estás preocupado/a?»

«Lume, si!», di el, «porque quero acender unha pipa de tabaco."

«Estás posuído por lexións!», exclamo.

«Ei, Liese!», chamo á moza, e mentres o tipo está enchendo a súa pipa, a moza consegue o lume.

«Ben!», di el, sostendo a pipa que acaba de acender na man. boca, «Agora os franceses van ter problemas!». E mentres se tapaba os ollos co sombreiro e agarraba o bridas, fai virar o cabalo e saca a espada.

«¡Es un demo de tipo!», exclamo, «Un maldito, pícaro embruxado! Queres en nome do verdugo saír de alí onde pertences? Tres soldados, non si? Véxoos? - xa están parando na porta!

«Que che parece!», comenta mentres cuspe e mira os tres soldados con ollos brillantes. "Se fosen dez eu aínda non lles temería." E nese momento os tres Os franceses xa están a cabalo cara á cidade.

«Basso Manelka!», berra o tipo mentres ergue as esporas ao cabalo e corre cara a eles; salta enriba deles, tan certo como que Deus está vivo, e os ataca coma se tivese o todo o corpo de Hohenlohe detrás del, de tal xeito

Machine Translated by Google

que os soldados, incertos de se hai máis alemáns na cidade, están
-en contra do seu costume- sobresaltados. E
antes de que alguén puidese virar a man, golpea os tres fóra de
as súas selas e apodérase dos seus cabalos, e con eles dentro
Despois pasa voando por diante de min e berra: "Bassa

Teremtemtem! Ben, agora xa o ve, señor pousadeira! Adeus! Adeus! Hoho!"
Hoho! Hoho!"

O pousadeiro marabillábase: «Nunca vin tal
compañeiro en toda a miña vida!"

Machine Translated by Google

Ano de publicación

DESCOÑECIDO

Machine Translated by Google

Citas

O que lle foi dado ao individuo pola natureza, debe facelo transmitir como unha contribución ao seu pobo. Só pode haber ser un dereito nesta comunidade; medra a partir do cumprimento do deber propio, máis elevado e asignado.

- Adolfo Hitler

***

Todas as nacións que loitaron na honra da guerra mundial o «soldado descoñecido». En París descansa baixo o «Arco do Triunfo». En Londres dorme o seu último sono. baixo o mármore negro da Abadía de Westminster. En Berlín Reside no Palacio do Chanceler do Reich. Alemaña é a única terra na que o "soldado descoñecido" non está morto, pero vive.

- Frederik Boek

Academia Sueca, Estocolmo

Machine Translated by Google

Cando remate a guerra, experimentaremos cousas estrañas cousas. Crearase unha nova orde en Europa e traballarase ocupará o lugar que xustamente merece. Un dos peculiares as manifestacións serán que xa non se verá América como o novo mundo, en vez de Europa como o novo mundo e América como os antigos.

Segundo o xornal danés *Faedrelandet* do 22 de xuño, 1941, número 170, estas palabras foron pronunciadas recentemente un xornalista estadounidense de Hearst Press polo duque de Windsor, o antigo rei inglés.

***

O nacionalsocialismo forma unha comunidade popular que comeza co neno e remata coa persoa maior. Non pódese silenciar esta xigantesca sinfonía da vida alemá.

- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

Camaradería incomprendida

A camaradería é tan polimórfica como a vida. Mil veces.
son os exemplos que o mostran. É o vínculo que
mantén unidos os verdadeiros compañeiros. Sen verdadeira
camaradería, a auténtica soldade é inconcebible. Pero sempre
serve a un obxectivo máis elevado, á totalidade, á comunidade. A súa moral
a forza vén do corazón forte, da responsabilidade,
da inquebrantable sensación de estar fatalmente ligado a un
xente e patria. Onde se desvía desta moral
concepto, adquire un manto egoísta, é moralmente defectuoso e
prexudicial para a comunidade.

Certamente un SS-Obersturmführer servindo como depósito
o comandante sucumbiu a tal malentendido
camaradería. Cando se descubriu que dentro del
mandou que o caixeiro sacrificara varios porcos
sen autorización e distribuídos ou enviados inxustamente
grandes cantidades de carne, non comprobou o erro, senón que
intentou influír na investigación
funcionarios que se abstengan de realizar máis investigacións. Ademais, el
induciu aos homes das SS implicados a prestar declaracións xuradas
que non recibiran carne ningunha.

O caixeiro foi condenado a prisión e ao depósito
comandante - por non denunciar os actos criminais de

Machine Translated by Google

subordinados e inventando informes falsos - a unha prisión sentenza.

O comportamento do caixeiro representou un dano grave para o pobo alemán. O comandante do depósito - fóra de camaradería incomprendida - procurara ocultar os abusos en lugar de garantir a orde. Quen encubre prexudica a todo o pobo e socava a súa propia autoridade.

Machine Translated by Google

A última vontade dun home das SS

Cabo das SS Leo R., na vida civil, asistente
profesor nunha gran cidade de Silesia, morreu nun incidente militar
hospital como consecuencia das feridas sufridas no Eastern
Fronte. Deixou tras de si unha especie de "último testamento", unha carta
á súa familia, que escribira o día en que se uniu ás Waffen SS. Esta
carta mostra unha profunda visión da vida dun nacionalsocialista
exemplar, educador
e soldado. Pertence aos testamentos eternos de fe
do noso tempo, o que terá un efecto exemplar en
xeracións futuras e mostrarlles e explicarlles o
feitos dos seus pais.

Se eu permanecese no campo de batalla ou volvese nun
condición na que son incapaz de razoar, entón que isto
último testamento serve como resumo para a miña familia e clan.
Non quero que xurdan conflitos por mor do material
cousas. Máis tarde haberá unha dereita xermánica, na que o corazón
tamén fai o correcto. Iso xa é unha pauta. Quero, en canto a todas as
cuestións de cosmovisión ou ideoloxía, que as cousas vaian como a
miña muller e eu acordamos. Eu
especialmente non desexo ningunha interferencia na ideoloxía
educación dos nenos. Todos estamos na gran man

Machine Translated by Google

de fe que temos e seguiremos intentando formar. A vida do noso pobo é sagrada para nós. Queremos seguir a marabillosa regra, ser un só pobo, que é a relixión de
o noso tempo.

Quero que os meus familiares teñan algún recordo para lembrar por min. No noso clan, o corazón é tan forte, que un xusto atoparase naturalmente unha medida.

Desexo de todo corazón que a miña muller volva casar, se é que Ela cre que atopou unha nova compañeira na vida. Coñecéndoa, sei que os nenos tamén atoparán un bo destino.

Pídolles aos amigos do noso clan que sexan padriños dos nenos e amigos da familia... que cumpran a lei da verdadeira amizade, a que fai feliz a un.
e dando.

Desexo que os meus fillos recoñezan á súa nai como a súa o tesouro máis prezado, quen lles deu a vida. Ademais diso, o pobo debe ser lei e guía. Deben ser sempre sinxelos, leais e verdadeiros.

Doulle as grazas á miña muller. As palabras son demasiado poucas. Ela pode saber que o meu corazón se conmove cando penso no marabilloso profundidade que ela lle deu á miña vida. Tamén espero que o destino permítelle ter o que me foi negado. Que
A preocupación e a dor desaparecen axiña. Que ela pense en min cun orgullo alegre. Ela deu máis.

Machine Translated by Google

forza para o futuro. Se hai salvación santa, entón
está provisto do sangue do meu corazón.

Reverenciade os antepasados. Sede fieis ao pobo.
Que o noso pobo atope un futuro feliz.

Tamén lles agradezo aos meus pais, que a miúdo tiveron que sufrir
por min. Que saiban que todo isto aconteceu mentres eu
estaba a loitar por aclarar os aspectos máis profundos do meu
existencia. O meu amor sempre lles pertencerá.

Que todos sintades como vos dou a miña man, para que a vosa
a forza medrará e serás feliz. Créeme, meu/miña
O desexo do corazón é sempre verte feliz, que así sexa.

Na véspera da viaxe na que me permiten unirme
as longas columnas daqueles para os que só conta o feito.

León R.

Machine Translated by Google

Un está só na noite,
cargados con pesadas tarefas,
El pensa de novo no reloxo,
dos compañeiros mortos.

Sente que alguén camiña cara a el,
soldado doutros tempos,
que xa sufriu o destino máis amargo,
e en silencio oe que di:

Camarada!

E só esta palabra.
Calan e miran.
O segundo vaise, unha sombra, lonxe,
só ao amencer.

- A viaxe
por Herybert Menzel

Machine Translated by Google

En canto a

O comportamento do soldado

Cara ás mulleres estranxeiras

Es un home das SS. Iso significa que non es un mercenario recrutado para loitar por algo simplemente por un salario, mesmo que non sexa de ningunha outra incumbencia para ti. COMO un Home das SS, vostede representa as SS, unha comunidade, unha orde dentro do teu pobo, cuxas tarefas especiais son manter a pureza do sangue, a elevación do valor da raza.

Cando te atopas nunha terra estranxeira, cunha arma na man, tes un dobre deber: debes representar a túa xente e ti debes ser dignos das SS.

Non obstante, compórtaste de xeito indigna cando levas postos o uniforme do Führer coas insignias das Waffen SS - corren por tabernas e restaurantes con eses nenas e mulleres que non comparten a dor e a preocupación do seu propio pobo, que non se decatan da dor do seu pobo, simplemente porque carecen de sentimento. Estas non son as mulleres e nenas decentes deste pobo estranxeiro.

Iso é algo que podes dar por sentado. Para esas rapazas cuxos irmáns e aquelas mulleres cuxos maridos teñen sido derrotado por ti e os teus camaradas certamente o farían non queren abrazarte. Tamén sabes que tipo de danos che poden ocorrer por unha falta de coidado asociación.

Machine Translated by Google

Como podes reclamar o dereito á dureza inevitable, se te deixas levar? Como podes manter unha visión clara e unha boa postura, se perdes o respecto por ti mesmo? Moitos de vós tivestes a oportunidade nesta guerra de asumir máis responsabilidade da que xamais terías sido capaz teñan tempo de paz. Todos vós debédes demostrar que sodes dignos desta responsabilidade. Sabemos que es valente na guerra. Pero tamén tes que aprender a ser tranquilo, disciplinado e moderado, mesmo cando non esteas en formación. Iso é o que esperamos polo futuro do noso pobo.

Que debes facer despois de ler estas liñas? Dígocho eu. Tes que ter ollos claros e unha honestidade corazón. Sabes o que quero dicir. Sabes como quero dicir isto. Quizais tamén coñezas a este ou aquel compañeiro que non o fixo comportouse como debería. Ata agora, só parecías e pensei que non che concernía. Créeme, iso concéntrate a ti. Concéntranos a todos nós. Primeiro proba o xeito de verdadeira camaradería: aparta o teu amigo e fala con el de forma clara e razoable. Dílle o que é significa. Cóntalle da hora fatal que a nosa xente atopa a si mesmos. Imprímelle que o Führer non pode renunciar a un só home.

Lembra sempre que os meses e anos que levas postos o uniforme coas runas das SS permanecerá inesquecible para o resto da túa vida. Para un alemán, estes son os máis anos decisivos na vida. Non só porque as mozas SS

Machine Translated by Google

voluntario madura e se converte en home, ou porque o seu peito faise máis amplo, ou o seu paso máis seguro, ou a súa vista máis aguda. O seu espírito tamén se forma. E aprende na comunidade das SS algo que sempre permanecerá con el: orde, disciplina, consciencia, puntualidade, sacrificio e sentido do deber cara á comunidade. Fai non estragas esta lembranza non cumprindo cos teus deberes do xeito que a túa xente espera de ti. Se ignoras isto, ti prexudicarte a ti mesmo máis que a ninguén máis.

Houbo unha vez un tempo que proclamou "o dereito de o propio corpo». Ese foi o período que daba a súa bendición se un home negro casaba cunha muller branca ou se un Alemá casou cunha xudía - a época que tamén protexeu aqueles que mataron o neno non nacido no corpo da súa nai se a súa chegada incomodaría aos pais. O Os campións daquela época, aos que xa vencemos mediante a loita do Führer en Alemaña, agora opóñense teimosamente en todas as frontes contra nós.

Se cres que podes facer co teu propio corpo e co teu propio sangue o que queiras, entón ti axudar aos inimigos do noso pobo e da nosa cosmovisión. Só es dono de ti mesmo na realidade cando pode traer forza e orgullo dabondo para vivir dentro das leis baixo as que a túa xente, as túas SS e ti mesmo están ensamblados.

Machine Translated by Google

Quen lle estrague o sangue,

arruína o seu pobo.

Machine Translated by Google

As cousas máis privadas do individuo son as máis cousas públicas da comunidade. Para o máis importante cousa decídese neles: a existencia física e

futuro do noso pobo.- Wilhelm Pleyer

Machine Translated by Google

De neno

Hai unha alegría máis profunda que a alegría de ter un fillo? Coñeces algún? Eu non! É unha alegría para a vista. Unha alegría para o oído. Unha alegría para as túas mans cariñosas. É un latexo amable para... o teu corazón. Si, move toda a túa existencia para que Non tes palabra para iso. Certamente non hai nada máis profundo preocupación.

As preocupacións son moitas.

O fillo que nace de ti, e que se desenvolve e medra segundo o quere o seu espírito interior, é parte de ti. Pero segue o seu propio camiño. Sénteste responsable e aínda podes facer algo. nada. Nin para axudalo nin para prexudicalo. Continúas ti mesmo no neno, pero aínda actúa segundo o seu propio vontade. Que preocupación podería ser maior?

E nunca para. Preocúpache a súa natureza e se será boa. Preocúpache a súa saúde. Preocúpanche os seus erros. Estás preocupado polos seus logros. Estás preocupado sobre as súas eleccións. Estás máis preocupado pola súa vida que a túa propia. Incluso estás preocupado polas súas preocupacións. Tan profunda, tan infinita, tan abarcadora é a túa preocupación por o teu fillo/a.

Machine Translated by Google

Pero ti mesmo tamén te fas moito máis profundo a través do teu fillo. A túa devoción e preocupación polo neno é o teu valor secreto na vida. Este valor é a túa alegría sen nome.
Esta alegría é o teu pracer sen nome. E se as túas preocupacións se alivian porque resultan innecesarias, cando o son
acalmado porque o que se desexa ansiosamente chega
pasar: Se vive, mil pequenos brotes brotan xusto
coma nunha árbore de primavera, a súa boa natureza é coma o amencer dun bo día. O teu pracer sen nome coroa cunha alegría que podes sentir no teu propio corpo. A túa alegría elévase
á clara luz da túa consciencia do valor do teu fillo. E isto pasa ao glorioso reino de
orgullo - que alegría pode ser máis profunda ca iso?

Escoitas outras cousas sobre un neno. Escoitas que é
unha carga. Escoitas que é unha responsabilidade. Tamén
escoita cousas máis saudables e rectas. Escoitas que é unha cuestión de convicción. E, o que certamente é o máis incontestable do que escoitas, é un deber para co pobo, é un acto de responsabilidade e un recoñecemento de confianza.

Pero eu dígovos que é sabio para vós ter un fillo sen ningún motivo outra razón que non sexa por amor. E que amas ao teu fillo/a
sen outra razón que a alegría.

Machine Translated by Google

O traballo honra á muller como honra ao home. O neno,
non obstante, ennobrece á nai.
- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

Deus só vive en corazóns orgullosos

Un escritor do noso tempo, cuxa obra foi moi recoñecida eloxiado pola nación, escribiu como a súa crenza o despiadado palabras: «Só os homes que precisan de Deus buscan a Deus. Quenquera queira que sexa non o necesita, non o persegue. Mesmo aqueles que consideran a Deus, o necesitan". Só as persoas que o necesitan Deus persegue a Deus... é así? É Deus, como queira que se vexa el, o Deus dos agobiados e dos cheos de escuridade na vida, un engano? Algo que inventamos habilmente para afrontar o mundo, co que non estamos satisfeitos na súa verdadeira forma tal como é realmente? É rezar sempre unha petición, un acto de consolo da nosa impotencia? Moitos rezan para pedir e moitos rezan para dar consolo a si mesmos, pero o Deus do consolo non é o noso Deus.

Cando recoñecemos o principio: «Deus só vive en corazóns orgullosos», entón referímonos a un Deus diferente do que consola, ou polo menos a unha forma diferente de... relacionado con el. Porque cremos que Deus e a coraxe e a forza realmente van xuntos e que eses homes tamén buscan a Deus os que non o necesitan, polo menos fóra de medo.

Machine Translated by Google

É posible que un mozo, despois de axudar a un grupo de
Os camaradas resisten heroicamente as forzas inimigas e o sufrimento
horas amargas penduradas dun fío entre a vida e a morte, que un
home así, despois de que o perigo pasase, faría
expresar os seus sentimentos cun choro, de feito, que maldiciría!
Non obstante, é máis probable que rezase, e de feito,
dun xeito moi ardente e apaixonado. Estamos conmovidos
non tanto por se e que ten a persoa que ten
di que foi tan conmovido - conmóvenos que un home no
os momentos máis serios da vida aínda miran con temor reverencial
algo maior, sobre un todo incomprensible, e
confirma unha fe todopoderosa. O home elévase por riba de tales
cousas visibles, comprensibles e útiles. Elévase a si mesmo
por riba de todas as cousas individuais e alcanza unha consciencia
do mundo, do misterioso coñecemento do
experiencia incomprensible na que nacemos e da que somos
arrincados da morte no momento sinalado
hora sen que che pidan. A forza e a grandeza de
home, porén, é que naceu sen vontade ningunha
propio, e aínda así non vive nunha existencia arbitraria.
Mesmo nos seus primeiros anos, é cada vez máis valente, xa que
El considera esta existencia como un buscador, pedindo 30, 60 ou
90 anos de vida realmente significan. E é isto: lealdade, amor,
camaradería e coraxe.

É a misericordia e a maldición da humanidade que a isto
día, ninguén atopou unha resposta fácil á pregunta ou

Machine Translated by Google

a tales pensamentos. E que ninguén os poida atopar. Deus non é un "x" que se poida calcular con certeza exacta a partir de calquera tipo de cálculos. Non é un feito simple para nós, meros humanos, senón máis ben unha pregunta. E poder facernos esta pregunta unha e outra vez, ser conscientes da certeza da nosa existencia, das condicións da nosa existencia, sen ser descomposta por estes pensamentos, e sen esgotarnos por elas... esa parécenos a coraxe máis fermosa e fértil do espírito que podemos imaxinar.

Non significa moito só vivir. Todo o que nace pasa por un curto período ata a morte, e loita por comida, refuxio e bebida. Un paso máis alá deste círculo de vida, afirmala libremente ou negala, ese é o orgullo e capacidade da nosa humanidade. Convertémonos en verdadeiros homes a través esta nobreza e a través deste orgullo. Non hai punto no que o pensamento chegue ao seu fin. Calquera persoa que teña a ousadía de ter un sentimento tan san e alegre polo mundo e por Deus no seu corazón é, en realidade, marabillosamente austera e alerta. Como debería converterse en burgués, pequeno ou baixo? Hai un nivel de cousas ao que debe chegar unha e outra vez levántase e loita para chegar a: Non é el, senón *toda* a creación tan ampla e profunda como ela aparece aos homes.

Necesitamos semellante exultación e, francamente, admitimos que a necesitamos, é dicir, a elevación do demasiado-

Machine Translated by Google

tenaces e demasiado tímidos. Queremos ser
incómodos e insatisfeitos, coma se finalmente o fósemos
descubre as nubes e os mares, descubre o segredo de
a vida cos seus centos de miles e millóns de
manifestacións. Preguntámoslles ás estrelas, quen as puxo no seu
marabilloso xogo de subir e baixar? E preguntámoslles ás
auga, ás cuxas distancias e profundidades quere penetrar
fluír? Temos un corazón o suficientemente forte como para non fuxir
do eterno «de onde?» e «para onde?», e nós
non aceptes nin sequera a descrición máis exacta da natureza como
unha explicación completamente esgotada das súas razóns.

O noso temor abraiante pola profundidade do mundo non debería
ser arrebatado polos feitos, nin sequera pola loita por unha visión espida
existencia. Non queremos converternos nin en meditativos
naturezas nin homes divididos, senón que queremos asumir a vida
cunha mente libre, o cotián e a miúdo tan amargo, así como o que
ilumina e dá sentido. O Deus ao que lle damos a nosa confianza está
de acordo cos nosos corazóns.
El é o noso propio corazón e coñece o noso cando está aberto e
afirmativo no mundo.

Deus vive en nós porque exploramos continuamente o
espírito das forzas do seu mundo e esforzarse por facelas
o noso. Non require un orgullo marabilloso e unha coraxe honorable
para emprender tal conquista do mundo e de Deus? Non require
tamén unha posición nobre

Machine Translated by Google

solidez e consciencia para afirmarnos como homes
ante o Deus Todopoderoso?

Louvamos a Deus e á súa creación mundana con máis fidelidade canto máis orgullosos e confiados parecemos nela. O ollo risueño, o paso áxil, o espírito que é verdadeiramente capaz de gozar e elevarse, xuventude xenuína, auténtica
virilidade, firmeza, amor, camaradería, iso son
os abandeirados de Deus. E aquí de novo unímonos ao espírito do autor, a quen mencionamos ao principio e que rematou a afirmación da súa crenza poética con estas palabras, que representan un deber para todos nós: «Deus é levado ao mundo polo home».

Machine Translated by Google

O Todopoderoso será o xuíz xusto.

A nosa tarefa, con todo, é cumprir co noso deber,

Para que poidamos estar diante del

como o creador de todos os mundos

segundo a lei que el deu,

a lei da loita pola existencia.

- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

Lifetree e Worldtree

Transformación dun símbolo ario

Aínda hai zonas en Alemaña onde aínda se ve lápidas do século XVII o século, no que a morte da persoa é retratada dun xeito moi particular, pero esclarecedor.

Vese, por exemplo, en relevo sobre a lápida un ramo de flores, un arbusto que crece con espesura e fermosas rosas. A morte en forma de esqueleto senta ao lado a ela e cunha expresión sarcástica interrompe o flor máis fermosa. Ninguén pode deixar de entender o significado desta imaxe: do mesmo xeito que a flor é rota con desprezo e é separada da corrente de vida que goberna tanto a ela como ao arbusto, do mesmo xeito morreu tamén esta persoa, para quen representa esta lápida.

Ás veces é unha melancolía tenra, unha fina e case disposición reconciliadora, que se representa neste imaxe. Noutras lápidas, é un xeito salvaxe, case pícaro revolta. Sempre se ve á Morte retratada como un esqueleto feo, talando unha árbore. Xa se cortou un anaco profundo da árbore. O resultado destrutivo é claro.

Outras imaxes mostran a árbore xa caída. Entón lóstregos caen das nubes. En cada caso,

Machine Translated by Google

Óese a mensaxe clara: «Así como caeu a árbore, así caerás ti, fillo nacido de carne!». Non hai dúbida de que a árbore está aquí destinada a representar a árbore vital do falecido, e que a vida deste símbolo é representativa da vida da persoa, e que a súa destrución significa a morte da persoa á que pertence.

Aquí móstranse humanos e árbores en profundidade interrelación, cun profundo vínculo interior. A árbore non é unha imaxe da realidade, ningunha representación da natureza ou unha obra cultural para a consideración estética. Ten un significado, que quizais sexa comprendido máis ou menos conscientemente na mente dos 17 o leñador do século - en realidade remóntase ao profundidades primixenias das nosas crenzas. A ampla distribución de Esta idea desta «árbore da vida» só se pode adiviñar aquí.

A mitoloxía remóntase aos inicios máis antigos de Tradicións indoarias, remóntanse ao freixo mundial do Yggdrasil. A árbore segue viva nas sagas da árbore da casa, árbore gardiá e da árbore que se planta para o recén nacido. Sospéitase incluso nos contos de fadas, como o agradable sobre o xenebreiro ou das mazás da vida.

Atópase en cancións e costumes dende a árbore de maio ata o Árbore de Nadal, que se crava no tellado da casa e se garda ao longo do ano. En cada caso, a vida dunha persoa nunha familia está misteriosamente ligada ao florecemento dunha árbore deste tipo. Polo tanto, é realmente unha «árbore da vida».

Machine Translated by Google

Podería parecer que os tristes e lamentables 17 º século, que tan a miúdo e tan dolorosamente experimentou a maldade actos de morte, poderían ser quizais o punto de orixe do contos de árbores caídas. Pero iso non é así. O concepto da morte cortando unha árbore da vida remóntase a moito máis atrás antes. Unha xilografía nas cancións de Sebastian Brant, producido pouco despois de 1500, xa mostraba tal imaxe. Curiosamente, esta árbore non representa a un só home, senón a moitas persoas que sentarse na árbore e quen cae dela nunha gabia antes de que caia a árbore, que xa fora cortada.

A imaxe final da danza funeraria de Niklaus Manuel é aínda máis claro. Moita xente senta na árbore asediada. Son derrubados pola Morte con frechas. Aquí, como xa mencionado, os tres non representan a vida árbore dunha soa persoa, senón dun clan enteiro. Isto é mesmo máis claro nunha impresión do mestre dos pergamiños de arredor de 1470. Aquí a árbore da vida é realmente unha árbore do mundo, nela séntanse persoas coidadosamente colocadas nunha orde de tres niveis, o que en si mesmo é unha representación dun mundo ben ordenado.

Na parte superior vemos o sacerdocio e, debaixo, o amos mundanos, emperadores e reis, señores e condes. Debaixo deles están os cidadáns e os campesiños. No finais da Idade Media, vemos a antiga división do mundo humano nas tres clases coñecidas por usar desde os poemas e as filosofías dos pobos indoxermánicos.

Machine Translated by Google

A árbore, porén, non está a ser cortada. Está a ser mastigada por dous animais, día e noite, e está nun barco que navega sobre as ondas, símbolo do fluxo eterno.
tempo. A morte levanta o seu arco e derruba os homes desde a árbore con frechas.

Esta árbore é moito máis que a árbore da vida, e é tamén moito máis que unha "árbore de clases", como se ten chamada de forma incorrecta. En realidade, é unha árbore do mundo que percibe a todas as persoas nunha orde clara. Non moi lonxe disto está a idea do freixo nórdico, nas cuxas pólas viven deuses e homes, e doutras árbores do mundo indoxermánicas. Non só proporcionaban vivenda, senón que tamén dispensaban fortuna e bendicións. Hoxe, por suposto, nós
só podo percibir vagamente o espléndido mito, que vai de volta ás profundidades primixenias da nosa raza, de volta a o pasado distante. As súas transformacións pódense apreciar claramente seguiu as poucas reliquias que temos aquí.

A finais da Idade Media, aínda había un rastro vivo da grandeza nórdica, aínda se sentía a visión mítica do mundo na representación da árbore sagrada. Máis sinxelo,
máis externas, máis crúas… pero aínda cheas de significado son as representacións posteriores no libro de Sebastian Brant e no Danza da Morte de Berner. Entón o significado cambia moito. A vitalidade retrocede. O individuo, que raramente se ve nas representacións de árbores de vida da Idade Media, pasa a primeiro plano e, xunto con isto

Machine Translated by Google

o individualismo vólvese máis sinxelo, máis doado de entender: vólvense emocionais ou mesmo sentimentais; espertan compaixón, tristeza e lástima.

Finalmente, o significado desaparece por completo. O espectador valora tales representacións simplemente como alegorías, cuxa beleza e o efecto estético que admira. Con iso o transformación deste antigo símbolo dunha árbore mundial e árbore da vida chega ao seu fin. O único que nos queda é sentir o noso camiño de volta ao pasado distante empregando artefactos existentes e sentindo a súa grandeza.

Machine Translated by Google

Nós, como individuos, non somos máis que follas nunha árbore. Hoxe están verdes. Unha folla é máis grande, outra é máis pequena. Despois unha murcha e logo outra. Pero iso non importa se só a árbore permanece sa!

- Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

Coraxe para a alegría da vida

Quen camiña polas rúas devastadas do
cidades bombardeadas, quen mira e estremece ao ver as
ruínas de castelos e igrexas, nas que a sensación de vida de
grandes períodos reflíctese, quen mira ao abismo de
os corazóns que a morte abriu... pode que el
consideran presuntuoso falar da alegría da vida como
unha das forzas invencibles da alma humana. Quizais o soldado
teña o maior dereito a facer exactamente iso: non só por comodidade,
senón pola sensación viva da realidade da que a alegría da vida
contrasta con
o incalculable e a escuridade, si, que por si soas fan
soportables. Nas semanas do novo ano, podíase
escoita os sons do bullicio do carnaval
celebracións polas nosas fermosas cidades. Rúas que antes estaban
cheas de multitudes alegres agora están
cubertos polas cinzas das casas destruídas. En lugar de decoracións,
vense ruínas pavoneándose sobre as nosas cabezas.
Homes que antes beberon da copa da vida agora xacen baixo
a terra ou loitan cos seus grises e agora serios
rostros na soidade da loita pola existencia de
Cultura europea. As mulleres fuxiron lonxe cara ao

Machine Translated by Google

cortes e aldeas. Onde queda unha luz, un pensamento, que nos poida levar de volta á alegría da vida?

Quizais deberiamos falar sobre o que é realmente a alegría de vivir. Quen o busque só na expresión externa dificilmente o atopará na guerra. Quen só se preocupa polo algo cru
Os praceres materialistas quedarán decepcionados co
escasos restos... e afirman que case non hai nada
que xa non mereza a pena vivir, nin louvar esta vida nin amarla. Non obstante, a alegría máis profunda da vida non depende do tempo nin do destino, nin das necesidades nin da amargura. É unha desas marabillas silenciosas que Deus lles dá aos que son conscientes da súa existencia. Non se lles pode botar enriba
nós desde fóra. Vive dentro da nosa esencia e do noso ser;
vive dentro de nós. O home que o ten é rico mesmo se
anda con farrapos e vive en covas de terra. Quen viva
nun palacio e ten todos os adornos caros da vida é, non obstante, o hóspede máis pobre desta terra, se non ten esta verdadeira alegría de vivir.

Comeza cunha simple consciencia da existencia.
Hai homes que, despois dunha boa noite de sono, miran para o novo día e quéixanse porque están diante do traballo
e tarefas. Outras xorden despois dalgunhas horas de sono inquedo cun sentimento de satisfacción dificilmente comprensible,
contentos coa realidade da súa vida, e quizais simplemente porque lles dá alento, vista, tacto, oído e pensamento. A guerra mostrounos dun xeito asombroso

Machine Translated by Google

que o noso pracer nas cousas sinxelas da vida pode ser moito máis profundo e significativo que os outrora tan eloxiados "praceres". E isto demostra unha modestia xenuína e a capacidade de sentir sentimentos fortes. Quen lle podería ter explicado a un soldado que nada máis que un
cama limpa, unha mesa con pouca roupa, si, unha sesta curta, un vaso de viño, un fermoso cadro ou unha moza atractiva pasando por alí podería enchelo de tanta alegría? E cando estabamos na casa, algo aburridos e de pé diante dun estante cheo de libros, buscando un só libro para unha hora tranquila... quen nos diría que algún día seriamos capaces de esquecer o mundo e a nós mesmos, a guerra, a sucidade, o sufrimento
e mesmo a morte… porque unha agradable coincidencia nun
casa abandonada no leste proporcionounos un mal
exemplar roto dun libro de Elchendorff? Quen o podería ter
fíxonos crer que un día, nun búnker escuro, en frío húmido e asolagado por bichos, poderiamos escoitar a melodía da "Flauta Máxica" de Mozart cunha luz tenue, e que caeríamos nun soño da beleza eterna do mundo
e esquecer todos os terrores que nos rodean?

Neses momentos, a alegría da vida ilumínase ao redor coma se un lóstrego… ou coma a suave luz dun solpor de verán.
Mentres que antes percorríamos as rúas ben iluminadas da cidade buscando pracer, agora case perdemos o alento ao contemplar a radiante beleza da noite estrelada, que se reflicte estrañamente contra a lúa, e isto dálle...

Machine Translated by Google

un sentimento interior de pertenza ao universo. Ninguén pode ser un discípulo máis apaixonado pola alegría da vida que o simple soldado, que é conducido a través do lume eterno do combate, que atravesou o muro da morte e do horror e que de súpeto queda sen palabras ao deterse ante a quietude dunha noite e ver as colleitas

acariciado suavemente por un vento suave. Neses momentos, sente no latexo do seu propio corazón, a gloriosa e marabillosa vida que lle foi dada. Unha alegría entón flúe a través del, que non se pode comparar con ningún outro pracer desta terra. E así parecemos bastante modestos, pero só en aparencia, porque tal modestia ao mesmo tempo é a maior pretensión que podemos esixir de

vida.En esta hora, cando o destino da guerra máis afecta pon a proba os nosos corazóns, tanto na casa como na fronte, iso semella ser un esforzo sen esperanza para falar sobre a alegría da vida. Pero a coraxe pertence á alegría tanto como á loita e á morte. Superar a morte significa gañar alegría.
Sen iso, as nosas almas terían colapsado hai moito tempo baixo o gran peso das súas dificultades. Sen iso, o as mulleres na casa terían sido levadas a cabo durante moito tempo a depresión máis escura e inescapábel. Esta alegría pola vida érguese como un brillante "aínda así" sobre o noso pobo aflixido, contra o cal as bombas e o fósforo son inútiles. Un anaco da infancia vive nela. Fachenda complacente e cegueira

Machine Translated by Google

a ambición élle allea. O amor pola natureza e polas persoas, polos animais e polas flores, pola música e por verso, porque as imaxes e a arte en pedra e metal forman parte dela. Ensínanos que sempre que perdemos algo, debemos mirar o que queda. Ensínanos a recoñecer o significado de cada proba.

Quen negaría a alegría que atopan marido e muller durante as súas vacacións xuntos. Quen pode afirmar que - durante os abundantes días de paz cos seus praceres cotiáns - foi capaz de sentir tan profundamente o amor da súa muller, a alegría de ter fillos e un anaco de seguridade? E mesmo se o destino nos quita o que é queridísima, a vontade de axudar de novo lévanos de volta nos brazos da vida.

Machine Translated by Google

O estraño encontro do rei Olaf

por Will Vesper

Un día, o rei Olaf Tryggvason e os seus homes navegaron cara ao sur, pola costa de Noruega, no barco "Long Dragón". Cando chegaron ao fiorde de Nidaros, o os homes tiveron que remar porque o vento era demasiado forte débil para encher as velas. Pero o rei non tiña présa. Estaba de bo humor e facía todo tipo de trucos para os seus homes. Loitou nun duelo simulado co seu portador de bandeiras, Ulf os Vermellos. Primeiro, loitaron do xeito habitual cos espada na man dereita. Despois, coa espada na esquerda man. E finalmente con espadas en cada man. Cada vez, o rei avanzaba ata o taboleiro. Eses eran xogos notables. Despois diso, o rei Olaf subía á barandilla do barco e camiñaba por ela mentres facía malabarismos tres dagas desenvainadas. Ninguén viu nunca ao rei fallar ou unha daga caer ao mar. Os homes remaron con máis entusiasmo e riu.

O rei Olaf sentouse entre os seus homes na cuberta de popa e falou disto e daquilo. Alí estaba sentado Kolbjoern o Marshal e Thorstein Ochsenfuss, Arn Schaetze de Jaemtland e Bersl o Forte: homes de toda Noruega, de Islandia e das illas do oeste, unha selección equipo, rapaces fermosos cheos de forza e ousadía. Un

Machine Translated by Google

viu iso. Ninguén tiña máis de sesenta anos, agás o bispo Sigurd, e ningún menos de vinte, agás Einer Bogenschuettler, que só tiña dezaoito anos, pero era o mellor tirador en toda a terra.

«Agora teño toda Noruega na miña man», dixo o rei, e estendeu a man dereita cara ao ceo, coma se agarrando algo que os demais non podían ver. «Porque Recibíchelo da man de Deus", comentou O bispo Sigurd con seriedade.

«Si», concordou o rei, «da man de Deus e non da súa, bispo. Obrigo a todos a inclinarse ante Cristo, pobos de todas as provincias: Stravanger e Hardanger, Vik e Sogne, Woere e Ramsdalen, as provincias sobre o mar e en as montañas, e agora tamén Helgeland e Upland. Eses foron os máis difíciles de descifrar."

«Pero tamén tes os dentes máis afiados para iso», interrompeu Sklade Hallfred, o islandés. «Moitos teñen sentiunas."

«Pode que sexa certo», respondeu Olaf, «pero agora Noruega é un só Reich e as campás (das igrexas) resoan en todo o país». Reich.

«Recoñezo iso», concordou Hallfred. Riu lixeiramente. e engadiu: «Tamén recoñezo que me custa acostumarme a esas campás. E moitas outras persoas senten o mesmo, mesmo que non o digan».

Machine Translated by Google

«Tes oídos sensibles, sendo un skjald», replicou King. Olaf.

Pero Hallfred sinalou o seu corazón e dixo: "Aquí dentro, rei Olaf, hai alguén que non quere oílo. Cristo..." levou demasiado tempo antes de chegar a nós. Todos nós aprendemos algo máis das nosas nais."

O rei Olaf mirouno durante moito tempo. Entón dixo: "Onde soan as campás... é onde están o Reich e o Rei" dominio."

«Que recibistes de Deus», interrompeu o bispo de novo. «Un é o amo. O que está no ceo.»

«E un deles é rei en Noruega, bispo», replicou Olaf. "Un debe ser amo e un debe ser rei, a non ser que o a terra converterase no botín de reis estranxeiros. Sempre lembra iso."

"Só debería haber un rei en Noruega e o illas —dixo Hallfred—. E só un debería ser o amo en ceo. Pero aínda sinto pena por todos aqueles que tiveron que deixa todo —e fixo un xesto lento coa man cara ás montañas, despois a través do ceo e finalmente cara ao mar. Todos sabían o que quería dicir.

O bispo Sigurd mirouno con rabia. "Eses dentes... aínda teño que picar a miúdo e picar moitos", comentou, "antes de que estes ídolos e magos sexan obrigados a marchar toda Noruega."

Machine Translated by Google

Todos miraron cara a Olaf para ver a súa reacción ás palabras de Hallfred.

palabras atrevidas. Pero o seu corazón era lixeiro e bondadoso
hoxe, o tipo de ambiente que cativa a todo o mundo.
Rindo, mostrou os dentes e berrou: «Noruega, patria! Viva el, que
nola deu para gobernala».
Agarrarémolo forte cos dentes. Ninguén o arrincará.
de nós mentres vivamos."

«¡Salve, rei Olaf!», berraron os homes. E Hallfred comezou
un poema sobre esta hora:

"Presentía o tempo da batalla,
e o rei viaxou cara ao sur..."

O barco deslizouse preto da costa cara ao fiorde e
chegou a un cantil rochoso que sobresaía moito no interior
auga. Os paxaros da beiramar emprenderon o voo. Unha prata
Unha nube de ás batendo elevouse coma po cara ao ceo. Unha
mil paxaros berraron.

Os piñeiros, que se erguen un tras outro
ao longo da ladeira da montaña, reflectindo a luz solar mentres eles
balanceouse. A luz rebotaba en todas as pólas. Escoitábase
os regatos murmurando ruidosamente polas gargantas, e o
o lixeiro alento do mar.

De súpeto, todos escoitaron o berro dunha voz clara e aguda.
Un home estaba de pé na cornixa rochosa preto do barco.
Todos o miraron. Estaba claro que quería unirse
eles, e pedía permiso para facelo.

Machine Translated by Google

O rei Olaf fixo un sinal ao piloto para que se planease máis preto da cornixa.

Os homes levantaron os remos e desprazáronos cara ao lado de terra. Pero antes de que o barco chegase ata alí, viron o estraño de pé na punta da proa, preto da cabeza do dragón dourado. Fixo un xesto coa cabeza cara ao rei, que estaba sentado no alto da cuberta de popa. Iso parecía que se balanceaba lixeiramente do seu salto, e aínda intentando recuperar o equilibrio. Entón achegouse aos homes da proa do barco: un granxeiro da zona, que probablemente só quería viaxar con eles unha tempada, sempre que tolerasen a súa compañía no barco. Non era un comerciante como pensaran ao principio.

Era un home moi robusto, coa roupa antiga de pano verde de labrego (un pano de la grosa). Probablemente un home do fondo das montañas. Arredor da súa cadeira tiña un cinto ancho de coiro cunha fermosa fibela de cobre. Nunha das presillas levaba un martelo de dobre lado, a antiga arma de labrego: unha peza de artesanía ben formada. Pero o máis rechamante do home era a súa barba roxa, tan mesta e longa que a dividía e

meteuno debaixo do cinto a esquerda e a dereita.

Sentouse nun rolo de corda e mirou aos homes, que estaban sentados ou de pé arredor del, un tras outro… sen ningunha timidez. Cada un sentíase un pouco nervioso polo lume azul da súa mirada. Era coma se os estivese observando e lle atopase algún defecto a cada un.

Machine Translated by Google

"Non foi un mal salto o que fixeches ao barco", recoñece a Vakr de Goetaelf.

«Non foi maior», respondeu o descoñecido, «que o un que ti, Vakr, fixeches cando fixeches un cristián dun amigo de Thor. Todos vós sodes bos saltadores niso respecto."

O que dixo o home non foi reconfortante.

"Non sabes con quen viaxas, granxeiro? Sé..." ¡Coidado! E onde te coñecemos, xa que cres que sabes algo sobre nós?

«Un vello coñecido», respondeu, «de volta da túa pais. Pero esquéceo. Agora gustaríame viaxar xunto con ti por un tramo."

"Onde queres ir?"

«No estranxeiro», respondeu o home con tristeza.

"Pareces capaz para unha expedición militar."

"Teño moitos deles detrás de min, pero agora quero" descanso."

«Non o pareces», observou Bersl o Forte. Segundo o seu costume, coma se non valía a pena falar cun home antes de probar as súas forzas - estendeu a man cara ao a man dun descoñecido e intentou arrincalo do asento. Foi un loita curta e aguda, pero entón Bersl estaba deitado o chan, e estaba perfectamente claro quen era o máis forte. Bersl non experimentara iso desde a súa infancia xuventude. Golpeou a todos coma lume e embriaguez: cada un

Machine Translated by Google

tivo que poñer a proba o estraño nunha competición. Pero ninguén puido igualalo. Todo o barco mirou fixamente ao tipo diabólico. As súas palabras tamén voaron, afiadas e valentes, e acadaron o obxectivo tan infaliblemente como os seus movementos. Cada un acertou coa súa! Finalmente, camiñou pola barandilla sobre os remos, que nunca deixou de remar, e fixo malabarismos non só con tres dagas (como fixera o rei Olaf), pero catro dagas, con dous no aire e un en cada man en todo momento. Foi un xogo rápido, coma se as dagas bailasen sobre a súa cabeza coma lapas. Toda a tripulación mirou fixamente a este granxeiro, que xogaba así. Certamente sabía moverse máis que só bois.

Finalmente, o rei Olaf chamouno, e el subiu ao cuberta de popa do barco, quitouse a gorra e púxose diante do rei. Un viu que o cabelo da súa cabeza tamén estaba vermello, e como se erguía coma un lume sobre a súa fronte.

«Se un estraño coma ti, labrego, se presenta ante o rei de Noruega, inclínase», instruíu Thorgrim Thorsteinson en voz alta. O labrego volveuse cara a el e dixo: «Ti tamén descendes de homes, Thorgrim, que non eran...» acostumados a dobrar as costas diante doutros homes - outros que quizais antes daquel, despois de quen eles - coma ti - foron nomeados."

«Es un home con boa voz e talento», dixo o rei Olaf mentres facía un xesto para que os demais gardasen silencio. «Es ti?» da zona?

Machine Translated by Google

A Barba Vermella mirou ao rei Olaf durante moito tempo. Entón Riu lixeiramente, coma quen ten preocupación no corazón. «Si», respondeu, «poderíase dicir que son da zona».

"De que provincia?", preguntou o rei.

Entón o home fixo o mesmo xesto que Hallfred o fixera Skjald, cando falara dos antigos deuses. Sinalou coa man cara á montaña, logo a través do ceo e finalmente cara ao mar. Nunha ao instante, todos souberon quen era. Un vento uivou baixando da montaña e a través do sol coma un veo, e a auga comezou a subir. Pero ninguén foi capaz de pensa no barco, que de súpeto comezou a bailar preto dos cantís rochosos. Todos miraron fixamente á Barba Vermella, que agora estaban diante do seu rei, grande e poderoso, e viu o martelo sagrado na súa man. Un estrondo apagado de tronos viñeron do ceo e todos quedaron coma sombras no a luz do xofre. E entón escoitaron o home voz pesada.

«Si, rei Olaf», dixo, «son desta provincia, de Helgeland e de Drontheim, de Hardanger e Stavanger, de toda Noruega e das illas, das montañas e dos vales, do nubes e do mar. E é o meu traballo o que hai unha terra que che dá alegría e da que podes ser rei. Cando cheguei aquí por primeira vez, era unha terra de xeo baixo os pés dos ettins. Pero eu matei os ettins, que estaban sentados no

Machine Translated by Google

montañas. As árbores creceron e os regatos fluíron alí. Estrangulei os ettins, que son inimigos tanto dos deuses como dos homes. As flores creceron nos prados e as cabras subiron polos camiños das montañas. E a xente veu e construíu cabanas e arou os campos. Bendín as súas colleitas. Tiñan pan. Bendín o mar por eles. Tiñan peixe. Bendín os seus
mesa. Os nenos creceron. Eu e a miña especie, o rei Olaf, fixemos isto terra habitable para os fillos dos homes. Por iso me honraron, homes e mulleres. E este foi o meu pobo, durante moito tempo."

Entón o bispo Sigurd animouse e amosou coraxe. Levantou a cruz do peito e achegouna ao
Barba Vermella. «Cede o paso, ídolo!», esixiu.

O home volveu rir, suave e amargamente. Era coma unha chorando ao vento.

«Si», dixo el, «e agora chega outra. A miña hora pasou segundo a vontade do Gobernante de Todo. É dura para os meus amigos. E ti, Olaf, persígueos e mátaos, e cumpres o destino. Finalmente, pásanos a todos. Pero eu esperaba que fose diferente: o lobo que nos devora, o
serpe que nos estrangula. Vén a *dócil* e
vence aos *poderosos.* Pero ninguén escapa ao destino, e ninguén o sabe de antemán. Chegará a hora para o
home na cruz tamén."

«¡Cede, ídolo!», ordenou de novo o bispo mentres sostivo a cruz preto dos ollos do Vermello.

Machine Translated by Google

Entón levantou o seu martelo e un lóstrego golpeado ao longo do mastro coma unha serpe dourada. Foi coma se o agarrase coa man antes de que puidese facer dano. Por terceira vez, escoitouse a risa amarga. Eles nunca o esquecín ata a morte.

Viron como o home se tirou pola borda cun un salto poderoso e, sostendo o martelo sobre a cabeza, afundiuse no mar e desapareceu.

Nese intre todo cambiou. Un sur lixeiro o vento sopraba, enchía as velas e empurraba o barco cara a dentro sol ao longo das ondas suavemente ondulantes máis profundamente baía. Parecía que todos espertaran dun soño ou estupor. O rei Olaf fregouse a cara con ambas as mans. Mentres o bispo Sigurd aclaraba a gorxa coma se fose falar, o o rei fíxolle un xesto para que gardase silencio.

Diante deles estaban as casas de Nidaros, barcos en a costa, o poderoso teito da casa do rei e o nova catedral co seu cumio puntiagudo e a súa ampla torre. Chegara a noite. O sol afundiuse no mar. As campás resoou suavemente sobre a auga. Todos estaban de pé coma o rei e descubríron as súas cabezas.

«Rezamos por todos os que saben morrer como homes», dixo o Rei.

Machine Translated by Google

En nós arde coma unha chama unha regra,

e debe ser piadoso,

porque é eterno e universal,

é isto:

Cumpre co teu deber!

Esta regra contén as ensinanzas de todas as relixións.

- Heinrich von Kleist

Machine Translated by Google

[TÍTULO ENGADIDO POLO EDITOR]

Castelo da Montaña

[Nota do editor: omitida a imaxe de «Castel del Monte»]

As fortalezas máis fermosas e poderosas do período imperial alemán foron creados baixo o dinastía Hohenstaufen, especialmente Friedrich II. Son signos visibles do desenvolvemento e a formación de Potencia europea. Federico II foi un dos maiores construtores de fortalezas da Idade Media. Tivo moita influencia no deseño arquitectónico dos seus fortes. As súas enxeñosas construcións, que favorecían a estrutura octogonal, seguiron sendo un exemplo para outros fortes e castelos mesmo despois da loita entre nobres competidores.

eliminou o Imperio alemán como factor de poder Europa. O «Castel del Monte» en Apulia, probablemente o máis fermoso dos seus castelos, coa súa planta regular e o seu poder elemental, é unha expresión do espírito xermánico Hohenstaufen mesmo ata os nosos días. Federico II creou un estilo europeo xa entón, que fertilizou todo construción de fortalezas no sur, oeste e leste, e na que dominaba a forma alemá.

Machine Translated by Google

[TÍTULO ENGADIDO POLO EDITOR]

Kahlenberg 1683

A batalla de Kahlenberg, preto de Viena, o 12 de setembro. 1683 conta como[1] un deses grandes acontecementos mundiais, que cambia a face da terra durante séculos. As tropas alemás, unidas a voluntarios de Oriente, de Francia e de case todas as terras europeas, obtiveron unha espléndida vitoria defensiva contra as innumerables hordas do Gran Sultán, que despregara aquí o poder concentrado do seu imperio asiático-balcánico occidental para forzar a porta a Europa Central. Se Viena caese en mans turcas, entón Alemaña e Italia estarían exposto ao ataque da media lúa musulmá. Durante nove semanas, Viena resistiu o ataque da superioridade forzas turcas, ata que a principios de setembro o exército de socorro achegouse e liberou os defensores. O príncipe Eugenio estaba á fronte dos seus dragóns e entre os primeiros en cortarlles camiño a través das masas turcas ata as portas da cidade. A audaz coraxe deste mozo de 20 anos de Savoia foi recompensado co mando dun rexemento de cabalería, que levou o nome deste heroe ata a Guerra Mundial.

1Imaxe da pintura omitida; texto modificado para reflectir isto. A apertura orixinal era: «Esta pintura contemporánea representa a batalla de Kahlenberg preto de Viena o 12 de setembro de 1683. Esta batalla conta como […]»

Machine Translated by Google

O sangue dos irmáns
Seguirá sendo o vencedor

O aniversario de Dueppel, que neste aniversario, sempre celebra os seus 80 anos[o] servirá como sinal de advertencia na historia de Schleswig-Holstein. Se o As loitas de 1848 a 1851 non trouxeran a liberdade, finalmente chegara o momento en que o pobo deste ducado nunca máis podería estar ligado a Dinamarca.

Pero a celebración vai moito máis alá dos límites de Schleswig-Holstein, xa que esta proba do poder prusiano foi unha un paso importante cara á unificación nacional Alemaña. Bismark quería darlle ao pobo alemán a posición que lle corresponde e o espazo vital necesario. Poder prusiano foi usado. A vitoria en Düppel permitiu aos prusianos forza que se empregará para promover a expansión alemá sangue e terra. A crenza en Prusia aumentou. Un novo período político da historia alemá comezou con esta data.

Cando pensamos nos lanceiros de Dueppel, probablemente conmemorar o día vitorioso que finalmente levou a a unificación de Alemaña. Para nós xa non son certas as palabras que daquela foron proclamadas polos Asemblea Xeral en Rendsburg o 8 de maio de 1864: «A O sangue de Dueppel sepáranos máis dos daneses que o Cinto e Koenigsau». Non obstante, aínda lembramos, mesmo desde o lado prusiano, o valentes e

Machine Translated by Google

honorables os defensores daneses loitaron. Moltke escribiu sobre 23 de abril de 1864 ao seu irmán Ludwig:

"O entusiasmo deste pequeno pobo polo que fan loitan pola resistencia e o sacrificio cos que os seus o exército afirmouse na posición de Dueppel, están ben recoñecidos mesmo polos seus inimigos. As tropas resistiron o indescritíbel moito máis que o noso, que tiña o iniciativa do ataque en maior número, o que permitiu para que sexan relevados durante estas tarefas difíciles."

En canto á cabalaría manifestada nesta loita entre dous pobos relacionados, Moltke escribiu:

"Probablemente non hai mellores persoas que os nosos soldados." En canto se dispara o último tiro, os portadores de padiola levou tanto aos daneses como aos nosos feridos ao hospital con toda a dozura das nenas pequenas. E todas están tratados do mesmo xeito nos hospitais. Nestes hospitais, tales como o dominante e luxoso no Johanniter orde, oficiais e soldados daneses xacían nas mesmas habitacións como os prusianos. Probablemente nunca se librou unha guerra con máis humanidade ca esta."

Este día de fortalecemento visible do bando alemán tiña unha cara diferente para os daneses. Foi un día de derrota. A loita librouse contra un grupo moi superior forza. Mesmo se a posición na que se colocara demasiado unha gran esperanza, non se puido manter, así o fixeron os daneses

Machine Translated by Google

non obstante, fan unha boa rendición de contas de si mesmos, mesmo nunha retirada honorable, amosando tanto a coraxe como lealdade dos soldados daneses. A batalla da brigada en Scharffenberg para o muíño de Dueppel puxo aos prusianos "en estreitos difíciles». Malia a vitoria e as dolorosas perdas, o exército puido regresar coa cabeza ben alta.

Temos outras testemuñas contemporáneas disto comportamento cabaleiresco despois da batalla: como os daneses os soldados eran coidados por campesiños alemáns... e no por outra banda, como coidaban os soldados alemáns aldeáns daneses... durante semanas e incluso meses. Nese momento dúas tribos xermánicas iguais e de alto rango cultural enfrontáronse.

Entón era case obvio que despois da Guerra Mundial, Dinamarca celebrou a unificación do Norte Schleswig con Dinamarca en Düppel, onde estaba o rei presente. A súa celebración ao mesmo tempo significou o amarga separación do norte de Schleswig do alemán Reich. Pero xa hoxe, todo iso está superado polo crenza nun futuro xermánico común.

O son do nome de Dueppel esperta en ambos lembranzas orgullosas da xente. Os tons odiosos, que son máis perceptibles no lado danés, non están completamente esvaecido. Karl Larsen loitou sen éxito para eliminalos entre os daneses. Entre os alemáns,

Machine Translated by Google

estes sentimentos foron substituídos pola alegría da vitoria. Pero a amargura diminuíu co paso dos anos. Non obstante, a idea de feitos valentes permanece inesquecible en ambos os dous bandos. Do mesmo xeito que a loita entre os dous pobos loitaron con cabalaría, así como a loita polas etnias decisión tamén tomada de xeito cabaleiresco.

Chegará o día en que nós, que vimos do mesmo Raíces xermánicas e unha patria común, volven a isto sitio, xa que fala de loita cabaleiresca, de lealdade e de a firmeza dos homes xermánicos, que naquel momento se opoñían uns aos outros, pero para os que tería sido moito máis natural estar uns ao lado dos outros.
Hoxe en día, aínda non o fan, e primeiro hai que aprendelo. E os nosos inimigos fan todo o posible para alienarnos dun outro.

Por moi amargo que sexa, moitos aprenderon isto xa. E estamos seguros da nosa firme crenza de que, de Neste período de loita, o Reich alemán madurará como un froito tardío, pero moito máis digno. Os nosos voluntarios daneses nas Waffen SS son os primeiros loitadores por isto un brillante futuro xermánico por parte danesa.

O decisivo é, e segue sendo: se a actitude é bo ou malo, tanto se se quere traballar na construción como na demolición e tanto se se quere para ver as necesidades e os obxectivos comúns.

Machine Translated by Google

Os pobos europeos só teñen unha opción se queren queren salvar a súa existencia: ver o que teñen dentro común e defendelo.

Machine Translated by Google

Príncipe Eugenio

O Nobre Cabaleiro

Milleiros de voluntarios de moitos países foron incluído entre o colorido surtido de aliados que fluíron cara ao río Donau naqueles calorosos agostos días do ano 1683 para deter a ameaza invasión da media lúa musulmá.

Entre os moitos voluntarios da coroa francesa estaba tamén o príncipe Eugenio de Savoia, que nacera en París, pero que lle dera as costas á terra onde naceu despois moitas decepcións. O káiser, que fuxira a Passau, déralle o mando dun rexemento de dragóns á fronte do cal demostrou en pouco tempo a súa destreza militar dun xeito espléndido.

Ao comezo da súa existencia, o príncipe tivo a sorte de vivir unha experiencia significativa: na batalla da liberación de Kahlenberg, preto de Viena, o 12 de setembro de 1683. Esta sorprendente e contundente vitoria, que se conseguiu coa forza combinada de todas as terras alemás, liberou Occidente non só da ameaza da invasión turca, senón que tamén proporcionou a posibilidade dunha nova formación de todo o sueste de Europa seguindo as liñas alemás. Abrírase unha porta pola que o vento do novo período podería levar o mofo...

Machine Translated by Google

atmosfera da antiga vida e espertar á xente que
caeran nun sono despois da Guerra dos Trinta Anos, enchendoos
de novas esperanzas. O estraño saboiano, porén, que por
primeira vez pisou o alemán
solo, converteríase no portador desta esperanza e nun dos máis
espléndido representante dun novo período de heroísmo en
Historia alemá. Seguindo o exemplo do gran imperio
líderes militares, Ludwig von Baden e Karl von
Lothringen, o príncipe participou na campaña en
Hungría, que levou as forzas imperiais ata
Siebenbuergen e antes de Belgrado. Xa no primeiro
batallas, o príncipe Eugenio demostrou a súa coraxe persoal, nunha
nun curto período de tempo resultou gravemente ferido dúas veces, e el
mostrou unha habilidade militar pouco común. Non obstante, levou un
moito tempo para recibir un mando independente. Só
despois de servir uns anos no teatro italiano nun
posición subordinada contra os franceses, finalmente
recibir este desexado mando independente en Hungría en
1697.

Os austríacos sufriran algúns reveses no
mentres tanto, os turcos recuperábanse despois do primeiro
gran sorpresa. Eugen fíxose cargo dun mal abastecido,
exército desmoralizado e tiña ordes directas de non facelo
emprender máis campañas durante ese ano.
Non obstante, en canto se eliminaron os peores problemas,
fixo varios movementos lóstregos de ida e volta que

Machine Translated by Google

confundiu aos turcos e obtivo unha vitoria sobre un exército de
o Sultán en Zenta en 1697, aínda que foi o dobre
tamaño propio. Con esa vitoria, o príncipe entrou en
á vangarda dos maiores líderes militares do seu tempo.
Agora a destrución da dominación turca do

A rexión de Donau foi impulsada cara adiante. Os rumores chegaron lonxe
nos Balcáns cando chegaron as primeiras patrullas imperiais
Bosnia e cortado ao sur de Belgrado.

Con todo, no cumio das súas vitorias, o saboiano
tivo que dar marcha atrás na campaña e acostumarse a
paz. Unha gran guerra europea pola cuestión do
sucesión española, que daría lugar a unha nova
A distribución do poder no continente era inminente.
Certamente, o imperio gañara moito na paz que Eugenio fixera
cos turcos en Carlowitz en
1699: Hungría sen Banat, Siebenburgen e os
maior parte de Eslovaquia e Croacia.

Ao ano seguinte, a guerra europea pola coroa e
o control do imperio mundial español estalou. Nunha
estaba a poderosa Francia, que quería conquistar
España para completar o seu dominio sobre Europa;
do outro lado Austria, os Países Baixos e Inglaterra,
que quería seguir a súa antiga "política de neutralización"
contra o auxe de calquera potencia dominante no continente.

O príncipe Eugenio tivo que abandonar o teatro das súas vitorias
e conceptos sobre o Donau para facerse cargo do

Machine Translated by Google

defensa do Imperio en Occidente. Cada vez máis, foi asumindo o papel xeral dun líder militar imperial, que asumiu tanto a planificación estratéxica como a diplomática. Ningún dos nativos era mellor capaz ca el de comprender os complicados problemas da política e de superar as mil necesidades da escena política altamente dividida. Un dos maiores estadistas que o noso pobo xamais tivo foi capaz de comprender o mundo europeo no seu conxunto, por unha banda, e por outra

por outra banda, para comprender os detalles e as necesidades máis pequenos dos distintos territorios, xa sexa nos Alpes ou nos desembocaduras dos ríos alemáns no norte. Non é casualidade que este home, nado no estranxeiro, se converteu nunha das grandes persoas máis alemás da nosa historia e que segue viva na memoria do pobo tanto en cancións como en sagas.

Aínda que pasou moitos anos en terras italianas, Flandres e o sur de Alemaña loitando contra Inimigo francés e defendendo o Reich dos ataques do imperialismo borbónico, o príncipe Eugenio nunca esqueceu nin por un momento os principios da súa política; é dicir, que o káiser sempre estaría á defensiva no oeste, porque o futuro do Reich estaba no leste. Como o xefe do "partido alemán" na corte, fixo o que fixo podería evitar que Carlos VI se enredase en terras españolas e italianas en lugar de completar o traballo no sueste que xa comezara. Entre os seus

Machine Translated by Google

vitorias sobre os odiados franceses nos anos 1700 ata
1709 en Hoechstaedt e Turín, en Oudenarde e
Malplaquet, o príncipe correu unha e outra vez a Viena para advertir contra plans de conquista demasiado ambiciosos, para poder supervisar a pacificación final do sueste e a gran tarefa nesa área, que
quedaba por cumprir.

Tras 12 anos de loita sanguenta, a primeira sucesión española chegou ao seu fin. Inglaterra, que se debilitara o suficiente ante Sun Kin, comezou a temer o auxe da influencia alemá e pediu ao conde de Marlburg, aliado e amigo de Eugenio, que se retirase do teatro europeo. Chegou tan lonxe que o exército inglés deixou ao saboiano desamparado e traizoouno en presenza do inimigo. O noxo e a rabia apoderáronse do príncipe, cuxo habitual bo humor foi recoñecido mesmo polos seus inimigos, e advertiu profeticamente ao xeneral inglés que ía perderse a si mesmo e a toda Europa con tales trucos.

Tras a conclusión da paz con Francia en 1714,
Rastatt e Baden, o príncipe Eugenio, que mentres tanto tiña
foi ascendido a mariscal de campo do Reich, volveu ser libre de executar os seus plans a grande escala no sueste. O
Sayovan superou todas as súas vitorias anteriores durante a guerra cos turcos entre 1716 e 1718. Foi unha
obra mestra do liderado militar e político e

Machine Translated by Google

conta entre os capítulos máis radiantes da historia alemá e europea. En ataques agresivos, os turcos invasores foron capturados e destruídos en Peterwardein. Pero a obra mestra do seu xenio militar demostrouse na dobre batalla de Belgrado en 1717, onde, entre unha fortaleza asediada e unha forza turca superior, atacou e aniquilou primeiro o exército que avanzaba e despois conquistou Belgrado, que lle estaba na retagarda.

Pouco antes da conferencia de paz de Passarowitz en 1718, cuxos orgullosos froitos foron os resultados da súa inesquecible campaña, escribiuse unha conmovedora canción no campamento militar fronte a Belgrado. Describe mellor que mil discursos de eloxio o sentimento de pertenza que existía entre o conquistador dos turcos e o seu propio pobo.

Ao seu xeito inmortal, é unha expresión dunha proximidade unidade e sinxeleza de sentimento: a canción alemá de O príncipe Eugenio, o nobre cabaleiro. Óese desde entón, e non se pode silenciar, tanto arredor da cidade e fortaleza de Belgrado como en todas partes baixo o amplo ceo do chaira sueste na que desemboca o río Nibelungen o seu xeito.

A conquista da zona de Donau, que se librou co sangue de todas as tribos alemás, creou o requisito previo para o obxectivo principal do estadista Príncipe Eugenio: a colonización e a integración cultural de

Machine Translated by Google

este territorio. Na paz de Passarowitz, o Banato, o
A pequena Valaquia e Serbia foron anexionadas a Austria
e, polo tanto, case todo o curso da conca do río Donau foi gañado para o Reich. Nun período sorprendentemente curto, as cidades, antes desoladas, floreceron de novo. A terra, antes arrasada, volveu dar froitos. Os ríos, antes atascados, volveron fluír ao longo de leitos ben ordenados e os numerosos pantanos foron drenados. Os traedores de

A civilización occidental nesta área, as portadoras dun mellor
A orde, e os creadores dunha nova prosperidade, foron os colonos alemáns, que o príncipe trouxo por decenas de miles para colonizar a terra, antes devastada, ao longo do Donau. Non obstante, se este traballo de colonización se paralizou unha e outra vez, e en lugar dunha colonización continua ao longo do Donau como a que o príncipe planeara, os alemáns colonizadores permaneceron divididos en pequenos grupos illados... iso foi culpa da ambición dinástica sen rumbo dos Habsburgo, que dividiron e malgastaron a súa enerxía en todos os recunchos do seu reino.

E nos últimos días da vida do príncipe Eugenio, despois as súas grandes vitorias nas guerras turcas, sinais escuros fixeron aparecer. O final da vida deste home especial, como o principio, estivo rodeado de traxedia. Non obstante, o
A traxedia non residía na súa vida persoal, senón na roída preocupación polo destino da súa obra. Parecía converterse claro para o príncipe nos seus últimos anos que a súa principal

Machine Translated by Google

principios e a política incorrixible dos Habsburgo
nunca se reconciliaría, e que o seu traballo sería
finalmente caen, por mor desta contradición. E moitos
as cousas suxerían que o saboiano xa sospeitara
as sombras iniciais do declive tan rápido
rédeas establecidas da monarquía do Donau.

Pero o sufrimento e a desesperación, que certamente deben
tocaron este xenio durante a súa loita polo seu
creación e as profundas ideas que lle permitiron
percibir o destino da súa obra, non lles foron reveladas a outros.
Así era el: un home harmonioso e irresistible
boa vontade e claridade directa, pero aínda así é un enigma para
os seus contemporáneos e á posteridade. Non deixou
detrás dun testamento ou mesmo dunha soa palabra persoal,
que os biógrafos curiosos poderían usar para resolver
crebacabezas da súa personalidade.

Só se mostrou na acción. E podemos
satisfámonos modestamente coas palabras coas que o
un espírito igualmente grande da súa época, Federico o Grande, pagou
en homenaxe ao honrado príncipe:

"...Gobernou non só os territorios austríacos, senón tamén
o Reich. De feito, *el* era o Káiser…”

Machine Translated by Google

O xuízo do rei

O rei Henrique sentouse, rodeado polos seus xuíces imperiais, no antigo tribunal preto da cidade comercial de Rottweil. O a poboación formou un semicírculo arredor deles.

Tamén estaban alí varios bispos, porque era o primeira vez que o rei administraría a corte sen o seu asesores legais.

Un home libre acusou a un monxe de violar o seu filla.

Doce testemuñas estiveron ao carón do campesiño libre. E doce testemuñas - compañeiros monxes - estiveron ao carón do acusado.

O rei ouvira cousas malas sobre o que estaba a suceder en a abadía. O rei podía ver dende o estrado do xuíz que a poboación púxose do labrego, e que só os seus o respecto por el impedíulles lanzaren insultos contra el os monxes.

O campesiño quedou colléndolle a man á súa filla e esixiu xustiza.

Fronte a el estaban os monxes, berrando que o A rapaza era unha prostituta. Un gruñido elevouse da multitude de xente común. O acusado proviña dunha sociedade prominente familia. Os seus parentes intentaran todo para silenciar a

Machine Translated by Google

home libre - ameazarano con lume e espada se
Non se retractou da súa acusación. Pero o home valente
permaneceu firme, mirou ao rei á cara e
esixiu xustiza.

O monxe, porén, baixaba a mirada cada vez que o
o rei mirouno aos ollos.

A familia pediulle á moza que se achegase. Cando ela
superou a súa timidez, o rei Henrique mirouna aos ollos
e soubo que estaba dicindo a verdade:

O monxe escoitara a súa confesión, dixo a moza, e
despois ordenoulle que fose ao cemiterio e dixese as doce
oracións na tumba da súa nai. Desde alí obrigouno a
meteuna nunha cela e obrigouse a ela. Ela gritou
e resistiuse, pero ninguén na abadía levantou unha man para
axudala. Á mañá seguinte, o abade mandouna levar a
el. Suxeriu que permanecese na abadía como criada.

O pai, porén, foi á abadía cun grupo de
homes armados, e foi liberada.

Entón o abade achegouse e xurou por todo o que é
santo que a rapaza estaba mentindo. Deus axudaría á verdade a prevalecer,
e Deus debería ditar o veredicto. O irmán acusado
estaba preparado para someterse á proba do lume.

O mozo rei comentou indignado: "Canto tempo...
A xente aínda cre nesa maxia?

Todos os que escoitaron estas palabras quedaron horrorizados e
os bispos retiráronse temerosos do rei.

Machine Translated by Google

O rei Henrique viu que fora demasiado lonxe, así que dixo: "Se cres que Deus fará un milagre, entón déixame velo."

Os doce monxes trouxeron placas de ferro, que tiñan preparados, diante do trono.

Viñan por parellas, cada unha sostendo un prato, con ollos cara ao ceo en oración.

Un monxe trouxo unha grella de madeira e depositouna diante do trono do rei.

Rezaron a Deus para que axudase á verdade a prevalecer e a salvar o seu irmán inocente das garras do demo.

A atenta poboación púxose ansiosa, porque o rei As palabras descoidadas de Heinrich fixéranlles terriblemente nervioso/a.

Os irmáns volveron, e cada un levaba un gran tronco, rezando cos ollos cara ao ceo. E amontoáronse a leña e fixo un gran lume que ardía moi alto.

Con todo, o rei Henrique permaneceu sentado inmóbil no seu trono e fixo coma se non escoitase os desagradables murmurios dos bispos e o murmurio excitado do pobo.

Os monxes meteron as placas de ferro no lume e o abade invocou a Deus Todopoderoso como testemuña de que o irmán era inocente *e* que todo o que se dixo sobre a abadía era falsa.

Pensou que mataría dous paxaros dun tiro e evitar así o perigo que temía que o ameazaba abadía.

Machine Translated by Google

Os ollos do rei Henrique brillaron porque vía a través de o plan do abade.

O pastor rezou cada vez máis alto e testemuñou ante Deus pola inocencia do seu irmán da abadía. El pediulle ao xuíz todopoderoso que demostrase diante de todos os presentes que o acusador e a súa filla eran mentireiros, e que o filla, especialmente, merecía ser queimada na fogueira, porque acusara falsamente ao irmán piadoso.

O rei Henrique exclamou: "Queres debuxar o xuízo do rei sobre ti, pastor? Deus fixo o "Rei xuíz, e non o abade de Rottweil!" Mentres tanto, as placas de ferro estaban vermellas e dous monxes sopraron dentro as brasas cun fol para que todos puidesen velas era real.

Outros trouxeron un taburete. Puxeron o monxe acusado enriba e meteu os pés nunha tixola de folla de lata, chea ata o bordo. O O abade dixo en voz alta que era necesario para o monxe para comparecer ante o seu xuíz piadoso con pés limpos.

O rei Henrique decatouse, porén, de que o fluído do A tixola tiña un ton azulado.

Despois de lavarlle os pés ao monxe - sen ter secounos - levantouse e levantou as dúas mans en oración.

Os monxes usaban unhas pinzas longas para agarrar as placas brillantes e deixounos na grella de madeira, que estaba a un só paso das brasas. Estaban tan quentes que a grella ardeu e fumegou.

Machine Translated by Google

O abade colleu o irmán da man e levouno a
as placas brillantes.

«Agora testemuña, Deus eterno», gritou, «que o noso
"O teu irmán non é culpable!"

E o acusado camiñou sobre os pratos brillantes coma se
eran pedras frías.

A poboación berrou! E a rapaza berrou o
o máis ruidoso. O home libre levantou á súa filla, que tiña
caeu ao chan e berrou que era unha prostituta!

Os monxes berraron e berraron que ela merecía a morte.

E o pobo calou e non soubo que facer
crer.

O rei Henrique encolleuse de ombros sen inmutarse e
simplemente mirou en silencio á rapaza, que se lanzara
aos seus pés.

Entón exclamou cunha voz forte: "A ver se Deus
permanece segundo o seu veredicto!

«¡Sacrilexio, rei Henrique!», berraron os bispos, e
A poboación quedou horrorizada polo rei e algúns dos
as mulleres gritaron. O rei ordenou:

"Quentade de novo as placas de ferro!"

Ninguén se moveu.

Entón, algúns dos cabaleiros novos, que sempre
rodearon o rei, deron un paso adiante, colleron as placas
coas pinzas, botábaas de volta ás brasas, metía máis

Machine Translated by Google

leña no lume e soprou no lume coa
foles.

Os monxes, porén, berraban e queixábanse de que
isto foi un sacrilexio contra o Deus eterno.

Só o abade se decatou do que o rei quería facer,
e púxose pálido do medo.

«Non se sente ben, abade?», preguntoulle o rei.

Non respondeu.

Os bispos instaron ao rei Henrique a cesar o seu sacrilexio.

«¡Levanta a saia!», díxolle o rei á moza.

Os cabaleiros novos usaron as pinzas para colocar as placas de ferro,
que estaban aínda máis quentes que antes, sobre a madeira
grella. Estaban tan quentes que a madeira estoupou en azul
chama.

Dous monxes apresuráronse a achegarse e quixeron guiar á moza, pero
O rei ordenou en voz alta: «¡Alto! Iso non é
a túa tarefa!

Baixou do seu trono, colleu á moza polas mans
man e dixo: "Se fose necesario que o monxe viñese
ante o seu Deus con pés limpos, entón non é menos necesario
para que a rapaza tamén o faga!

Díxolle á rapaza que se sentase no taburete e
meteu persoalmente os pés na tixola de lata.

Viu que o contido era un líquido espeso e
transparente coma un cristal claro.

Machine Translated by Google

Pero os outros que miraban tremían de axitación
e non sabían o que debían dicir.

Entón o rei díxolle á moza tremendo que se levantase, e el
el mesmo levouna ao ferro brillante.

E mentres ela dubidaba con medo un momento antes
subindo ao primeiro lugar, dixo amablemente: "Sei que
Non tes culpa, así que non te preocupes!

A rapaza colleu coraxe e cruzou o
placas brillantes coma se fosen pedras frías. E despois
os seus pés non amosaban nin a máis mínima ampolla.

A poboación berrou. E os monxes tamén.

Pero eles sabían por que!

O campesiño colleu á súa filla contra o seu peito e
suxeitábaa con tanta forza que case se afogaba.

Os bispos quedaron abraiados e non puideron entender nin entender
colas fóra dela. Algúns dos monxes intentaron abrirse paso
á multitude que se afastase. O rei ordenou cun forte berro
voz, "¡Atrapádeos!"

Uns cantos tipos corpulentos agarraron os monxes e trouxéronlles
de volta diante do trono do rei, quen invocou a un
uns poucos cabaleiros para gardalos. Entón ordenou: "Fai que o
¡Ferros quentes de novo!

Todos quedaron inmóbiles pola sorpresa, e ninguén
sabía o que pretendía o rei.

Os bispos xa non dixeron nin unha palabra. Os mozos cabaleiros
quentou os pratos por terceira vez. E Heinrich tiña

Machine Translated by Google

unha pota nova traída con auga fresca. Entón dixo
cunha voz forte: «Agora Deus debería dicirnos se o
o abade estivo dicíndonos toda a verdade. E un
o abade debería lavarse os pés con auga bendita, para que estea
puro cando vai diante do trono de Deus."

O abade berrou de terror, negouse e resistiuse
con man e pé. Pero obrigárono a sentarse no taburete,
e un dos bispos lavoulle os pés con auga santa fresca
auga.

Aínda que golpeou con mans e pés, estaba
levado pola forza aos ferros brillantes, e ao tocar o seu pé
o primeiro, levantouse unha fume apestosa, e o vento
levou o cheiro fétido a carne queimada entre a multitude.
O abade berrou e afundiuse no chan. Entón o
os monxes botáronse aos pés do rei e confesaron
a súa culpa. E o rei declarou inocente á moza.

Mandou expulsar o abade e os monxes do
abadía.

Porén, a poboación, abraiada, axeonllouse e rezou.

E aínda que os bispos e máis tarde moitos outros
suplicoulle que aclarase o asunto, o rei permaneceu
silencioso.

A nova da sentenza, porén, correu por todo o mundo
Reich enteiro, espertando terror e asombro.

Machine Translated by Google

Deus non se manifesta en milagres sobrenaturais, senón na santa orde da natureza.

Machine Translated by Google

As cousas eternas
Están alí, onde os servimos

Este breve extracto da novela de Otto Gmelin, "O "A cara do káiser", lévanos de volta ao ano 1243 e páxinas a través dun capítulo da historia mundial cheo de unha dura loita entre os káisers alemáns e os ambicións de poder temporal dos Papas. Federico II von Hohenstaufen, o káiser máis importante do Occidente, rei alemán e gobernante de Sicilia e Xerusalén, ao mesmo tempo, ampliou aínda máis o poder de Occidente ata a súa gloria final e maior. El foi o espírito máis completo da súa época e levou como heraldo da idea do Reich a encarnación dun século. Os papas durante o seu reinado desconfiaban del, pero foron estrañamente conmovidos pola súa brillante soberanía. En En 1239 foi excomungado por segunda vez. Entón

Era 1243. O papa Gregorio IX falecera. Pouco despois antes da elección do novo Papa, o cardeal Flesco, a posterior Inocencia IV, compareceu ante o Kaiser en Grosseto, e a seguinte conversa fatídica tivo lugar lugar:

Machine Translated by Google

O cardeal Flesco foi recibido por dignatarios e levaba á segunda sala —ampla, alfombrada e pintada de cores vivas— na que o káiser estaba sentado no seu exquisito trono.

Petrus von Vinea, o xuíz, estaba de pé á súa esquerda. Despois das palabras introdutorias e saúdos, o Kaiser preguntou por que viñera o cardeal. Oírao. Non foi unha visita oficial en nome do concilio papal. O cardeal pareceu reflexionar, comezou a sorrir e dixo que, como sabía o káiser, o consello se presentou ante o elección dun novo Papa; antes de que comezasen as eleccións, sería importante determinar a posición do káiser con respecto a algunhas cuestións. Por iso viñera. Entón, o cardeal lembroulle ao káiser os asuntos anteriores negociacións e salientou que el, como vicerreitor de Gregor aceptou con gusto esta difícil tarefa, porque el viu a salvación do mundo na unidade do poder espiritual e mundano. Estaba satisfeito con determinar que Súa Maxestade o Káiser seguía o mesmo obxectivo; o coñecido poder de persuasión de Súa Maxestade conmoveuno tan profundamente que a corte papal e o Santo Padre practicamente o vían como o avogado do káiser. Foi sabía que a súa posición non fora doada e que Para servir á paz, a miúdo se puxera do lado do Káiser e quizais defendera con demasiada vehemencia as propostas deste. Pero fixo isto pola convicción de que Súa Maxestade quería o ben e non quería vulnerar o

Machine Translated by Google

dereitos lexítimos da Santa Igrexa. Quizais tamén houbese detrás disto un respecto persoal por Súa Maxestade, de quen a miúdo tivo a honra de ser hóspede e amigo. El lembraba todo isto agora como a elección do representante de Cristo estaba presente. Sabía que tipo de influencia tiña cos cardeais do colexio.

Por iso chegou a si mesmo a preguntarlle a Súa Maxestade como imaxinaba a formación de futuras relacións co Trono papal. Calquera cousa que Súa Maxestade expresase agora manteríase en confidencialidade entre eles; prometeu que ninguén oiría nada del sobre as discusións ou sobre as declaracións de Súa Maxestade. Pois el esperaba servir á paz.

O káiser quedou en silencio. Deixou pasar uns intres antes de responder: Agradeceu a consulta. El apreciaba ao Cardeal como un mediador que sempre mostrara comprensión polo seu punto de vista e cuxo espírito claro recoñecía. Así respondeu con alegría e sen reservas: a eliminación da excomuñón é o primeiro requisito para a paz.

O cardeal sorriu e asentiu: Non baixou a estas cousas, a condicións. Chegaríase a un de acordo niso. Quizais sería posible dirixir a elección do Cardeal -coa axuda de Deus!- de xeito que Súa Maxestade e a Santa Igrexa fosen servidas. Iso era unha cuestión básica. Non se podía deixar de ver que un

Machine Translated by Google

estaba diante dun importante cruzamento de camiños. Moito faríao
dependerían das decisións. A propia Igrexa era
en perigo de extinción, e a Fe moi abalada.

O káiser pareceu erguer os ollos. Os seus ollos
mirou directamente ao cardeal. Destacou que el
asinara as leis de herexía da corte papal e
a miúdo actuaba en consecuencia. El mesmo fora o primeiro en dar herexía
leis ao Reich.

Os ollos do cardeal iluminároнse: eran asuntos de estado.
Perspectivas profundas e o que di un soberano diante do
as persoas son dúas cousas diferentes. Mesmo Deus era máis profundo
do que parecía á tolemia da xente. Sabíase
que a razón do káiser ía máis alá, que estudara
os escritos dos antigos. Mesmo os non crentes estaban de pé
preto del. A Igrexa, e non sen razón,
acusou a Súa Maxestade de actitudes heréticas. Non estaba aquí
en nome da Igrexa. Pero sabíase que o seu
As accións de Maxestade non carecían de probas das que se basear
concluír que non estaba atado pola Fe.

O káiser escoitou atentamente as palabras do cardeal
toda seriedade.

Cando parou, respondeu:

"As miñas accións derivan do meu cargo imperial. Onde elas"
son imperfectos, é porque non fun completamente
con éxito no servizo desta oficina. Non obstante, só esta oficina
é o fundamento."

Machine Translated by Google

O cardeal asentiu. Certamente entendía o posición imperial. Pero precisamente este era o problema: Dous as forzas non poden converterse nunha unidade. A razón era un apoio para un persoa, pero esta mesma razón vai seguida da dúbida. Nada estaba protexido contra a dúbida. Deus mesmo o deu. con razón. Incluso podería invadir o poder soberano cargo, que doutro xeito só podería abalar o Santo Piares da igrexa.

O káiser levantou os ollos: o cargo está no corazón, igual que outras certezas. A dúbida podería xurdir, pero só podía alterar a forma das cousas eternas, non destruílos.

Fiesco gardou silencio e mirou á cara do káiser. Era libre e case brillaba coa luz dun pensamento. Con coidado, lentamente, Fiesco dixo: "Quen recoñeceu unha vez a incerteza dos asuntos humanos da razón, caería devotamente aos pés da misericordia, que a Igrexa ofrecéronlle, ou mergullarse no océano de nada..."

Quedou quieto un intre. Petrus von Vinea mirou case tremendo ao káiser. O cardeal levantouse vixiantemente con ollos pequenos.

De súpeto, o káiser levantouse. Cun pequeno xesto seu man, dixo triunfante:

"Cardeal señor, ninguén pode vivir sen fe. O as cousas eternas están aí, onde as servimos. Mirade

Machine Translated by Google

este mundo, non ten orde en todas as cousas? Queremos
tentar aumentar esta orde. Por iso o Kaiser ten o seu
oficina. Esa é a vontade de Deus."

Implantouse un silencio solemne. O káiser volveu e
cruzou a habitación, detívose a uns pasos diante do
Cardeal, e dixo:

"Baséome en min mesmo e en Deus en min mesmo. Eu"
Non podo ser nada máis que o que son. Debo obedecer a
mando todopoderoso. Deus escolleu a miña persoa para gobernar
sobre o Reich. O meu espírito debe vixiar e protexer, para
ordenar e construír. A miña persoa é o meu despacho e o meu despacho
é a miña persoa."

De novo houbo silencio. As palabras do káiser resoaron en
os seus corazóns. Forza inflexible e unha natureza non forzada
a nobreza resoaba no seu ton. *Sentírono* como unha certeza,
pero eles non o *sabían* . Fiesco e Petrus estiveron con
baixaron a cabeza e non se atreveron a levantar a vista.

A cabeza do cardeal afundiuse entre os seus ombreiros, o que
xuntos, e as costas dobradas. Case sen
significando que el dúas veces quedou sen alento, "Pero de onde? Pero de
onde?

Súa Maxestade ficou libre. Unha luz, un reflexo do
un día soleado fóra brillaba sobre os seus cabelos vermellos. O seu ollo
era penetrante pero clara.

"Por que preguntas unha e outra vez? Non o sabes, non o sentes?
Como podes vivir e facer o teu traballo?"

Machine Translated by Google

Ai de quen a perde, se a fe non xorde de
detrás da dúbida. El pasará e non será nada sequera
antes de morrer.”

Petrus botoulle unha ollada tímida. Reinaba a confusión.
desesperadamente dentro del. Fiesco non captou o do monarca
Mira. Caeu, caeu a caída dos condenados, sen fin, baixo
o único abismo del. Petrus víuno coma unha persoa vencida,
alguén caendo, coa cara pálida, a boca distorsionada por
dor e burla. Pero parecía coma se o levasen
De súpeto, Fiesco levantou a vista e atopouse co
a mirada do xustiza. Era coma un entendemento, unha alianza
da criatura contra o incomprensible. Pero entón
volveu ruxir sobre eles que estaban terriblemente sós.

"Para que o tempo se chegue, Deus deume o meu
oficina.”

O silencio apoderouse dos tres homes. O tempo precipitouse
sobre eles coma un trono. O destino estaba diante deles.

O cardeal recompúxose primeiro. Coma se nada disto
significaba algo, falou de política, comezou co
condicións de paz do Kaiser. A conversa
continuou, foi ao gran e non produciu nada
novo. O káiser e Petrus volveron a deixar constancia do que eles
esixían, como percibían a paz, o que ofrecían.
Fiesco a miúdo estaba confuso e preguntaba con frecuencia ao
o mesmo dúas veces. Unha hora despois, estaba de novo no seu

Machine Translated by Google

cabalo. O seu cerebro parecía ferver, o seu corazón axitado, o
o mundo que o rodeaba era un soño desordenado.

O káiser mirou a Petrus:

"Que quería?"

Petrus intentou devolverlle o sorriso ao káiser:

"Para poñer a proba a Súa Maxestade. Teño medo de que se converta no
inimigo de Súa Maxestade."

O káiser asentiu coa cabeza:

"Os homes pequenos non soportan a luz, decaen nela."

Coma se quixese desculpar o cardeal, Petrus dixo:

"Estaba intentando..."

Pero o káiser interrompeu:

"Por que comigo? Por que con outros? Debo estar preparado."

O káiser marchou.

Petrus quedou só, sentouse nun taburete, pousou as súas
a cabeza entre as mans e murmurou unha e outra vez: «Pequeno
homes…”

Machine Translated by Google

A cousa máis valiosa na vida dos homes é o alambique, horas santas. Son a fonte de toda saúde, pensamentos, palabras e feitos fortes e cristalinos. De destas grandes profundidades brota o creativo, o bo, o nobre.

- Goethe

Machine Translated by Google

Pomerania

A terra no mar

A palabra «Pomerania» provén da frase «po»
"marju", que significa "no mar". Centos de miles de alemáns de
todas as provincias do Reich pasaron tranquilas horas de verán
nas praias douradas e claras de Pomerania, contemplando as
ondas do mar Báltico e sacando delas forza, saúde e beleza
física. Pomerania converteuse na terra no mar, mesmo se
descoñecen a orixe do seu nome. Os hóspedes de Pomerania
do interior

están abraiados pola única enorme xiz branca de Alemaña
cantís. Miran cara abaixo dende os seus cuartos cara ao infinito
extensión do mar, engulida polas ondas, pero tamén ven
as ondas rompendo entre as árbores ao longo da gloriosa
bosque de bidueiros de Stubnitz, que na primavera se incendia
millóns de pequenas flores. Tamén vagan polas profundidades
soidade polos cantís escarpados ou pola ampla praia
curva de Usedom e Wollin con arbustos espesos: eles
sono rodeado de gaivotas, entre barcos de pesca
e nas dunas, e sempre están rodeadas de
esplendor, paz e pracer. O Pomerania
A paisaxe estival é alegre e fermosa de risa, distínguese no
mar polas cores radiantes de Pomerania,

Machine Translated by Google

branco e azul: branco como os brillantes cantís de cal e as dunas,
azul intenso como o mar e o ceo coa pesada
nubes brancas no horizonte.

Pomerania tamén é fermosa ao longo das lagoas con
os seus moitos peixes e co anaco de terra cuberto de flores.
Pomerania Oriental tamén é fermosa máis alá do
dunas enormes na zona do interior do Báltico. Hai
montañas empinadas e pedregosas con intercambio con profundas
barrancos, zonas verdes, páramos escuros e abundante follaxe
e bosque. Lagos mariños cristalinos están esparexidos por todas partes,
verdadeiros paraísos para as aves do mundo nórdico dos patos salvaxes
e cisne salvaxe, garza e galiña de auga. Nácar
bolboreta e paxaro dourado pairan sobre flores acuáticas e
espiñas do pantano. Pola noite, o berro da gran gaivota
resoa no espléndido bosque, un berro que tan poucas veces ocorre
escoitou. E o bosque de Pomerania, onde outrora hai moito tempo
osos e antigos bisontes, linces e gatos salvaxes europeos vagaban
de novo hoxe pola península de Darss-
Zignst, non moi lonxe da casa de campo de Herman Goering, están
o bisonte americano.

A última glaciación creou a topografía de Pomerania. Creou a
gran morena báltica, o interior báltico
e na Pomerania Oriental, a Morrena Redonda. Isto
A topografía deulle a Pomerania o esplendor e a pracer nos que
hoxe sentimos a liña de vida da xente da fronteira e na provincia
fronteiriza no mar. O
A diversidade da terra pomerania sempre volve con

Machine Translated by Google

énfase na interminable chaira en expansión. No esparso bosque mixto de carballos vivía outrora o pobo nórdico que traballaba a terra con machados de pedra e arado. Os colosais montículos proceden da última idade de pedra, as tumbas dos parentes deses campesiños. Ao final da idade de bronce, toda Pomerania é unha terra dramática. En cada fito aínda atopamos, ata o día de hoxe, restos de asentamentos. Desde
esta vez chega o descubrimento da esvástica máis antiga en Pomerania. Dos páramos de Sophlenhof recuperouse un
o espléndido vaso de bronce cos catro remuíños nun
disco solar en chamas. A prehistoria de importantes épocas xermánicas tribos remóntase a Pomerania. Os eslavos filtráronse, pero no
12 o Os colonos alemáns do século XX regresaron en grandes masas. Construíron a casa da Baixa Saxonia, a de catro lados
patio, o loft de Warkish e en Pyritzer
Welzacker, unha auténtica mina de ouro da paisaxe, construíron a "Casa Vorlauben". E en cada tipo de arquitectura, a antiga casa campesiña pomerania parecía artística e tranquilizadora. Pomerania é terra campesiña e, como tal, unha paisaxe integral do Reich. Os seus campos fértiles esténdense como mares escuros baixo o amplo ceo, rotos polas liñas dos sucos dos campos. Non é de estrañar que unha persoa contemplativa, solitaria,
tipo creativo forte e teimudo desenvolvido aquí,
perseverando en todo o que intenta, taciturno e pechado xuntos contra estraños.

É certo para os pomeranos rudimentarios, dos que se conta tantas historias no Reich? Debe haber algunha

Machine Translated by Google

verdade niso, mesmo para o historiador da Idade Media, Thomas Kontzow, informou sobre a xente de Pomerania:

"son moito máis educados e piadosos se gastan algún tempo polos eslavos, pero non obstante, aínda teñen - tanto dos eslavos como dos estritos ceos baixo na que viven - moita aspereza neles".

Tamén é ben coñecida a palabra de Federico o Grande, quen dixo que se o mundo chegase ao seu fin, el iría a Pomerania porque tardaría 20 anos máis tarde alí... Pero non podemos negar que os estadistas de Federico Guillerme I a Federico Guillerme III tomou o cooperación dos pomeranos moi seriamente nos asuntos de estado, no que ofreceron tantas valiosas políticas forzas. Federico o Grande, cuxo pai Federico Guillerme I xa sentía moito aprecio polos pomeranos pola súa excepcional fiabilidade, atopou este eloxio para eles:

"Os pomeranos teñen un espírito directo e inxenuo;" Pomerania é a antiga provincia de todo o que produce as forzas tanto para a guerra como para o outro goberno ramas; só para a diplomacia prefiro non usalas, porque a miúdo hai que usar o engano contra o engano."

E soou francamente tenro cando en 1780 el díxolle á delegación de Pomerania que pedía axuda:

"Estou moi feliz de axudarvos aos pomeranos, porque eu" amar os pomeranos coma se fosen os meus irmáns. Non se pode amar

Machine Translated by Google

máis ca eu os amo, porque son bos
persoas que sempre estiveron ao meu carón para defender o
patria, tanto no campo de batalla como na
fronte doméstica. Estiveron ao meu carón cos seus
posesións e o seu sangue. Non podo ser un ser humano
ou tería un corazón humano se non lles mostrase o meu
gratitude agora."

Os pomeranos sufriron moitas baixas no
Guerras de Silesia. Sesenta comandantes do exército pomeraniano
loitaron e sangraron polo seu rei, e o simple soldado fíxoo
marabillas. O valente pomeraniano, e sobre todo o
granadeiro pomeraniano, era proverbial. O antigo
O xeneral mariscal de campo von Schwerin estaba de pé coa bandeira
na súa man diante de Praga co seu rexemento, liderándoo
co brío dun mozo ata que caeu. Cando o xeneral
von Winterfelt caeu, Federico o Grande perdeu "o máis
unha figura magnífica no exército prusiano."

O talento militar e estratéxico, si, os xenios
de Pomerania son numerosos: o mariscal de campo xeral
de Wrangel, Albrecht Graf von Roon, xeneral Georg
von der Warwitz e o xeneral Baseler eran pomeranos.
Kristian von Kleist, que atopou a morte dun heroe en Kunersdorf, foi
soldado e poeta. Moitos grandes administradores e organizadores
viñeron de Pomerania; entre eles o xefe de correos xeral Stephan,
que aínda é coñecido hoxe. Unha figura particular e excepcional foi
Ernst Woritz Arndt, un dos grandes líderes da

Machine Translated by Google

levantamento popular nas guerras de liberación: poeta, investigador e político. Un homenaxea ao precursor do voo moderno en Anklamer Lillenthaler. Os grandes médicos Virchow, Billroth e Schleich crearon os piares da medicina moderna. A cara do Pomerania a paisaxe, sentida co rigor do norte de Alemaña, reflíctese na calidez da súa xente contemplativa, e reflíctense na arte deses grandes pintores do Período romántico alemán, Phillip Otto Runge e Caspar David Friedrich, ambos pomeranos.

O territorio fronteirizo no océano era desde o mesmo comezando o teatro de moitas batallas. Durante o século Medio séculos, a Guerra dos Trinta Anos devastouna ata o punto de non recoñecemento e esnaquizou a súa unidade política. Non obstante, os pomeranos reconstruíronse por completo. A Idade Media tamén foi un gran período para os pomeranianos arquitectura, á que debemos as enormes catedrais góticas de Stettin, Stargard, Stralsund, Greifswald e Kolberg. Mesmo moitas pequenas cidades completamente descoñecidas conservan restos de antigas portas e murallas. Estes pesados edificios de pedra de catro lados constan dun fuste redondo que se eleva desde unha estrutura inferior, reflectindo o valente pomeraniano.

Só co paso dos séculos Pomerania volveu acadar a unidade, despois de ser desmembrada polo Tratado de Westfalia. Parte de Pomerania xunto con Rügen non se reunificou ata o Congreso de Viena de 1813.

Moitos desenvolvementos posteriores explícanse por ese período.

Machine Translated by Google

A Guerra Mundial, que a converteu nun territorio fronte a Polonia, limitou ou atrasou de novo o seu progreso. Pero precisamente nos difíciles anos de desorganización e desesperanza, o pomerania teimosamente e cumpriu co seu deber sen pestanexar. O novo período cos seus poderosos impulsos atopou aos pomeranos, ese pobo teimudo e impaciente de forza duradeira, preparados no seu espírito. A súa aversión polo falso brillo e a súa forza e crenza arraigaron facilmente nestes bos tempos: estaban contentos de que lles permitisen traballar e lograr. E en todos os campos de batalla de todos os tempos, o Un soldado pomeraniano foi a honra dun soldado xente.

Machine Translated by Google

Unha cousa é importante hoxe:
A Patria.
E a chama do sacrificio
bota a cada home ao seu carón.
- Hölderlin